SALACIOUS

PLAYERS CLUB #1

LAUDĂ-MĂ

SARA CATE

MIDNIGHT BOOKS

SARA CATE

LAUDĂ-MĂ

SARA CATE

LAUDĂ-MĂ

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2024

Prolog

Cu şapte ani în urmă

Emerson

— Deci o ţineam de păr cu o mână şi amândoi trăiam momentul când m-am uitat direct în ochii ei şi i-am zis „Suge-mi-o ca o fetiţă cuminte!" Într-o secundă, şi-a retras pumnul şi m-a lovit chiar în faţă.

— O, rahat! înjură Garrett strâmbându-se.

— La naiba! urlă Hunter.

În capătul celălalt al mesei, Maggie, singura femeie din grupul nostru, pare îngrozită.

Eu mă crispez, apăsând cu degetul proaspăta vânătaie purpurie care mi se răspândeşte în jurul ochiului.

— Nu cred că i-a plăcut, adaugă Maggie chicotind înfundat înainte să bea o gură de vin alb.

— Ei, nu mai spune! izbucnesc eu, luându-mi berea şi lipindu-mi sticla rece de faţă ca să domolesc zvâcniturile cauzate de durerea ce-mi pulsează în jurul ochiului.

Mândria mea e de două ori mai rănită. Umilinţa provocată de primul pumn primit în ochi de la bruneta minionă şi drăguţă cu care flirtam de săptămâni bune şi-n care eram dornic să-mi înfig scula s-a dovedit a fi una dintre cele mai grave răni. Adică... Eu credeam că ne înţelegem minunat. Părea destul de perversă şi cu siguranţă

încântată, dar cred că m-am înșelat. Aparent, nu e fana înjosirilor sexuale.

Cei de la masă tac pentru o clipă. Eu și cei trei colegi ai mei de serviciu am transformat într-o mică tradiție serile de joi, în care băuturile de la bar sunt la jumătate de preț. Toți urâm compania de divertisment la care lucrăm. Când ne-am luat slujbele astea, am făcut-o din entuziasm și pasiune pentru industrie. Acum, ieșim la băut o dată pe săptămână ca să vorbim despre modul diferit în care am conduce compania și cât de bine ne-ar fi pe cont propriu. Însă numai gura e de noi. Niciunul nu este pregătit să-și părăsească postul stabil și să o ia de la capăt în altă parte.

Și, mai mult decât ocazional, vorbim despre sex și dezvăluim cele mai murdare secrete din dormitoarele noastre ca niște bătrâni care deapănă amintiri grozave despre război. Până și modesta noastră Maggie ni se alătură. În afară de Hunter și Isabel, iubita lui de foarte multă vreme, toți suntem celibatari și toți intenționăm să rămânem așa. Unul dintre avantajele faptului de a fi angajați în industria divertismentului este că lucrăm noaptea, la petreceri și serate la care se bea, ceea ce înseamnă că ne-o tragem destul de mult, iar asta ne oferă subiecte vaste de discuție, așa că nu suntem nevoiți să ne petrecem tot timpul plângându-ne de compania la care lucrăm.

— La naiba, omule! răspunde Garrett cu o privire gânditoare. Ce porcărie că nu există nicio modalitate prin care oamenii să-și găsească un partener în funcție de perversitățile care le plac în dormitor.

Cei de la masă izbucnesc imediat în râs. Pentru că asta face Garrett. Glumește și se așteaptă la o serie de reacții amuzante după fiecare frază pe care o rostește, lucru pe care am ajuns să-l anticipăm.

— Sunt al naibii de serios. N-ar fi plăcut dacă te-ai putea întâlni cu o persoană care să-ți împărtășească interesul pentru aceleași chestii perverse? N-ai fi nevoit să te

ascunzi sau să te ruşinezi de perversiunile care te fac să te umezeşti în chiloţi.

— Garrett, eşti nebun de legat, răspunde Hunter, dar, când îmi las pe masă paharul gol, nu pot să-mi scot gândul din minte.

De ce aplicaţiile pentru întâlniri nu-i potrivesc pe oameni în funcţiile de ciudăţeniile lor sexuale? Sau, şi mai bine... dac-ai putea să angajezi pe cineva care să-ţi îndeplinească dorinţele alea?

Şi să ai un loc sigur în care să-ţi faci pe plac.

În momentul ăla, îmi dau seama că un grup de oameni cu experienţă în industria divertismentului ar putea să aibă abilităţile necesare ca să le reuşească aşa ceva. Dacă am fi avut măcar curajul să îndrăznim. Putea să-nceapă cu un serviciu de matrimoniale, pentru mai mult decât nişte relaţii sexuale şi simple cuplări – să fie ceva mai serios, unde oamenii nu trebuiau să se simtă ruşinaţi de ceea ce le place.

De acolo, putea doar să se dezvolte. O aplicaţie pentru un serviciu... şi apoi, într-o zi, un adevărat club al perversităţilor.

— Nu sunt, îl contrazice Garrett. Cine de aici nu are nişte idei trăsnite în dormitor, pe care-şi doreşte dintotdeauna să le pună în practică, dar se teme prea mult ca să-şi întrebe partenerul? Adică, evident, lui Emerson nu-i e teamă să întrebe.

Ei râd din nou, iar Hunter îmi dă un cot în coaste, însă eu nu-i răspund pentru că încă mă gândesc la ideea asta.

— Haideţi! Vorbesc serios, spune Garrett. Dintre toate porcăriile pe care le-aţi făcut, care este singurul lucru pe care v-ar plăcea să-l cereţi? Ştiţi că există ceva. Aşadar, să-l auzim!

— Tu primul, răspunde Maggie rânjind îngâmfată.

Fiind singura femeie, și una cam rezervată, Maggie a ajuns să stăpânească arta îndreptării conversațiilor asupra noastră, distrăgând atenția de la ea ori de câte ori era posibil.

— Bine, spune el.

Îi cam ignor preț de un minut, cât își împărtășesc cele mai profunde și întunecate fantezii sexuale pentru că, așa cum a prezis Garrett, toți au una. Și, de fapt, nu sunt chiar atât de ciudat.

Asta mă face să mă gândesc... Dacă toți de la masă au un fetiș despre care le este prea teamă să vorbească, atunci... au și toți ceilalți din barul ăsta? Toți cei din oraș? Din țară? Din lume?

— În regulă, Emerson, spune Hunter, dându-mi un ghiont în umăr. Este rândul tău.

— O, e ușor! mă întrerupe Garrett. Nu i-ai auzit povestea? Lui Emerson îi place să fie umilit și să primească un pumn în față pentru asta.

Gașca izbucnește în râs, iar eu mă alătur, însă nu răspund. Zâmbind cu sticla la gură, beau, dar nu mă mai răsfăț. Ei cred că umilirea este stilul meu când, de fapt, nu e deloc așa.

A doua zi dimineață, ni se spune la telefon că firma pentru care lucrăm se desființează. Urmează să se depună declarația de faliment și să rămânem toți fără slujbe, dar înainte ca vreunul dintre noi să poată să depună cererea de șomaj, avem un plan de afaceri. Eu sunt directorul. Garrett se ocupă de clienți. Hunter lucrează cu dezvoltatorii și Maggie ne supraveghează pe toți. Și este atât de ușor.

Salacious Players Club se înființează.

****

REGULA NUMĂRUL 1:
Să nu suporți niciodată un iubit cretin – dă-i papucii ratatului!

Charlie

— Ce dracu' e cu tine, Charlie? se răstește Beau când mă vede apropiindu-mă cu geamurile lăsate.

Îmi încleștez maxilarul când cobor din mașină și trântesc portiera după mine. Îi arunc o privire surioarei mele care urmărește totul de pe locul din dreapta și suport umilința provocată de faptul că-l aude pe fostul meu idiot urlând la mine de pe peluza din față a noii lui case. Nici măcar nu mă deranjez să întreb ce am făcut pentru că, din punctul lui de vedere, vina e mereu cumva a mea.

— Dispari, Beau! îi spun printre dinți. Dă-mi doar jumătate din sumă, ca să-mi văd de drum.

El se oprește deodată între camionetă și ușa de la intrare a casei, cu o cutie în brațe.

— Aș vrea să pot, dar nu ai participat la ultima discuție cu proprietarul, așa că i-a trimis banii tatălui meu. Trebuie să-i iei de la el.

— De la tatăl tău? Ce? De ce?

Beau duce în casă cutia pe a cărei etichetă scrie „Porcării pentru X-Box" și o lasă pe podea, lângă televizor, înainte să se întoarcă la camionetă. Închiriază o casă împreună cu cel mai bun prieten al lui și se pare că încă-mi poartă pică pentru că m-am despărțit de el. Eu și Beau am avut o relație de un an și trei luni, dintre care

șase ni le-am petrecut stând cu chirie într-un apartament de rahat unde ne-am dat repede seama că, de fapt, ne uram. Aparent, puteam să fim împreună și să facem sex ocazional, dar nu eram în stare să avem o relație matură, în care să locuim sub același acoperiș.

Doar de trei luni în apartament a fost nevoie ca să mă înșele – sau ca să fie prins, aș zice eu.

— Da, Charlie. De la tatăl meu. Era trecut pe contractul de închiriere drept cosemnatar și, dacă n-ai venit să iei banii de garanție, i-au fost trimiși lui.

— La naiba! mormăi eu. Ei bine, îmi pare rău că n-am venit, Beau, dar am fost ocupată la serviciu.

Mă asigur că accentuez cuvântul, de vreme ce am fost singura cu două slujbe, spre deosebire de el, care abia reușește să păstreze una mai mult de o lună.

— Nu prea se poate spune că, dacă prăjești cârnați în aluat la patinoar, ești persoana responsabilă din relația asta.

— Măcar puteam să achit facturile.

— Hai să nu o luăm de la capăt! strigă el când închide hayonul trântindu-l.

Beau nu are, propriu-zis, probleme cu furia. Este pur și simplu măgar.

— Tu ai început-o.

Mă uit în spate la Sophie, care privește din mașină. Strânge din buze și este încruntată. Este o expresie care transmite clar că nu-i place nimic din interacțiunea dintre mine și fostul meu iubit.

O apreciez. Sora mea, care are 14 ani, a fost de la început cel mai aprig critic al lui Beau. Bineînțeles, pe atunci eram visătoare și orbită de iubire. Și, la doar 14 ani, încă este imună la farmecele tipilor cu bucle castaniu-nisipii, ochi albaștri pătrunzători, înalți de 1,80 și cu mușchi abdominali bine definiți.

— Așadar, ce se presupune că trebuie să fac? întreb când Beau continuă să despacheteze, ignorându-mi prezența.

— Păi, dacă-ți vrei jumătatea, cred că o să fii nevoită să iei banii de la tata.

— Nu poți tu să-i iei pentru mine?

Dintr-un motiv stupid, simt că sunt un ghimpe în coaste. Beau a fost mereu așa. Avea pur și simplu un mod de a mă face să mă simt inutilă și disperată după orice strop de atenție pozitivă din partea lui, încât îmi petreceam mai mult timp încercând să-l mulțumesc decât să fiu fericită, chestie pe care am văzut-o foarte limpede după ce ne-am despărțit. Uneori, nu vedem pădurea din cauza copacilor, după cum spune proverbul.

— Știi că nu mai vorbesc cu ticălosul ăla.

— Deci n-ai de gând să-ți recuperezi jumătatea de garanție?

— Nu merită, se răstește el.

— Ei bine, nu-mi permit să pierd banii ăia, Beau, spun și-l urmez în casă.

Oftând prelung și enervat, se întoarce la mine și-și dă ochii peste cap.

— Bine! Poftim. Își scoate telefonul din buzunarul de la spate și, încruntat, scrie repede ceva. După un moment, telefonul meu vibrează în poșetă.

— Asta-i adresa lui. Discută cu el.

Apoi pleacă și mă lasă cu gura căscată.

— Serios? Asta-i tot?

— Dacă într-adevăr ai fi vrut să-ți iei banii, ar fi trebuit să te întâlnești ieri cu proprietarul.

— Ești un măgar, mormăi înainte să mă-ntorc și să-l las să-și despacheteze rahaturile în noua lui locuință.

Merg pe alee către mașina în care sora mea așteaptă cu căștile în urechi și îmi dau silința să nu par atât de

supărată pe cât sunt, dar, când mă urc la volan și închid portiera, simt intensitatea privirii ei pline de compasiune. Luptându-mă cu impulsul de a plânge, îmi sprijin fruntea de volan.

— Beau e un dobitoc, spune ea încet, iar eu râd.

Faptul că îi permit lui Sophie să vorbească urât în preajma mea e un fel de înțelegere între noi. Mama face crize când ne aude înjurând, așa că, atunci când suntem singure, îi dau voie lui Soph să o facă. Și, în cazul ăsta, nu prea pot să o contrazic.

— Știu.

— Măcar te-ai despărțit de el.

— Mda. Păcat că încă n-am banii.

Scot telefonul din poșetă și citesc un mesaj de la Beau.

— De ce nu?

— Pentru că-s o idioată și am dat-o în bară. Așa că acum trebuie să-i iau de la tatăl lui și sunt dispusă să pariez că dobitocul ăla are cui să-i semene.

— Deci, hai să mergem să-i luăm, îmi răspunde ea, părând un pic prea entuziasmată de ideea de a lua bani de la un străin.

— Nici măcar nu știu unde locuiește tipul ăsta. Nu te duc în ghetou. Când selectez adresa din mesaj, harta din aplicație se deschide și-mi arată un steguleț roșu pe o stradă direct lângă malul oceanului. E imposibil!

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă și se apleacă înainte.

— Harta-mi arată că locuiește în districtul Oceanview.

— Să mergem!

Râd din nou și-i zburlesc părul scurt, de un albastru decolorat. I-a mai crescut de vara trecută, când s-a

tuns periuță de una singură, așa că acum abia îi trece de urechi.

— Frumoasă încercare, Ștrumfițo, dar acum ai lecții de pian, iar doamna Wilcox o să-mi taie capul dacă mai întârzii.

Sophie își dă ochii peste cap și se bosumflă dramatic în clipa-n care ieșim de pe aleea lui Beau și traversăm orașul spre liceul unde Sophie trebuie să ajungă pentru lecțiile ei. Pe drum, rememorez fiecare moment din cearta cu Beau, tonul lui dur fiindu-mi întipărit în minte și un sentiment de groază îmi cuprinde măruntaiele la gândul că trebuie să dau ochii cu tatăl lui.

Când eram împreună, Beau vorbea rar despre familia sa și, ori de câte ori îl întrebam ceva de părinții lui, schimba subiectul pur și simplu, de parcă i-ar fi fost rușine sau jenă. A fost destul de greu să-și convingă tatăl să fie cosemnatar pentru noi anul trecut, dar, nu după mult timp, între ei s-a creat o prăpastie și Beau a încetat să-i mai vorbească. La început, disprețul pe care-l împărtășeam față de tații noștri ne-a apropiat. Și, dacă tatăl lui Beau seamănă câtuși de puțin cu al meu, sigur toată interacțiunea o să fie o distracție dată dracului.

....

REGULA NUMĂRUL 2:
Nu te bosumfla.

Emerson

De ce-mi aruncă privirea aia? Sosia lui Bettie Page, brunetă, cu breton tuns drept și rotunjimi destul de încântătoare stă în genunchi pe podea, lângă biroul meu... și se bosumflă. Își țuguie buzele date cu un roșu-rubiniu și pur și simplu se uită la mine în timp ce-mi beau cafeaua. Face tot ceea ce nu ar trebui să facă.

Încearcă să-mi atragă atenția, și e de înțeles având în vedere că exact datorită atenției mele a ajuns aici. O plătesc, fără să exagerez, ca să câștige o mângâiere duioasă pe creștet sau câteva cuvinte frumoase, „să câștige" fiind principala acțiune. Până acum, cu figurile ei teatrale, fata asta n-a făcut decât să mă trateze cu un aer de superioritate, iar eu nu mai am mult și-am s-o arunc afară pe ușă. La propriu.

Dacă-ți dorești atenția mea, trebuie mai întâi să o câștigi. Să te porți frumos. Să faci ce-ți spun. Altfel, să nu deschizi gura. Nu sunt măgar, e chiar scena pe care o jucăm, dar fata asta nu respectă regulile. Când a acceptat oferta asta, știa exact ce o așteaptă.

— Holbează-te la podea! îi poruncesc fără să mă uit la ea.

Un sunet de iritare îi scapă printre buze înainte să-și îndrepte privirea la podea. Sper că nu intenționează să se poarte ca o răzgâiată, pentru că ăsta sigur nu-i stilul meu, și era destul de clar specificat în aplicație.

Următoarele trei ore din tura ei sunt practic insuportabile, dar eu sunt un domn, aşa că-i permit să rămână. Îmi aduce prânzul, îşi sprijină sânii voluptuoşi pe coapsele mele când îmi ridic picioarele în timpul unei conferinţe telefonice plictisitoare şi chiar câştigă o mângâiere pe obraz când reuşeşte să-şi ţină gura cât scriu un e-mail.

Dar începe să-şi piardă răbdarea, iar eu îmi dau seama. Cu colţul ochiului, o surprind bosumflându-se din nou şi mă uit în jos ca să o văd dându-şi ochii peste cap. De-ajuns. Întinzându-mă, o apuc de bărbie cu mâna şi-i întorc faţa spre mine. Ea cască ochii mari – e neliniştită.

— Tocmai ţi-ai dat ochii peste cap la mine? o întreb printre dinţi.

— Nu, domnule, murmură ea, iar eu sesizez un strop de entuziasm dincolo de tremurul delicat al vocii ei.

Da, cu siguranţă e o neastâmpărată.

Dacă pedepsele ar fi fost fetişul meu, şi-ar fi câştigat una până acum, dar până şi eu îmi dau seama că exact asta îşi doreşte. Aşa că, în loc să o întind peste genunchii mei, în poală, sau să o oblig să-mi sugă mădularul din cauza văditei lipse de respect, îi spun doar atât:

— Ridică-te! Adună-ţi lucrurile. Să ai o zi bună!

— Dar...

— La revedere, Rita!

Întorcându-i spatele, mă concentrez la computerul meu şi o ignor.

Îmbufnându-se, ea se îndepărtează, se încalţă, îşi înşfacă paltonul şi trânteşte uşa când pleacă. În clipa-n care dispare, formez numărul de telefon al lui Garrett.

— Lasă-mă să ghicesc. Nu ţi-a plăcut, îmi spune în loc să mă salute.

— Se tot bosumfla. Oare bărbaţilor chiar le plac fetele care-şi ţuguie buzele atât de mult?

Garrett râde la celălalt capăt al liniei.

— Ai uitat că nouă nu ne plac aceleași lucruri ca majorității bărbaților? Sigur, asta-mi îngreunează sarcina, dar încerc doar să-ți găsesc fata potrivită, Emerson.

— Cere-i scuze Ritei din partea mea și să nu mi-o mai trimiți niciodată acasă.

— S-a făcut!

Preț de o clipă, cât mă uit la e-mailurile de la Maggie despre noile actualizări făcute aplicației de programatori, nu ne mai vorbim.

— Știi, nu este adevărat, mormăi în timp ce-i citesc mesajele.

În fundal aud zgomote ceea ce înseamnă că Garrett este în mașină.

— Ce nu-i adevărat? îmi răspunde după o clipă.

— Ce ai zis tu – că nu avem aceleași preferințe ca majoritatea bărbaților. Cred că, în mare, gusturile noastre sunt la fel cu ale celor mai mulți dintre ei. Suntem unici prin faptul că nu ne temem să le facem să devină realitate.

— Nu ne este frică să le urmărim într-un mod sănătos.

— Exact.

— Am să-ți trimit mâine o fată nouă, spune el după o clipă.

— Nu te deranja.

Garrett oftează exasperat.

— Ești sigur? Pari stresat. Săptămâna viitoare trebuie să inaugurăm clubul și să le facem pe plac investitorilor, iar statul ne suflă în ceafă.

Are dreptate – sunt stresat. Pe lângă tot ce-a menționat Garry, fiul meu nu mi-a mai răspuns la telefon de patru luni, însă ideea de a cunoaște o altă bosumflată nu face decât să mă streseze și mai mult.

— Cred că nici măcar nu știi ce vrei, zice el absent, iar eu arunc o privire la telefonul dat pe difuzor.

— Credeam că știu. Fetele astea își doresc laude, dar nu vor să facă nimic ca să le câștige.

— Atenția negativă este tot atenție, răspunde Garrett.

— Și știi că nu-mi plac răzgâiatele.

— Știu, Emerson, dar ai să fii nevoit să-i acorzi uneia o șansă înainte să le dai pe toate afară. Lasă-mă să-ți trimit alta mâine. Sunt o mulțime de fete dispuse să facă tot ce vrei tu.

— Poate săptămâna viitoare. Nu închide aplicația.

— Am înțeles.

După ce-i închid lui Garrett, mă uit prin morma-nul de scrisori de pe birou. În mare parte sunt porcării, dar un plic scris de mână îmi atrage atenția. Îl deschid și găsesc un cec. Suma de două mii de dolari este din partea unui nume pe care nu-l recunosc. În partea dedicată deta-liilor, scrie „Depozit garanție pentru apartamentul 623". Durează un minut să-mi dau seama că este adresa lui Beau. Sau, cel puțin, a fost. Habar n-aveam că s-a mutat, darămite că mi-a trimis banii de garanție. Nu se mutase cu iubita lui?

Cu fata pe care nici măcar nu mi-a îngăduit să o cunosc pentru că îi era prea rușine cu mine, gândesc posomorât.

Ar putea fi un lucru bun. Dacă îi trebuie banii, o să fie nevoit să vină la mine ca să-i ia. Iau telefonul și scriu repede un mesaj în care încerc să nu par atât de disperat pe cât mă simt.

Proprietarul tău mi-a trimis banii de garanție. Am să ți-i păstrez. Vino pe aici oricând ai nevoie de ei.

Firește, nu primesc niciun răspuns. N-am primit la niciunul dintre mesajele pe care i le-am trimis până acum. Mama lui mi-a confirmat că măcar trăiește și se descurcă bine, așa că pot să dorm noaptea. Aș vrea doar să-mi vorbească din nou. Păcat că dezamăgirea pare să fie tema săptămânii mele.

••••••••

REGULA NUMĂRUL 3:
Fă mereu așa cum ți se spune – mai ales când trebuie să stai în genunchi pentru un tătic sexy milionar.

Charlie

— E imposibil!

Casa la care mă uit este un conac în stil spaniol, cu trei etaje, palmieri îngrijiți, ferestre boltite și o alee pietruită.

Jur c-am să mă enervez dacă tipul cu care ieșeam era, în secret, un bogătaș. Căutam până și sub pernele de la canapea ca să găsim suficiente monede pentru o cină de la Taco Bell. E imposibil ca tatăl lui să fi trăit aici tot timpul.

Cobor din mașină și mă simt foarte stingherită în cartierul ăsta burghez de pe coastă, apoi scutur părul de câine de pe fusta neagră de catifea și urc treptele pavate către ușă. Chiar se aude oceanul de aici.

Este ridicol.

Probabil că tipul ăsta se șterge acum la fund cu cecul meu de două mii de dolari.

Sun la ușă, dar, preț de treizeci de secunde, nu-mi răspunde nimeni. În mod normal, m-aș simți ușurată că nu e nimeni acasă și m-aș scuti de o întâlnire ciudată și de nevoia de a vorbi cu un străin, însă eu sunt prea săracă pentru asta. Îmi trebuie banii.

I-am promis lui Sophie c-am să o duc la festivalul ăla de animații din aprilie și se apropie și ziua ei. În plus, nu aș suporta să trăiesc veșnic în căsuța din spatele locuinței mamei mele.

Așa că bat la ușă.

— Vin! aud o voce plăcută și tocurile înalte țăcănind pe podeaua de piatră.

Când ușa se deschide, mă uit în ochii mari și albaștri ai unei femei cu păr șaten ondulat și buze pline roz.

— Bună ziua... Am venit să-l văd pe domnul Grant.

Ea încremenește, cu ochii mari și gura căscată. Apoi se uită în jos, la ceasul ei de mână.

— O, bine... Nu știam că vii astăzi, dar este în regulă. Intră, intră!

Nu știa că vin? Nu am spus nimănui că vin aici. Poate că Beau i-a avertizat pe ai lui că intenționez să trec să iau cecul.

— Sunteți doamna Grant? întreb eu.

Ultima dată, Beau mi-a povestit că părinții lui s-au despărțit când el era încă bebeluș, dar presupun că e posibil să aibă o nouă nevastă despre care nu am aflat.

Clătinând din cap, începe să râdă.

— Dumnezeule, nu! Doar îl ajut astăzi. Ar trebui să se întoarcă în orice moment. Poți să-l aștepți în birou.

— Bine, mulțumesc, mormăi când ea mă conduce prin cameră de zi spațioasă, cu tavan înalt și podea de marmură, până la ușile franțuzești din celălalt capăt. Acestea dau spre un birou uriaș, cu bovindouri[1] de la care se vede oceanul. Uitându-mă la întinderea de apă, o secundă rămân fără cuvinte.

— Uau, spun în șoaptă și mă opresc în prag.

1 Bovindoul este o construcție ieșită în afara fațadei unei clădiri, ca un balconaș închis, prevăzută cu una sau mai multe ferestre (n. tr.).

— Este o ținută drăguță, zice femeia care se uită la hainele mele negre.

Port un top transparent cu mâneci lungi și guler detașabil, o fustă creion de catifea neagră, colanți și ghete tot negre.

— Mulțumesc! îi răspund cu un zâmbet.

— E ceva diferit, dar cred că o să-i placă.

— Poftim? o întreb, însă îi sună telefonul, așa că pleacă.

Cât răspunde și discută despre niște chestiuni legate de afaceri pe care nu mă deranjez să le bag în seamă, mă plimb prin cameră și observ stilul. După ce-a comentat că lui o să-i placă ținuta mea, ceva mi se pare dubios. Așa-l tratează femeile aici? De parcă opinia lui despre ținutele noastre ar conta.

În ciuda comentariului înfiorător, biroul lui este frumos. Spre deosebire de senzația rece și sterilă pe care ți-o dă restul casei, podeaua din birou e acoperită cu un covor stacojiu elegant, iar în fața biroului mare de mahon se află două fotolii de un gri intens. Cu degetele, le ating pe amândouă.

— Vine! se răstește femeia. Probabil c-ar trebui să stai în genunchi.

Presupunând că nu am auzit-o bine, mă uit în spate cu o expresie confuză, dar ea iese deja grăbită din cameră, închizând ușile franțuzești în urma ei.

Oare chiar era serioasă când mi-a zis că ar trebui să stau în genunchi?

Locul ăsta îmi dă niște senzații tare ciudate. Mă bucur că nu am adus-o pe Sophie, deși nu suntem nici pe departe în ghetou. Acum încep să înțeleg de ce nu voia Beau să-i cunosc tatăl. Trebuie doar să-mi iau cecul și să plec dracului de aici.

Vreau să ies din birou și să o întreb ce se petrece, dar apoi el își face apariția. Prin geamul ușilor franțuzești văd că ei sunt în hol și stau de vorbă în timp ce femeia se îndreaptă spre ieșire. Nu reușesc să-mi dau seama ce-și spun, dar sunt prea captivată de bărbatul cu care discută.

Pe tatăl lui Beau nu l-am văzut niciodată, nici măcar în fotografii, așa că habar n-aveam la ce să mă aștept, însă nu la asta. Este înalt, bronzat, și are o constituție robustă. Părul brunet este impecabil aranjat într-o parte, încărunțit ușor la tâmple și, în creștetul capului, are o șuviță albă. Poartă un costum bleumarin închis, care pare scump.

Deși abia îi văd profilul, observ destule încât să-mi dau seama că ținuta și trupul fără cusur fac pereche bună cu chipul ireproșabil. Are fruntea lată, maxilarul bine definit și o barbă tunsă, de culoarea nisipului. Mă holbez la el când își întoarce capul în direcția mea și, sub privirea lui, sângele practic îmi fierbe. Mă uit repede în altă parte, cu fața la ocean când vine spre birou.

Odată ce intră în încăpere, parcă totul se micșorează – chiar și eu. După ce închide ușa în urma lui, își dă jos sacoul și-l agață în cuierul înalt din lemn de stejar. Mi se usucă gura când îi văd umerii lați și mușchii spatelui prin cămașa mulată.

— Bună! Eu sunt Charlie, încep să vorbesc.

Îmi țin mâinile împreunate în față și nu știu de ce, din senin, sunt atât de agitată. De obicei, nu sunt așa de sfioasă.

— Ar trebui să-ncepi în genunchi. Să nu te găsesc niciodată în picioare când intru în cameră. Și să nu vorbești dacă nu ți-o cer eu. Când ai să o faci, ai să mi te adresezi cu „Domnule" și nu altfel.

Vocea lui e gravă și rece de parcă s-ar auzi direct din adâncurile oceanului. Mă blochez încercând să-i

înţeleg cuvintele. Când am senzaţia ciudată că tocmai m-am băgat unde nu-mi fierbe oala, simt cum panica îmi învăluie imediat trupul.

— Pardon? spun bâlbâindu-mă.

El se opreşte locului şi mă priveşte din cap până-n picioare, iar eu simt un val de căldură de-a lungul şirei spinării.

— În genunchi! se răsteşte la mine.

Rămân fără aer. Ar trebui să fug şi să ţip şi cu siguranţă n-ar trebui să mă gândesc să fac ce-mi spune. E vreun măgar şovinist care crede că toate femeile ar trebui să se plece înaintea lui? Şi dacă ideea asta îmi face sângele să clocotească în vene, de ce mă simt atât de... excitată?

— De ce? întreb eu.

El reacţionează de parcă l-aş fi plesnit.

— Ei bine, îţi vrei banii, nu-i aşa?

Isuse Hristoase!

Nu, Nu! Charlotte Marie Underwood, să nu îndrăzneşti să te gândeşti la asta nici măcar o secundă! Ticălosul ăsta manipulator nu te controlează şi nu eşti nevoită să îngenunchezi pe covor pentru el! Sunt banii tăi şi nu trebuie să faci niciun rahat pentru ei.

Însă focul din privirea lui îmi spune că aşteaptă să mă supun. Fiecare parte raţională a minţii mele îmi strigă să-i zic tipului ăsta să se ducă naibii cu porcăriile lui... dar, momentan, nu raţiunea mă controlează.

El o face.

Genunchii mei chiar încep să se îndoaie, iar mie nu-mi vine să cred. Când ating covorul, mă aştept să mă simt extrem de umilită. Vreau să fiu furioasă. În schimb, încă-i privesc faţa, aşteptând să văd ce mai vrea psihopatul ăsta de la mine.

Doar nu vrea să... ştii tu... să fac sex cu el doar ca să-mi recuperez cele două mii de dolari, nu? Aici pun piciorul în prag.

Cred.

Da, da, cu siguranţă aici pun piciorul în prag.

— Mult mai bine, spune el călduros, iar eu mă simt învăluită de un calm ciudat.

Apoi se apropie până-i simt mirosul îmbătător de apă de colonie. Îmi ridic privirea la muntele ăsta de bărbat când întinde o mână şi-mi mângâie maxilarul înainte să-mi cuprindă bărbia.

Hei, nu se cuvine, strigă alarma mea interioară. E foarte, foarte, foarte nepotrivit, dar cum naiba se presupune c-am să scap acum? Am îngenuncheat deja.

— În mod normal, aş vrea să te uiţi la podea, dar vreau să te privesc.

Îmi ridică bărbia când îmi cercetează faţa.

Nu pot să respir. Nu pot să mă mişc. Nu pot să fac nimic pentru că, în mâinile lui, sunt o pradă neajutorată. El este un leu, iar eu sunt o gazelă blândă între colţii lui.

Trăsăturile i se îndulcesc şi colţul gurii îi zvâcneşte.

— Minunată!

Cuvântul ăla mi se prelinge pe şira spinării ca mierea caldă.

Când îmi eliberează bărbia, se întoarce şi se îndreaptă spre celălalt capăt al mesei de scris.

— Unde te-a găsit Garrett? mă întreabă el.

— Garrett? mă bâlbâi confuză.

Se referă la Beau?

— I-am spus să nu-mi trimită pe nimeni astăzi şi e clar că ai nevoie de mai multă instruire, dar...

E ca şi cum cineva m-ar lovi peste faţă, trezindu-mă din starea asta de hipnoză.

— Stai! Ce? strig eu, întrerupându-l.

El își întoarce capul spre mine, părând ofensat de îndrăzneala de a-l întrerupe.

— Cine este Garrett? Despre ce instruire vorbești?

— Cum te cheamă? mă întreabă lent.

— Charlotte Underwood. Am venit să iau un cec de la tine.

— Charlotte? Care cec...

Ochiul îi zvâcnește exact în clipa în care-și dă seama că e ceva în neregulă și tot controlul și calmul dispar până când pare încurcat și plin de remușcări.

— Isuse, ridică-te!

Eu sar în picioare.

Îl privesc masându-și fruntea, părând gânditor și distras.

— Ești iubita lui Beau, spune cu un geamăt.

— Fosta iubită, îl corectez.

El mă privește surprins.

— V-ați despărțit?

Pe asta se concentrează acum?

Expirând, se sprijină de spătarul scaunului, iar eu aștept să spună ceva.

— Îmi trebuie doar jumătate din sumă. Mi-a dat adresa ta și mi-a zis să vin să iau banii.

Se crispează și-și masează din nou fruntea.

— Bineînțeles. De câți bani ai nevoie?

Mă uit la el când caută într-un sertar de-al biroului și scoate un carnet de cecuri și un stilou.

— Garanția era de două mii de dolari și jumătate din sumă îmi revine.

Când își ridică privirea ca să o întâlnească pe a mea, mai că simt că mă fac mică. E foarte intimidant

și poate că Beau îl moștenește, deși Beau se poartă mai autoritar decât este. Tipul ăsta e pur și simplu impunător, nu am cum să neg.

Bărbatul scrie cecul, îl rupe din carnet și mi-l dă. Eu înaintez rapid și-l iau. Ar trebui să fug imediat. Am primit banii pentru care am venit, încurcătura ciudată e dată uitării și nu mai am niciun motiv să rămân, dar mă simt înțepenită pe loc.

— Charlotte, trebuie să-mi cer scuze. Mă tem că am crezut că ești altcineva când te-am găsit în biroul meu.

Nu se uită la mine în timp ce vorbește, ci doar își desface nasturii de la manșete și-și suflecă mânecile. Mișcările mâinilor și contrastul dintre cămașa albă mulată și pielea lui bronzată mă fascinează.

Înghit în sec.

— Cine credeai că sunt? întreb eu, perfect conștientă că nu am dreptul să primesc un răspuns, dar sunt încăpățânată și nesăbuită.

Se uită din nou la mine.

— Nimeni important.

— Cineva care lucrează pentru tine? Sau o persoană... pe care o angajezi?

Când își dă seama la ce fac aluzie, îmi aruncă o privire urâtă, mijind ochii cu atenție.

— Așa cum am zis, nu contează, și aș aprecia dacă nu i-ai povesti nimic din toate astea lui Beau.

— Nu mai vorbesc cu el și nici nu am de gând să o fac.

— Bine, rostește cu maxilarul încordat.

Întorcându-mă pe călcâie, mă îndrept către ușă și citesc ce scrie pe cec, simțindu-mă extraordinar de umilită și irascibilă din cauza asta. Tocmai când întind mâna spre mâner, îmi imaginez chipul lui Sophie și-mi

aduc aminte că urmează ziua ei, că biletele la festivalul de animații sunt scumpe și că-și dorea un permis VIP ca să o cunoască pe graficiana ei preferată.

Așa că mă opresc.

O, Dumnezeule, e stupid, dar trebuie să încerc.

Mă-ntorc și dau ochii cu persoana care mă intimidează mai mult decât oricare alta și, când îl văd acolo, ocupând scaunul uriaș din spatele biroului masiv din fața bovindourilor din podea până-n tavan, înțeleg de ce fetele ar veni aici și ar îngenunchea pentru el. Pun pariu că nu-i obișnuit cu fete care-i răspund, îl provoacă și-i dau bătăi de cap.

Însă îmi este dator. La naiba, am îngenuncheat pentru el.

— Știi... De fapt, s-ar putea să-l mai văd pe Beau, spun cu grijă. Bărbatul își ridică privirea la mine, încruntându-se curios. Sper să nu-i zic din greșeală ce s-a întâmplat aici.

O, Charlie, ești îndrăzneață!

Mâinile îmi tremură, iar eu nu pot să-l las să vadă că ezit, așa că le strâng repede la spate. Îmi țin capul sus și umerii drepți și-l privesc în ochi.

Fără să rostească vreun alt cuvânt, scoate din nou carnetul de cecuri și expresia lui îmi spune că nu-i deloc mulțumit, însă eu îmi reamintesc că nu-mi pasă. Nu-mi pasă dacă e supărat pe mine, mă urăște sau îl fac să fie furios.

Doar că îmi pasă. Chiar îmi pasă și urăsc faptul că se încruntă când scrie un alt cec, dar am nevoie de banii ăștia și mă aflu în poziția care-mi permite să-i obțin.

Fă-o pentru Sophie, îmi reamintesc.

— Ce sumă te-ar putea ajuta să păstrezi tăcerea? spune cu un mormăit.

Îmi umezesc buzele. La dracu', nu știu. Așa că mă rezum la permisele VIP pentru festivalul de animație.

— Două jumătate.

Se uită la mine ca și când ar fi surprins. E o sumă prea mare? Prea mică?

— Două mii și cinci sute?

Dau aprobator din cap. Pare să contemple o secundă ideea, înainte să revină la cec. Îl rupe din carnet și mi-l întinde.

Traversez rapid încăperea și observ cum îmi urmărește trupul când mă grăbesc spre el. Apoi îmi întâlnește privirea, însă nu dă imediat drumul cecului. În schimb, pare că vrea să spună ceva. Aștept, sperând că nu vrea să se certe iarăși cu mine.

În cele din urmă, îi dă drumul.

— Mulțumesc!

Dă din cap și eu ies în fugă din biroul lui. Nu mă opresc până nu ajung la mașină. Urcând la volan, reușesc în sfârșit să respir.

Mă uit la cele două cecuri din mâna mea. Primul e de o mie de dolari, iar al doilea, de cinci mii.

Ce naiba...

Este o greșeală? Citesc suma de mai multe ori întrebându-mă ce anume îmi scapă. Un moment, chiar mă gândesc să mă întorc și să-i spun că a făcut o greșeală imensă. Apoi, în secțiunea dedicată detaliilor, observ un număr de telefon urmat de două litere: CD.

Nu sunt inițialele lui, însă ceva din ce-a scris mă determină să cred că intenționat a ales suma asta, așa că nu mă întorc. Adică, e putred de bogat. Pentru mine, cinci mii de dolari ar putea însemna o rată la ipotecă și bilete la festivalul de animații, dar, pentru el, probabil că nu reprezintă nimic.

Țip încântată și las cecurile pe scaunul de alături când pornesc motorul și mă grăbesc spre casă.

A meritat să mă umilesc pentru cinci mii de dolari? Sunt al dracului de sigură că da.

....

REGULA NUMĂRUL 4:
După o zi umilitoare cu tatăl fostului tău iubit, taco și margarita sunt întotdeauna soluția.

Charlie

Sophie este extaziată când chelnerița îi aduce o porție de înghețată prăjită mai mare decât capul ei. Între timp, lângă mine, mama dă pe gât o margarita mai mare decât porția lui Sophie.

Sora mea îmi oferă o lingură, iar eu o iau zâmbind. Mâncăm, abia respirând între îmbucăturile de vanilie și sirop de caramel.

— Uau, Charlie! Îți mulțumim că ne-ai scos la cină! spune mama zâmbind mahmură.

Este plăcut să văd că se relaxează. Cu turele suplimentare pe care și le-a luat la spital, știu că este stresată.

— E plăcerea mea! mormăi cu gura plină de înghețată.

— Creier de gheață! țipă Sophie, ținându-se de frunte.

Mama și cu mine râdem când auzim expresia greșită, pe care o folosește de când era mică, pe care noi nu ne-am îndurat să o corectăm. Așa că, acum, o folosim toate.

Când m-am întors acasă cu cinci mii de dolari mai mult decât mă așteptam, le-am spus imediat să se

îmbrace pentru o cină în oraş. La urma urmei, marţea mâncăm taco.

Nu m-am deranjat să le menţionez cum de-am ajuns să am suma asta, dar nu era important. În ceea ce le priveşte, banii în plus reprezintă doar garanţia şi nimic mai mult.

De ce mi-a lăsat numărul lui?

De ce-aş avea nevoie să-l sun?

Şi ce este CD?

Am căutat pe Google, însă rezultatele nu păreau să fie de vreun folos. Totuşi, e bine c-am aflat că la treisprezece kilometri de casa mea e o pizzerie-cafenea siciliană.

Cad pe gânduri în timp ce mănânc îngheţată şi-mi aduc aminte cum mi-a atins obrazul, cât de ciudat de plăcut a fost când a rostit „Minunată!" – singurul cuvânt. Nu mi-a zis că sunt drăguţă sau că arăt bine. A fost altceva. A fost... o aprobare.

Ce ridicol e să te simţi bine doar pentru că te-a lăudat un străin. De fapt, nici măcar nu e un străin. Este tatăl lui Beau. Mă ruşinez de fiecare dată când mă gândesc la asta. Adică, da, este un tip arătos, dar cred că e... cu vreo douăzeci de ani mai în vârstă decât mine. Chiar e de-o seamă cu tata. Câh, câh!

Şi ce anume lăuda? Faţa mea. Îmi urăsc trupul trădător pentru cât de excitată m-am simţit atunci, dar asta-i doar o reacţie firească, nu? Pentru că sunt în mod oficial o feministă convinsă şi activă. Aprobarea venită din partea unui bărbat este ultimul lucru de care am nevoie ca să fiu mulţumită de viaţa mea.

Pur şi simplu m-am simţit bine. Nu înseamnă nimic.

Şi faptul că m-am simţit confortabil stând în genunchi pentru el este doar rezultatul misoginiei înrădăcinate de generaţii la rând. Mulţumesc patriarhatului!

După ce-am analizat situația în mintea mea, am ajuns la concluzia că tatăl lui Beau a crezut că sunt o prostituată. E singurul lucru care are logică. Și, aparent, îi plac lucrătoarele sexuale docile, ceea ce-i grozav – adică fiecare își știe fetișurile, nu?

Așadar, de ce mă tot gândesc la asta? De ce i se pare creierului meu că merită să țină minte experiența asta? Și de ce s-a deranjat să-mi lase numărul lui de telefon?

– În cinstea despărțirii tale de Beau! anunță sora mea mai mică, ridicând ultima lingură cu înghețată de parcă ar ține un toast.

– Sophie! o dojenește mama.

– Este în regulă, răspund eu și, apoi, îmi ciocnesc lingura de a surorii mele. Nu era deloc potrivit pentru mine. Este mai bine să fii singur, decât cu persoana nepotrivită.

Amuțim toate, iar amintirea tatălui meu umple aerul ca o ceață apăsătoare. A plecat în urmă cu aproximativ un an și jumătate, pentru că nu a putut să renunțe la ignoranța lui. Nu era de acord cu modul de viață al surorii mele și prostia lui l-a costat familia. Însă eu îi aduc aminte lui Sophie cât de des pot că ne este mai bine fără el.

Când dragostea devine toxică, nu mai e dragoste.

Apoi, am plecat și-am stat cu Beau mult mai mult decât ar fi trebuit, trei luni după ce l-am prins înșelându-mă, permițându-i să mă convingă să rămân cu el, să mă facă să mă simt de rahat și să pun la îndoială tot ce mă privește.

Așadar, nu prea pot să-mi învinovățesc sora că a vrut să ridice o lingură în cinstea despărțirii.

– Meriți pe cineva mai bun, Charlie.

– Știu, răspund uitându-mă la sosul de caramel și ciocolată rămas în farfurie.

— Cred c-ai ieşit cu un nemernic deoarece tu crezi că meriţi unul.

Îmi ridic privirea la ea şi, confuză, mă încrunt.

— Fetiţo, ai 14 ani! Cum de eşti aşa de înţeleaptă?

— Citesc cărţi bune, îmi răspunde ea râzând.

— O, atunci presupun c-am să fiu nevoită să-i arăt mamei tableta de pe care le citeşti. Să vedem cât de bună crede că este *Mating the Werewolf*.

— Ce? întreabă mama, îndreptându-şi mahmură atenţia de la gheaţa rămasă în paharul ei cu margarita.

— Răsfăţato! ţipă Sophie, aruncând un şerveţel în mine.

Obrajii i s-au colorat de ruşine, iar eu nu-mi pot stăpâni râsul.

În seara asta stau întinsă în camera mea din casa de lângă piscină şi nu mă pot abţine să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat astăzi. Înainte să încasez cecul, i-am notat numărul de telefon pe o chitanţă veche din poşetă. Parcă nu-mi venea să o arunc încă. O ţin strâns între degete, iar tonul vocii lui îmi răsună ca un ecou în urechi.

Minunată.

Nu cred c-am să pot să-l sun vreodată. Este o nebunie. Sunt sigură că mi-a dat numărul lui în caz că am nevoie de ajutor sau dacă vreau să păstrăm legătura... din cauza lui Beau. A acţionat ca un tată, aşa că nu ştiu de ce parcă nu pot să scap de ideea că vrea să-l sun dintr-un alt motiv.

Arunc numărul în coşul de gunoi de lângă patul meu şi sting lumina, dar, în loc să adorm, mă trezesc zvârcolindu-mă şi foindu-mă aproape o oră. Tot retrăiesc momentul în care mi-a zis că sunt minunată şi mi-a mângâiat obrazul.

Las-o baltă, Charlie!

Însă nu pot şi, după un minut, îmi iau iarăşi telefonul. De data asta, în loc să caut literele CD pe Google, scriu Emerson Grant în bara de căutare. Nu ştiu de ce m-am temut atât de mult să-l caut mai devreme, dar cred că eram prea agitată. Dacă aş şti prea multe despre el, mi-ar intra pe sub piele, aşadar, cu cât ştiu mai puţine, cu atât mai bine.

Acum, totuşi, curiozitatea nu-mi dă voie să mă odihnesc, aşa c-am să-mi fac damblaua şi-am să trec mai departe.

Literele alea două, CD, apar primele, chiar sub fotografia lui şi titlul „Director".

Accesez link-ul, iar chenarul din mijlocul ecranului negru care apare declară că site-ul este doar pentru membri. Ei bine, la naiba! Există un spaţiu în care să introduci parola, dar clar eu nu am una, aşa că revin la celelalte rezultate ale căutării.

Îmi continui „săpăturile", uitându-mă în josul paginii. Găsesc informaţii despre el şi locurile lui de muncă, o mulţime de detalii vagi privind nivelul de educaţie şi câteva fotografii extraordinare de când avea 20 şi 30 de ani, majoritatea în smoching şi la evenimente care par importante, însă abia pe la a şaptea pagină a căutării nesfârşite pe Google găsesc ceea ce caut. Aparent, şi altcineva a fost curios şi a postat tot ce mor de nerăbdare să aflu.

Salacious Players Club. Un serviciu de întâlniri şi escorte, care în curând se va extinde şi va deveni un club cu servicii complete, doar pentru membri, în districtul Briar Point din California.

E patronul unei afaceri... de dating? Şi ce naiba este un club exclusiv pentru membri?

Uitându-mă la postare după postare, mai că-mi scap telefonul când ajung la ceea ce pare a fi un site de pornografie softcore. E un blog intitulat „Escapadele lui Madame Kink pe Coasta de Vest". Femeia de pe ecran e

îmbrăcată în haine mulate de piele, ține în mână un bici și zâmbește înfiorător. Cuvinte ca „fetiș", „sclav", „supunere", „bondage" și „exhibiționism" se holbează la mine.

Ce fel de serviciu de dating e ăsta?

Brusc, mă trezesc în vizuina adâncă de douăzeci de pagini a unui iepure pervers, și nu mă pot opri din a da click. Aparent, Madame Kink are o oarecare experiență cu... clubul lui Emerson sau cu serviciile oferite acolo sau așa ceva. Și și-a notat în jurnal toate interacțiunile.

CD este un serviciu revoluționar pentru eliberarea sexuală a bărbaților și a femeilor. În sfârșit, un loc în care putem să ne explorăm dorințele într-un mod sigur și sănătos (și unde ne simțim împliniți). Domnul Grant și cei din echipa lui sunt adevărați pionieri, iar eu sper să văd cum serviciile acestui club se răspândesc în toată țara.

Trebuie să-nghit nodul de emoții care mi-a rămas în gât. Oare visez? Ceva din toate astea îmi spune că, dacă apelezi la serviciul ăsta de dating, nu găsești oameni cărora să le placă să facă yoga sau plimbări lungi pe plajă, ca și ție. Potrivit lui Madame Kink, cei care preferă să fie legați și să li se pună călușuri pot să găsească ușor pe alții cărora le place să... lege și să pună călușuri. Oare chiar cu asta se ocupă tatăl lui Beau? Creierul meu nu pare să înțeleagă mai nimic, dar am ajuns prea departe ca să-mi întrerup cercetarea.

Nu... mă pot opri... din a da click.

Blogul ăsta e ca un ghid al fetișurilor pentru începători, iar eu citesc o mulțime de lucruri pe care nu le înțeleg. Subiectul este mai vast decât am crezut vreodată și sunt multe chestii despre care mă cam tem să citesc, dar una îmi atrage în mod deosebit atenția.

Fetișul laudelor.

Împotriva rațiunii mele, dau click și, pe pagina care se deschide, văd o femeie în genunchi și un bărbat care o

ține de bărbie. Ea se uită în sus la el de parcă ar fi Dumnezeu, iar stomacul mi se agită. Asta am făcut eu azi, nu-i așa? L-am lăsat să mă pună în poziția aia și mi-a plăcut.

„Nu!" Închid repede tot și-mi arunc telefonul pe noptieră. „Nu, nu, nu!" Nu sunt genul ăla de fată și nu mă interesează absolut deloc să găsesc indivizi care vor să mă facă să îngenunchez în timp ce-mi spun că sunt drăguță. La naiba cu asta!

E aproape ora două când adorm în sfârșit, după ce-mi alung din minte toate gândurile legate de Emerson Grant, Madame Kink și Salacious Players Club.

Dar se pare că mintea mea are alte planuri, căci visele sunt intense, iar eu retrăiesc fiecare clipă din biroul lui, bărbatul în costum fiind înlocuit de însăși Madame Kink care, la rândul ei, se transformă în Beau. În loc să mă împotrivesc și să nu accept să îngenunchez, chiar îl implor să-mi acorde atenție. Mă agăț de picioarele lui, urmărindu-l ca un câine, dar el doar mă face să mă simt mai prost, spunându-mi cât sunt de jalnică, și nu minunată.

Este chinuitor, însă în cele din urmă, totul se schimbă când tatăl lui Beau se uită în jos la mine. Chiar și în vis, conștientizez oarecum că nu este adevărat și că e în regulă să-mi placă pentru c-am să mă trezesc în cele din urmă și nimeni n-o să știe.

Doar că, în visul meu, îmi doresc mai mult. Întind mâna și ating pantalonii din bumbac moale, simțindu-i mușchii picioarelor. Bâjbâi după curea, privindu-l de pe podea. El mă mângâie pe creștet și mă simt copleșită de euforie. Mă tot lupt cu cureaua, disperată să-i scot mădularul. Și taman când desfac fermoarul, mă trezesc.

Alarma de la telefon sună zgomotos, iar eu gem. Sunt electrizată, anxioasă și excitată – nu e chiar modul în care voiam să-mi încep ziua. Am serios nevoie de ajutor. Încercarea de a face sex cu tatăl fostului meu iubit, în vis, este... pur și simplu groazavă.

REGULA NUMĂRUL 5:
Când tăticul sexy milionar vine la patinoar și-ți oferă o slujbă mai bine plătită, o accepți.

Charlie

Starea de neliniște și excitare cu care m-am trezit în dimineața asta mă însoțește toată ziua și nici măcar dacă m-aș juca o vreme cu capul de duș detașabil n-aș putea să uit cum m-am simțit în visul ăla. La serviciu, retrăiesc mereu momentele în mintea mea și, din cauza asta, sunt neatentă și cam irascibilă.

În timp ce pun pe raft o cutie cu patine noi, o voce din cealaltă parte a tejghelei, profundă și ciudat de cunoscută, mă determină să mă opresc și chiar mă-ntreb dacă nu cumva creierul meu lipsit de somn tocmai a creat acel sunet.

— Mărimea 45, te rog.

Mă las pe spate și mă uit la clientul care mi-a vorbit și mai că țip când îl recunosc pe brunetul înalt care stă pe covorul viu colorat, cu mâna sprijinită pe blatul înalt și lăcuit. Încercând să mă ascund după perete, mă rog în tăcere să nu mă fi văzut. Ce caută el aici?

— Bună, Charlotte, spune el, iar eu fac ochii mari.

Agitată, împing patinele pe raft, fără să verific măcar dacă le-am pus unde trebuie, și-mi adun fărâma de încredere ca să-l salut.

— Bună, mă bâlbâi eu, înainte să arunc o privire în jur ca să văd dacă e cineva în apropiere. Este miercuri și am deschis doar de cincisprezece minute. Cu excepția unor copii care sunt școliți acasă și a câtorva oameni care vin zilnic, până diseară n-au să vină alți clienți. Spune-mi Charlie, te rog.

— Glumeam cu patinele, adaugă el cu un oarecare zâmbet. N-am de gând să patinez.

Râd forțat și stânjenitor când mă apropii de tejghea. Uite cum se duce orice speranță de-a încerca să mă port natural!

Faptul că-i văd chipul mă face să-mi aduc aminte de visul meu și de cum voiam să-i apuc mădularul ca o nimfomană nebună. Îmi acopăr obrajii, sperând să-mi ascund roșeața.

— Cum m-ai găsit? îl întreb eu.

El își ridică telefonul și-mi arată o fotografie cu mine într-un grup de patinatori, dansând în ținute colorate la evenimentul nostru, „Nopți vibrante".

— Pe Instagram.

— O!

Putea situația asta să fie și mai umilitoare?

Sigur a venit pentru că și-a dat seama că a greșit când a scris cecul pe care mi l-a dat cu o zi în urmă și vrea să-și recupereze banii. Eu l-am încasat deja și am rambursat o parte din împrumutul școlar, așa că urmează să avem o conversație jenantă.

— Ascultă... spun eu cu grijă.

— Ai un moment să stăm de vorbă? mă întreabă el, întrerupându-mă.

— Desigur, îi răspund cu un bâlbâit.

Întorcându-mă, o caut pe Shelley, proprietara patinoarului și o veche prietenă a mamei mele, dar cred că este în biroul ei sau afară în spate, la o țigară. În loc să-mi

iau o pauză, îi fac semn spre unul dintre vechile separeuri de plastic de lângă perete. El dă din cap aprobator și se așază, iar mie îmi e greu să nu râd la așa priveliște.

Tatăl lui Beau este uriaș, mai mare decât am observat ieri. Cred că are 1,90, umeri lați și un trup masiv. E ca un... tată musculos. Dacă există așa ceva.

E și ridicol, pentru că sigur e un miliardar care nici nu a patinat, nici nu a stat vreodată într-un asemenea separeu. Sunt sigură că, dacă are întâlniri, le duce pe femei cu iahtul sau în Muntenegru, nu la un patinoar ieftin ca să mănânce pizza și să bea bere. Asta-i mai degrabă realitatea mea, și e în regulă. Adică... întâlnirile în Muntenegru nu ar fi groaznice, însă ar fi un pic prea mult pentru mine.

— Cu ce pot să te ajut? îl întreb când mă așez pe scaunul din fața lui.

El deschide și apoi închide gura, iar mie-mi pică fisa că urmează să aducă-n discuție un subiect care-ar putea fi ușor inconfortabil și deja îmi e groază că are legătură cu cele întâmplate ieri. Mai ales după tot ce-am văzut pe site-ul lui.

— Dacă-i vorba de ieri, este OK, îl scutesc rapid de jenă. Nu este nevoie să zici nimic. Este în regulă.

— Nu are legătură cu asta, răspunde el. Cel puțin, nu neapărat.

— Atunci, e despre Beau?

Întrebarea mea îi atrage atenția și mi se pare că discuția noastră ajunge brusc în alt punct în clipa-n care îl menționez pe fiul lui.

— Ai vorbit cu el?

Mă pleoștesc și strâng din buze.

— Domnule Grant, v-am povestit. Ne-am despărțit. Nu intenționez să mai vorbesc niciodată cu Beau...

Mi se pare dur să spun aşa ceva, dar cred că trebuie să înţeleagă că Beau a ieşit definitiv din viaţa mea. Nu mai pot să fiu un colac de salvare pentru fiul lui.

Pare să se descurajeze şi pe frunte-i apar riduri când se sprijină de spătar. Apoi mi se adresează fără ocolişuri, ca şi cum ai smulge un plasture.

– Domnişoară Underwood, aş vrea să-ţi ofer o slujbă.

Preţ de o secundă, mă entuziasmez. O slujbă? O slujbă pentru adulţi, care se plăteşte. Ceva ce într-adevăr mi-aş dori să trec într-un CV. Fără cârnaţi în aluat şi spray de pantofi antibacterial.

Apoi îmi aduc aminte ce am aflat noaptea trecută – ce credea el că venisem să fac – şi căldura îmi cuprinde obrajii.

– O...

El îşi drege glasul.

– E o slujbă de secretară, domnişoară Underwood. O slujbă obişnuită de secretară.

– O, repet eu, ezitând mai puţin de data asta şi fără să-l privesc în ochi. Deci...

– Vrei să mă întrebi ceva? îmi spune după un lung moment stânjenitor.

– Şi... n-am să stau în genunchi?

Un zâmbet uşor i se conturează în colţul gurii.

– Nu. În mare parte, trebuie să te ocupi de documente.

Îmi dreg glasul, uitându-mă în continuare pe pereţi, la patinoar, la cei care patinează... oriunde altundeva, la propriu, numai nu la bărbatul chipeş şi intimidant din faţa mea.

El îşi încrucişează braţele, încruntându-se.

– Mai vrei să mă întrebi ceva, Charlotte?

Felul în care-mi pronunță numele îmi provoacă furnicături pe șira spinării. Este singurul motiv pentru care nu-l corectez. Nimeni nu-mi spune Charlotte. Toți îmi zic Charlie de când aveam vreo opt ani.

E singurul motiv pentru care mă uit, în sfârșit, la el. Este atât de chipeș, încât aproape mă doare să-l privesc, însă bărbatul nu se sfiește în fața mea. De fapt, pare că mă fixează cu privirea mai mult decât este acceptabil.

— Credeai că sunt... o prostituată? întreb eu, aplecându-mă peste masă și șoptind ultimul cuvânt, ca și când ar fi putut cineva să audă ceva când „Groove is in the Heart" răsună în întregul patinoar luminat de un stroboscop.

El se apleacă în față, ca să fim în aceeași poziție, și ceasul îi atinge suprafața de linoleum a mesei.

— Nu. Nu credeam că ești prostituată.

Preț de o clipă, ne holbăm pur și simplu unul la celălalt, aplecați peste masă și cu fețele atât de apropiate, încât pare fie că ne împărtășim secrete murdare, fie că urmează să ne sărutăm.

— Ai de gând să dezvolți subiectul sau să mă faci să-mi folosesc imaginația? întreb când nu-mi dă mai multe detalii.

Un licăr de neastâmpărare îi dansează în privire când își umezește buza inferioară și se lasă pe spate.

— Cred că vreau să-ți folosești imaginația. Ce anume îți imaginezi?

Pare că flirtează cu mine, însă eu nu-i dau apă la moară. În schimb, îi răspund la întrebare.

Doar că nu știu ce-mi imaginez și habar n-am cât de confortabil m-aș simți fiind obscenă. Mi se pare mult prea intim. Ca să alung încordarea dintre noi, mă forțez să fiu cât se poate de dezinvoltă. Aș putea să-i spun c-am

cercetat deja totul despre firma lui, dar aş cam vrea să-l fac să-mi explice de parcă n-aş şti nimic.

— Ei bine... sunt multe femei care pur şi simplu vin în biroul tău, gata să te audă cum strigi ordine şi să îngenuncheze pentru mine?

— Uneori, răspunde cu încredere, ca şi când n-ar fi fost cel mai nebunesc lucru pe care l-a mărturisit vreodată.

Serios – cine e tipul ăsta?

Mi se usucă gura.

— Şi le plăteşti...

— Da, le plătesc.

— Ei bine, nu-mi place să ţi-o zic, dar pare prostituţie în toată regula.

— Prostituţia presupune sex, domnişoară Underwood. Eu nu plătesc femeile să facă sex cu mine.

Casc ochii mari. A spus „sex" de două ori, iar asta stârneşte un amestec de excitare şi nelinişte în burta mea. Îmi încordez coapsele.

— Păi, atunci, ce faci cu ele, mai exact? întreb eu.

— Pare o întrebare personală. Iar se joacă cu mine. Ţi-am zis să-ţi foloseşti imaginaţia, aşa că, haide! Dacă nu fac sex cu ele, pentru ce anume crezi că le angajez?

N-am absolut nicio idee. Nu i-am explorat chiar atât de mult site-ul. Aşa că-mi muşc buza inferioară cât mă gândesc la ce ştiu deja.

— E imposibil să le plăteşti doar ca îngenuncheze pur şi simplu în biroul tău.

— De ce nu?

— Pentru că e ridicol. Care-i ideea?

— Ideea este că mie-mi place, iar ele sunt dispuse să o facă.

Rămân fără cuvinte. Nu poate fi real. Confuzia de pe chipul meu se transformă într-un zâmbet crispat. Chestia asta ar trebui să fie cu adevărat umilitoare pentru el, dar bărbatul nu este deloc jenat. Şi asta chiar mă face să mă gândesc la ceva imoral.

– Deci...

Însă mă opresc. Nu pot să termin propoziţia. E prea aproape de flirt, ceva prea... intim.

La naiba!

– Deci? repetă el, aşteptând nerăbdător să termin.

– Deci, cum m-am descurcat?

Îmi doresc cu disperare să-mi ascund faţa în mâini, să mă bag sub masă sau chiar să trag alarma de incendiu, dar dacă are de gând să fie atât de obraznic şi de nonşalant în privinţa asta, atunci am să fiu şi eu. Pentru că acum mor de nerăbdare să aflu. Dacă în secret duce o viaţă perversă, atunci vreau să arunc o privire în spatele cortinei. Ideea de a încerca să descopăr câte ceva despre viaţa interzisă şi totodată palpitantă pe care o duce este ispititoare.

Aşadar, în loc să mă ascund, îmi forţez trupul să nu mă trădeze, ţinându-mi spatele drept şi afişând o expresie relaxată, ca şi când tocmai l-aş fi întrebat care este supa zilei, şi nu cât de bine m-am descurcat în rolul de sclavă secretară perversă.

După un moment îndelung de tăcere şi o expiraţie profundă, îmi răspunde:

— Te-ai descurcat excepţional, Charlotte.

Stai! Ce?

— Mi s-a părut că te-am cam exasperat, răspund eu. N-am făcut nimic aşa cum trebuie.

— Ei bine, în apărarea ta, nici măcar nu ştiai ce faci.

Un hohot de râs îmi zdruncină pieptul.

— Aşadar, cum de-am fost excepţională?

El cade iarăși pe gânduri, războindu-se în mod clar cu propria persoană în mintea lui în timp ce-și evaluează opțiunile, probabil gândind că, fiind adultul mai în vârstă dintre noi doi, s-ar cuveni să pună capăt discuției nepotrivite.

— Chiar n-ar trebui să zic...

— Ei, haide! Tu ai început-o.

Sunt nevoită să depun ceva efort, dar reușesc să-mi păstrez tonul nonșalant și abordarea indolentă.

Și, deodată, ezitarea dispare. Cuvintele străbat fără efort lungimea mesei, de pe buzele lui până la urechile mele.

— Domnișoară Underwood, când stăteai în genunchi, erai splendidă.

Chiar de-aș fi avut glas în clipa asta, n-aș fi știut ce să spun. În schimb, rămân categoric fără cuvinte, stând în fața lui ca un pește, cu gura deschisă și întrebându-mă cum de-am ajuns de la cearta cu Beau, pe peluza casei lui, cu câteva zile în urmă, la asta – la faptul că tatăl lui mi-a zis că arăt bine stând în genunchi.

Nu, nu doar bine. Splendid. Cuvântul ăla și-a pierdut acum tot sensul pentru mine. În lunga mea viață, n-o să treacă nicio zi când, auzind cuvântul bisilabic, n-am să mă gândesc la un bărbat cu douăzeci de ani mai mare decât mine, care a folosit exact acelaș termen ca să descrie cât de bine am îngenuncheat pentru el.

Este absurd. Ridicol. Narcisist, sexist, înjositor, senzual și măgulitor și... multe alte adjective pe care, aparent, nu pot să le găsesc acum.

— Da? e, cumva, singurul cuvânt pe care reușesc să-l rostesc drept răspuns.

— Da, zice el, și pare flămând, ca un leu care mârâie înainte să ucidă.

Stând aici, uluită în tăcerea mea, îmi implor creierul să manifeste un gând coerent, altul în afară de... „O, ce bine m-am simțit!" În cele din urmă, se oprește la o întrebare:

— Și slujba asta în genunchi... e pentru fetele pe care le angajează compania ta?

— Da.

— Și ai crezut că sunt una dintre ele.

— Corect.

— Asta-i slujba pe care mi-o oferi acum?

— Având în vedere relația ta cu fiul meu, ar fi extrem de nepotrivit.

— Fosta relație, adaug eu pentru că totul sună nebunesc, serios, însă nu sunt sigură că vreau ca el să mă excludă încă. Curiozitatea a pus stăpânire pe mine.

— Nu contează.

— Nu mă angajezi să fiu una dintre fetele tale care îngenunchează din cauza lui Beau...

— Nu, Charlotte. Nu te angajez ca una dintre fetele care îngenunchează pentru că îmi trebuie o secretară, iar tu se pare că ai nevoie de bani.

— Mă simt insultată, îi dau replica, iar el râde din nou.

— Deci nu ai nevoie de bani?

— Foarte amuzant. Știi că am nevoie, dar de ce m-ai angaja să fiu secretara ta? Nu știi nimic despre mine.

— Știu că ai locuit cu fiul meu și acum nu mai locuiți împreună. El nu vrea să-mi vorbească, așa că permite-mi, în schimb, să te ajut. Slujba în sine nu e mare lucru. Mă ajuți prin birou, îmi aduci cafeaua și prânzul. Genul ăsta de lucruri. Bărbatul aruncă o privire spre patinoar. Și presupun că salariul o să fie mai bun. Cu beneficii.

Nu prea am la ce să mă gândesc, nu-i așa? Îmi oferă o slujbă adevărată și, fără îndoială, un salariu mai bun.

Și n-am să mint: compania asta mă intrigă. Pare mult mai interesant decât să fiu secretară pentru un bancher sau agent imobiliar.

— Poți să te gândești o vreme la asta, adaugă bărbatul.

Îmi înclin capul și strâng din buze, ca și când aș spune „Nu fi ridicol!" Dacă el crede că într-adevăr am nevoie de timp de gândire, e nebun sau pur și simplu condescendent. Când dă să se ridice, mă gândesc la o întrebare importantă și pe care mi-e cam jenă să i-o adresez, dar trebuie să o fac.

— Stai! zic și-l apuc de braț. E o întrebare oarecare, dar cumva firma ta e Clubul Sal... cum i-o zice?

— Salacious Players Club.

— Da, spun și dau aprobator din cap, înăbușindu-mi neliniștea. Este incluziv?

El se așază iar pe scaun.

— Incluziv?

— Mda, prietenos cu cei din LGBTQ?

Se încruntă și un zâmbet viclean îi ridică un colț al gurii.

— Foarte. De ce întrebi?

— E important pentru mine, îi răspund și pun aici punct discuției.

Sunt sigură că se întreabă dacă, în secret, sunt un membru al comunității, și, dacă da, cum anume, însă nu-i dau detalii. Nu trebuie să știe că sunt cea mai înverșunată aliată din lume, pentru că trebuie să protejez cel mai drăguț pui de pe pământ.

— Atunci, în cazul ăsta, adaug când mă ridic și-i întind mâna...

Gest despre care abia acum îmi dau seama că e ciudat și deloc necesar. Zâmbetul strâmb nu-i părăsește chipul când se uită la mâna mea întinsă și-mi urmează

exemplul, ridicându-se și dând noroc cu mine. Mâna lui cât o lopată îmi acoperă mâna micuță, dar e caldă și prinsoarea suficient de fermă încât să mă facă să mă cutremur.

– Presupun că asta înseamnă că accepți slujba, răspunde el.

În timp ce stăm aici, dând mâna într-un patinoar, mă-ntreb cine dintre noi s-a înhămat să-și asume poziția mai ciudată. Oare Emerson Grant știe la ce s-a angajat? Până acum, cu siguranță s-a prins că nu sunt vreo puicuță timidă, blândă și cuviincioasă și că n-am de gând să mă comport ca o secretară obișnuită, la fel ca în Mad Men[2].

Însă, totodată, urmează să lucrez pentru o companie care se ocupă cu fetișuri și alte ciudățenii. Sunt destul de sigură că lucrurile normale nu sunt potrivite pentru niciunul dintre noi.

....

2 Serial de televiziune american (n. tr.).

REGULA NUMĂRUL 6:
Evită mallurile, ca să nu riști să te-ntâlnești întâmplător cu fostul tău, în timp ce cari sacoșe cu lenjerie intimă pe care visezi să o porți pentru tatăl lui.

Charlie

— Mâine-dimineață, la ora nouă, spune el, din nou formal.

Este interesant să urmăresc modul în care din serios devine neprotocolar și din nou sobru. Pare genul de bărbat care se ascunde în spatele unui costum și al biroului său. Asta mă face să mă întreb dacă-și face vreodată pe plac și dacă se relaxează. Oare glumește, urmărește emisiuni televizate de prost gust și se îmbată atât de tare încât să spună ceva cu adevărat jenant? Aș plăti să văd așa ceva.

Beau nu-i seamănă deloc. Beau nu poartă nicio mască, e real și dur. Are defecte și poate asta m-a atras la el de la bun început. Ne-am întâlnit la cafeneaua unde a lucrat puțin timp înainte să aibă probleme acasă, unele despre care nu mi-a vorbit niciodată. A încetat să mai vină la serviciu și a fost concediat.

Însă eu am rămas cu el. Mi-am dorit părțile lui distruse pentru că mă gândeam că, dacă-l puteam iubi în momentele dificile, aveam să fiu răsplătită cu o iubire mai intensă și mai îmbătătoare. M-am înșelat. În loc să mă aprecieze pentru că i-am fost alături în cea mai

proastă perioadă a lui, a dat vina pe mine din cauza lucrurilor mărunte când viața lui a părut să meargă bine. Nu eram „lipiciul" care-l împiedica să se prăbușească; eram „lipiciul" care-l ținea ancorat în durerea și-i aducea aminte de trecutul lui.

După ce ies de la muncă, mă duc țintă la mall pentru că n-am haine demne de o secretară. Mă gândesc la o cămașă de mătase și o fustă creion, așa că asta-i ținuta pe care o caut, dar constat că e mult mai greu decât mă așteptam să găsesc așa ceva.

În cele din urmă, găsesc ceva. O fustă creion neagră din poliester care, până și eu trebuie să recunosc, îmi face fundul să arate de un milion de dolari. O bluză albă diafană, aproape transparentă, și apoi, doar ca să mă distrez, intru în magazinul de lenjerie intimă ca să-mi cumpăr un sutien negru sexy și chiloței din aceia cu cleme mici care să-mi susțină dresurile lungi până la coapse. N-am niciun motiv să-mi cumpăr lenjerie pentru noua slujbă ca secretară, dar așa am eu chef. În plus... cu ceea ce știu despre afacerea lui, îmi cam doresc să port ceva atrăgător pe sub haine.

În timp ce stau în fața oglinzii din cabina de probă și mă privesc, mă gândesc la ce a spus Emerson în biroul lui. Oare majoritatea oamenilor chiar au un fetiș pe care-l țin secret și pe care se tem să-l recunoască? Are logică. Cred că cei mai mulți consideră că dorințele lor ascunse sunt greșite și păcătoase, dar ce-i atât de rău în asta? Adică... înainte, nu m-am considerat niciodată sexy, însă când mă uit la rotunjimile mele și la moliciunea senzuală a pântecului meu, sunt încântată cum îmi stă cu ținuta asta. Văd ceva sexy ce n-am mai văzut niciodată până acum. Am fundul ferm și rotund, iar coapsele mele voluptuoase arată extraordinar în dresurile astea.

Ce-ar putea să fie atât de rău în a fi preferata, supusa or sclava cuiva? În sens ludic, desigur. Câtă vreme

totul e consimțit și cei implicați au ceva de câștigat, nu-mi dau seama de ce este un tabu.

N-am de gând să-mi fac reproșuri din cauză că vreau să mă simt așa cum m-am simțit stând în genunchi pentru el. Pentru un bărbat ca Emerson... aș putea să fiu o astfel de fată. Adică... în fanteziile mele, bineînțeles. Mă angajează doar pentru munca de birou – nu și-ar dori niciodată cu adevărat una ca mine pentru așa ceva.

Pe de o parte, nu-i deloc de nasul meu. Probabil că Emerson Grant se întâlnește cu femei care nu locuiesc în casa de lângă piscină a mamei lor. Este atât de matur, de chipeș și de bogat, că pun pariu că fetele sunt special educate pentru el. Cel mai probabil nu-și rod unghiile, nu mănâncă prăjeli și cu siguranță nu-și scot sora mai mică să se dea cu rolele în fiecare sâmbătă seară. Între timp, eu îmi cumpăr lenjerie intimă ieftină și șampon care nu costă mai mult de șase dolari.

Pe de altă parte, e tatăl lui Beau. Este ciudat. Și greșit. Dacă ar ști, Beau și-ar pierde mințile. Sunt destul de sigură că ar lua-o razna dacă ar ști că am acceptat slujba asta, însă nu mă mai interesează „lucrurile de care-i pasă lui Beau".

Stai – oare știe de firma tatălui său și de toate celelalte? Cu siguranță știe. Poate că de asta nu-l place. Poate nu este de acord. Presupun că este logic.

După ce îmi cumpăr lenjeria pe negru și pe alb, îmi cheltuiesc toți banii de la cafenea pe haine pentru noua mea slujbă.

În timp ce traversez mallul cu vreo opt sacoșe în mâini, zăresc o siluetă cunoscută venind spre mine. Beau traversează culoarul dinspre zona restaurantelor, spre magazinul de jocuri video. Este cu... o fată.

Și, oricât încerc să mă opresc și să mă-ntorc în direcția opusă, mă vede. Apoi, momentul se transformă într-unul stânjenitor, în care ne dorim să nu ne fi văzut.

Acum ar fi prea ciudat să ne întoarcem și să ne evităm, așa că merg până când ajung la treizeci de centimetri de el.

— Salut, Beau! zic bâlbâindu-mă, rearanjând sacoșele care-mi taie circulația la încheieturile mâinilor.

— Bună, Charlie! spune el lipsit de entuziasm. Ăăă, ea este Ella.

Jenată, îi fac cu mâna.

— Ai făcut ceva cumpărături, zice Beau, iar eu mă uit în jos și, în față, observ sacoșa uriașă cu lenjerie intimă.

— Mda, păi, mi-am luat o altă slujbă, spun cu mândrie. Poți să fii sigur c-am de gând să mă laud un pic, deși aleg să omit unde și pentru cine am să lucrez.

— Ce slujbă?

— Ăăă... de secretară, îi răspund.

El pufnește, aproape râzând, iar eu simt briza rece a dezamăgirii. Apoi se uită din nou la sacoșa roz în care am lenjeria, ridicând din sprâncene.

— Ai nevoie de ceva de la magazinul ăla pentru noua ta slujbă ca secretară?

— Nu. Sunt pentru mine și atât, e răspunsul meu.

Fata de la brațul lui pare foarte stânjenită, însă nu-mi pasă. Probabil nici măcar nu știe că, săptămâna trecută, Beau era al meu. Sau poate știe.

— Hei, ai luat cecul ăla de la tata? întreabă el.

— Da, răspund repede, analizându-i expresia de parcă, din puținele informații oferite, ar fi putut cumva să-și dea seama c-am să fiu noua secretară a tatălui său.

— Deci? mă întreabă și se uită la mine ca și cum ar aștepta ceva.

— Deci, ce?

— Ei bine, unde-i jumătatea mea?

Cred că nenorocitul glumește.

– E la tatăl tău, Beau. Dacă-ți vrei banii, atunci du-te și ia-i.

Își încleștează maxilarul în timp ce-mi aruncă o privire urâtă, părând să-și fi pierdut deja răbdarea, iar eu îmi doresc să fug. Urăsc felul în care mă face Beau să mă simt, de parcă aș fi eșuat înainte să încerc măcar. De parcă nu sunt decât o dezamăgire constantă, indiferent dacă încerc sau nu să-l impresionez.

Apoi, mă apucă de braț și mă îndrumă într-o parte, ca să evităm aglomerația din mall.

– Charlie, știi că nu vorbesc cu tata. Dacă te-ai dus și ai luat banii de la el, atunci unde-s ai mei?

– Beau, mi-a dat jumătate din garanție. Asta era partea mea, așa că atât am luat. Poți să-ți asumi responsabilitatea pentru jumătatea ta.

– Beau... îl strigă Ella din mijlocul culoarului vast, dar el pur și simplu ridică o mână la ea.

– Isuse, Charlie! Trebuia să iei toată suma, ca să pot să-mi recuperez banii. Tu pur și simplu – uf!

Cam pe la jumătatea propoziției, îmi pică fisa că nu mai sunt nevoită să stau și.să-l ascult. Nu-i mai aparțin și nu-i datorez nimic. Așa că, înainte să termine măcar ce avea de zis, mă întorc și plec. Nu-l înjur și nici nu-i spun cât de mică și de proastă mă face să mă simt, dar, când ajung la ieșirea din mall și-l aud cum mă înjură, trebuie să-mi înghit lacrimile.

În clipa în care sunt singură, mă simt un pic mai bine. Totuși, vocea lui încă-mi răsună în minte, amintindu-mi constant ce ratată sunt.

*........

REGULA NUMĂRUL 7:
Nu te holba prea mult la decolteul noii tale secretare.

Emerson

Eram pregătit ca Charlotte să vină la mine acasă cu aceleași ghete negre pe care, până acum, am văzut-o purtându-le de două ori. Eram pregătit să fie stângace și agitată. Eram chiar pregătit să întârzie.

Nu eram însă pregătit să vină cu cinci minute mai devreme și să poarte o bluză aproape transparentă și o fustă creion neagră care i se mulează atât de bine pe fund, că mă mănâncă palmele.

E foarte nepotrivit să mă uit așa la secretara mea și la fosta iubită a fiului meu, știu, dar, în apărarea mea, nu sunt obișnuit să am în birou o angajată vulcanică. Râvna de a o vedea în genunchi în ținuta asta e aproape dureroasă.

— Bună dimineața! spune când intră în casa mea la 8.55.

Rujul ei de un roșu intens îmi atrage atenția – încearcă să se joace cu mine?

— 'Neața, mormăi eu.

Tocurile ei țăcăne pe podeaua de marmură când mă urmează în casă. Fac un semn spre dulapul de la intrare și îi arăt unde să-și lase lucrurile.

— Haina?

– O, se bâlbâie ea și-ncepe să-și scoată paltonul greu de lână.

Pun o mână pe umărul ei, o opresc și o ghidez să se întoarcă. În timp ce stă cu spatele la mine, îi iau haina de pe trupul firav, permițându-mi să-i privesc îndelung firele de păr care i se lipesc de ceafă. După ce-i atârn haina în cuier, ea se întoarce, iar eu mă uit imediat în jos, la pieptul ei.

M-am înșelat. Cămașa nu este aproape transparentă... e complet transparentă, iar Charlotte poartă pe dedesubt un sutien negru din dantelă. Ce s-a întâmplat cu fata de la patinoar sau cu cea de zilele trecute, îmbrăcată doar în negru? Mi se pare că este o ambuscadă pentru care nu eram pregătit.

– Cafea? o întreb eu, pentru că se pare că nu pot să mă gândesc decât la cuvinte patetice, de două silabe.

– Nu, mulțumesc.

– Atunci, intră! îi răspund și-i ating ușor spatele cu o mână, în dreptul mijlocului, folosindu-mă de cealaltă ca să-i arăt biroul meu.

Sunt nevoit să mă tot controlez. Apariția ei surprinzătoare de astăzi m-a dat pe spate. Oricât mă străduiesc să fiu natural și să mă comport ca de obicei, tot mi se pare că acțiunile mele sunt prea directe și prea sexuale. Și nu asta-mi doresc. Este doar o secretară. Nu o supusă. Asta nu-i un scenariu. Limpezește-ți mintea, la naiba!

După ce o îndrum spre scaunul din fața mesei mele de scris, îi întind pachetul dat de Garrett, ca să-l completeze pentru statul de plată. Maggie s-a enervat puțin din cauză că am angajat pe cineva, dar am încredere că o să ne încadrăm în buget. La urma urmei, am nevoie de o secretară – de una adevărată, iar Maggie e prea aglomerată să se ocupe de noi toți, ca să mai facă și lucrurile de care am nevoie pe aici.

— Deci lucrezi de acasă? întreabă Charlotte.

— Da. Momentan, toți lucrăm de acasă. Noul sediu e în construcție.

— O, ce palpitant!

Mă abțin să zâmbesc superior, imaginându-mi planul detaliat pentru noul sediu: cuștile, scena și camerele private echipate complet. Da, este palpitant, însă n-am de gând să-i dau acum toate detaliile. Este mai bine să i le prezint treptat.

— Ai vreo întrebare legată de firmă? îi zic eu.

Ea face ochii mari.

— O mulțime. Am o mulțime de întrebări.

Sunt din nou nevoit să nu zâmbesc.

— Ei bine, îndrăznește! Întreabă ceva.

— Mmm... Ea strâmbă din buzele roșii-rubinii și se încruntă, părând să se gândească. Deci angajezi fete care să îngenuncheze și să te servească. Asta face toată lumea?

— Nu. Ăsta-i doar stilul meu. Sunt o mulțime de fantezii pe care o să le îndeplinească angajații noștri.

— Fără sex?

— Nu chiar.

— Ce înseamnă asta? întreabă afișând o expresie curioasă.

— Înseamnă că sumele plătite nu sunt pentru sex. Ce fac ei în spatele ușilor închise îi privește. E cea mai potrivită explicație. În cărțile de drept, găsim multe chichițe și exprimări interpretabile pe care trebuie să le ocolim, dar pentru asta îl avem pe Xander, cel mai bun avocat din Briar Point.

Expresia ei, cu buzele strânse și sceptică, spune că nu prea crede ce zic, așa că o mai iscodesc.

— Ce alte întrebări mai ai?

— Ce alte... lucruri fac oamenii? întreabă cu un soi de încântare curioasă în privire.

Trebuie să-i recunosc meritele. Nu pare să se simtă atât de incomod pe cât m-am așteptat, iar eu îi ador curiozitatea și deschiderea. Fanteziile sexuale și plăcerea încă sunt mult stigmatizate – e ridicol. Însă pe Charlotte asta nu pare să o deranjeze.

Ridicându-mă de la birou, îl ocolesc până ajung în față și mă sprijin de suprafața lui, încrucișându-mi brațele.

— Tot și orice. Câtă vreme e consimțit și toți sunt majori, orice e posibil.

— Cum ar fi... să-i lege pe oameni și să-i biciuiască?

Eu ridic din umeri.

— Desigur. Dacă asta le place. Avem și clienți cărora doar le place să privească... sau să fie priviți. Cărora le place jocul de rol. Umilirea. Jocurile în care pretind că au altă vârstă, stimularea sexuală și oprirea chiar înainte de orgasm, obiectificarea, supunerea...

Cu fiecare cuvânt pe care-l rostesc, observ cum Charlotte face ochii mari și strânge din umeri, așa că mă opresc, oferindu-i un moment ca să spună ce-i trece prin minte sau, mai degrabă, ce se întreabă. Adică... e doar nouă dimineața. La urma urmei, s-ar putea să avem nevoie de o cafea pentru conversația asta.

— Nu știu ce sunt jumătate din chestiile astea, răspunde ea.

— Ei bine, nu fac parte din ce trebuie să știi pentru slujba asta, dar, dacă ești curioasă, poți să înveți. Nu există niciun motiv ca toate astea să te intimideze. Știu că pare ciudat, însă ai fi surprinsă de cât de normale sunt, de fapt.

Un râset îi scapă de pe buze.

— Ce este? întreb eu.

– Nimic... Totul e pur și simplu... normal?

– Toți au o dorință pe care o consideră perversă, domnișoară Underwood. Aparent, singurul lucru pe care-l avem toți în comun este că noi considerăm anormal ceea ce ne place.

Zâmbește mai relaxat și se apleacă înainte, oferindu-mi priveliștea sânilor ei, la care trebuie să mă forțez să nu mă uit.

– Bine, atunci, răspunde sprijinindu-și bărbia pe pumnii strânși. Care este a ta?

Întorc rapid capul spre ea și o privesc șocat. Nu pentru că întrebarea ei mă jignește. Nu pot să-i țin un discurs despre cât de normale sunt perversitățile și apoi să mă comport de parcă ar fi un afront să fiu interogat ca să o dezvălui pe a mea. Sunt șocat deoarece Charlotte nu seamănă cu nicio fată care a intrat vreodată în biroul meu. E directă într-un mod cu care nu sunt obișnuit.

– Ar trebui să știi deja, îi răspund, abținându-mă să nu rânjesc.

– Chestia cu secretara în genunchi?

De data asta, chiar zâmbesc.

– Este relația dominator-supus.

Pentru o clipă, Charlotte pare să delibereze, ca și când ar încerca să-și dea seama dacă-i place un anumit gust. Eu profit de cele aproximativ trei secunde de liniște ca să mi-o imaginez în rolul ăla pentru mine, și e cea mai seducătoare viziune pe care-am avut-o de ceva vreme. Nu e viața strașnică? Fructul interzis este întotdeauna cel mai dulce.

– Și cu mine cum rămâne?

Mai că mă înec, dregându-mi glasul și așteptând să-mi dea detalii.

– Ce-i cu tine?

Te rog, Dumnezeule! Nu-i permite să mă ispitească mai mult decât a făcut-o.

— Care crezi că e fetișul meu?

Ea își mușcă buza inferioară, iar eu nu pot rezista impulsului de a-i imita gesturile, trăgându-mi, la rândul meu, buza printre dinți. Charlotte e frumoasă într-un mod misterios și unic. Are ochii mari și o privire inocentă, iar nasul îi este acvilin, făcând-o să pară puțin mai regală decât sugerează atitudinea ei. Totuși, buzele pline și roșii sunt cele care-mi atrag mereu atenția.

— Încă nu te cunosc suficient de bine. În plus, de tine depinde să decizi asta, nu-i așa?

— Credeam că asta e treaba ta, îmi răspunde cu un zâmbet care-i afișează dinții strălucitori în contrast cu buzele de un roșu aprins. Se presupune că-i ajuți pe oameni să-și găsească cele mai profunde și mai întunecate dorințe, nu-i așa?

Nu-mi dau seama dacă mă tratează sau nu de sus, dar nu o cert din cauza asta. Cred că ia totul cât poate ea de serios, presupunând că nu este, fățiș, o persoană sobră. Mă face să mă întreb dacă așa era și cu Beau.

Garrett chiar e mai priceput decât mine la asta. Oricum, e slujba lui. Poate să-i citească bine pe oameni, mult mai bine decât pot eu. E ceva ce sunt sigur că izvorăște din cât de mult îi place să privească.

Însă încerc oricum, recapitulând tot ce știu despre Charlotte până acum...

E îndrăzneață, neînfricată, cu un simț al umorului sănătos. Nu i-ar plăcea jocul de impact[3], nici cele legate de vârstă sau supunere. Având în vedere cât de transparentă e cămașa aia și cât de mult își expune sânii pentru mine acum, i-ar putea plăcea să fie privită.

3 Practică sexuală în care o persoană e lovită de o alta pentru satisfacerea uneia sau a ambelor părți implicate (n. tr.).

Apoi îmi aduc aminte de o anumită expresie de pe chipul ei, din urmă cu câteva zile, când era în genunchi pe podea pentru mine – pentru umilința mea absolută. Însă a existat o clipă în care am ținut-o ușor de bărbie și i-am spus că este minunată. Privirea i s-a îmblânzit și trupul mai că i s-a topit sub atingerea mea. Mi s-a părut ceva prea natural ca să se prefacă.

Când observă că privirea mea gânditoare devine amuzată, îmi vorbește:

– Ce? întreabă cu nerăbdare. Arăți de parcă ți-ai fi dat seama de ceva. Ce este?

Da, cu siguranță mi-am dat seama, însă nu prea știu dacă vreau să-i dezvălui asta. Nu știu de ce, dar am o dorință ciudată de a păstra informația pentru mine, ca pe o comoară mică. Dacă-i spun lui Charlotte că, foarte probabil, fetișul ei este că-i place să fie lăudată, o să le împărtășească asta și altora. Într-o zi, un alt bărbat ar putea să-i șoptească toate lucrurile murdare pe care vreau eu să i le spun, cum ar fi cât de bine îi suge mădularul sau ce frumoasă este când se împinge în ea.

Este egoist din partea mea, mai ales având în vedere că n-am să pot să fiu niciodată tipul care face și zice lucrurile alea și că, în viitor, i-ar fi de folos să știe despre asta, însă vreau să mai păstrez puțin secretul.

– Nimic, mormăi când mă ridic și mă întorc la scaunul meu.

– O, haide, spune-mi!

– Ți-am zis, îi răspund cu asprime. Încă nu știu destule despre tine încât să stabilesc asta. Dacă într-adevăr ți-ar plăcea să afli, atunci vorbește cu Garrett. Poți să-l întrebi când ai să-i duci documentele astea azi, mai târziu. Momentan, apucă-te de treabă.

Tonul meu s-a răcit, iar ea se întristează când ia mapa și pixul, începând să completeze actele cu un nou rid între sprâncene.

Dacă săptămâna asta mi-a dovedit ceva, este că trebuie să mă păzesc în preajma fetei ăsteia. E prea bună ca să o ignor și prea interzisă ca să fie a mea.

....

REGULA NUMĂRUL 8:
E posibil să fii îmbrăcată prea provocator, chiar dacă lucrezi pentru un club de sex.

Charlie

– E totul gata? se înalță Emerson deasupra mea, din spate, în timp ce completez a suta pagină din documentele astea al naibii de plictisitoare.

– Chiar era necesar să-mi scriu numele pe fiecare pagină din teancul ăsta? glumesc eu.

Când îmi ridic privirea la el zâmbind, bărbatul se uită la mine urât, fără să pară amuzat.

– Din păcate, da. Acum, adună-ți lucrurile. Pot să te duc la club cu mașina, să-ți fac un tur și să te prezint tuturor.

Îmi îndrept spatele. Tuturor? La club? Credeam că urma să lucrez într-un singur loc. Adică, știam de club, că e în construcție, dar nu prea mă așteptam să merg acolo. Și să cunosc oameni – oameni perverși. Palmele încep să-mi transpire imediat și arunc o privire în jos, la ținuta mea.

Acum știu că, atunci când te îmbraci pentru un nou loc de muncă în administrație, chiar ar trebui să porți cea mai potrivită ținută, dar, dintr-un motiv oarecare, când mi-am ales hainele în dimineața asta, n-am fost în apele mele. Adică, nu e ca și cum mi-aș fi luat cămașa transparentă și sutienul negru din greșeală, dar eram încă atât

de stresată de cum se va desfășura prima zi la biroul lui, încât am ales ceva puțin mai... riscant decât de obicei.

Am vrut să... Nu știu, să-l impresionez. Nu, „să-l impresionez" nu sunt cuvintele potrivite.

Să-l excit? Câh, nu!

Să-l mulțumesc. Asta este! Am vrut să port o ținută care să nu mă avantajeze doar pe mine, ci și pe el.

Nu știu ce simt în legătură cu asta, dar așa stau lucrurile.

— Acum? îi întreb.

— Da, acum. Haide! Conduc eu.

Se întoarce pe călcâie și, luându-și sacoul albastru, își îmbracă trupul masiv, iar eu îl urmez prin casă, spre garaj. În timp ce merge, nu mă pot abține să nu mă holbez la umerii lui lați peste care cămașa mulată de bumbac îi vine atât de bine. Este de un gri deschis, cu imprimeu discret.

Privirea îmi alunecă în jos și observ cât de bine i se potrivesc pantalonii gri închis, mulați pe fund și pe coapsele musculoase. Văd o asemănare între constituția lui Beau și cea a tatălui său. Și Beau este robust, dar nu l-am văzut niciodată într-o pereche de pantaloni care să-i vină atât de bine.

....

Direct în iad, Charlie! Direct în iad!

Când ajungem în garaj, deschide ușa și îmi face semn să intru. Garajul e drăguț, suficient de mare încât să încapă patru mașini, două pe lungime și două pe lățime, însă aici e parcată doar una. Este neagră și pare scumpă. Când se deschide garajul, mașina scoate un sunet ca să-l avertizeze că e descuiată, iar eu mă crispez dându-mi seama că urmează să o vadă pe a mea.

Se oprește o clipă ca să se uite la rabla mea de Subaru sedan cu bandă adezivă pe oglinda retrovizoare, iar privirea îi zăbovește la peticeala de tot râsul.

— Nu conduc prost, zic eu. Eu și sora mea mai mică ne jucam de-a simularea de incendiu la semafor, când era roșu, și m-am entuziasmat puțin cam mult.

Un rid îi apare pe frunte când se uită curios la mine.

— De-a simularea de incendiu?

— Da. Trebuie să oprești când este roșu și cineva strigă „Simulare de incendiu!" și toți trebuie să coboare, să ocolească mașina în fugă și să se întoarcă la locurile lor înainte să se facă verde. Ei bine, odată, am coborât și am intrat direct în oglindă. A zburat și am fost nevoită să mă târăsc pe sub un camion ca să o iau.

Ridul de pe fruntea lui se adâncește.

— Pare cam periculos.

— A fost, dar ne-am distrat.

Mi-aș dori să zâmbească sau așa ceva, însă e prea contemplativ. Ochii ăia de un verde intens mă fixează fără vreo urmă de umor, iar asta mă stingherește instantaneu.

— Nu pot să spun că l-am jucat vreodată, răspunde el, deschizând portiera de pe partea șoferului.

— Mda, păi presupun că joci alte jocuri.

Se uită la mine, așa că urc repede în mașină, ca să-i evit privirea bântuitoare. Când se urcă lângă mine, jur că surprind un zâmbet vag înainte să dispară.

....

Călătorim în liniște, iar eu sunt puțin surprinsă că noua clădire se află, de fapt, în centru. Nu e chiar una nouă, ci un vechi depozit de cărămidă care pare să fie în renovare. Ferestrele și ușile sunt acoperite cu hârtie maro și, în jur, sunt multe schele și camioane parcate.

Fix deasupra ușii este sigla firmei, un cerc din fier negru elegant, cu literele C.D.

Emerson parchează pe partea cealaltă a străzii, departe de dezordinea și resturile de pe șantier. Când coborâm, încerc să-mi trag în jos fusta câțiva centimetri și-mi încrucișez brațele la piept ca să-mi ascund sutienul de sub cămașă.

Proasto, proasto, proasto!

De îndată ce închidem portierele, un blond înalt în blugi prăfuiți și o bluză mulată de flanel iese din clădire și vine cu pași mari spre noi. Pe cap are o cască, și-n mână încă două. Se apropie părând puțin nemulțumit, dar, când își înalță capul și se uită la mine, expresia i se schimbă brusc. Un zâmbet larg i se întinde pe obrajii nerași când ochii lui albaștri mă cercetează din cap până-n picioare. Când întoarce capul, văd o codiță blondă care-i iese de sub cască și, când mă apropii, mă trezesc holbându-mă la pomeții bine definiți și la buzele roz și pline. E ai naibii de superb.

– O, bună ziua! rostește el, privindu-mă încrezător.

Emerson își drege glasul, atrăgând din nou atenția asupra lui.

– Drake, ea e noua mea secretară, Charlotte Underwood. Charlotte, el este contractorul nostru general, Drake Nielsen.

– O nouă secretară, zice Drake pe un ton sexy, tărăgănat, când îmi ia mâna și mi-o sărută.

E ceva ciudat în modul în care rostește cuvântul „secretară", însă eu sunt prea hipnotizată de atenția pe care mi-o acordă ca să-mi mai dau seama ce anume.

– Drake! se răstește Emerson ca și când l-ar certa pe bărbat.

Drake nici măcar nu tresare, dar îmi face cu ochiul subtil. Pentru că mintea-mi merge cam lent din cauza

zeului ăsta grec care se holbează la mine ca și când ar urma să ne-o tragem, abia într-un final îmi dau seama că el crede că sunt una dintre secretarele speciale ale lui Emerson.

Și știi ce? Nu-mi displace ideea.

Mai că vreau ca Emerson să nu-l corecteze, dar bineînțeles că o face.

– Chiar este secretara mea, Drake. Încetează!

O urmă de dezamăgire se citește pe chipul contractorului când dă drumul mâinii mele. Sigur există o regulă nescrisă conform căreia cei care știu din experiență ce-i cu fetișurile și le pun în practică pot să fie perverși și ușuratici unii cu alții. Însă, pentru noi ceilalți, trebuie să-și schimbe comportamentul.

Și acum, detest că nu știu nimic despre toate astea.

– Asta-s eu, răspund. O secretară plictisitoare.

Strâng din buze și mă străduiesc să par dezamăgită.

Drake își trece mâinile aspre de-a lungul antebrațului meu de parcă ar încerca să mă farmece.

– O să fie nevoie să facem ceva în privința asta.

Deodată, o mână mai fină îmi cuprinde talia și, brusc, mă trage de lângă el.

– Destul! Avem de lucru.

– Nu vă uitați căștile de protecție! spune Drake râzând când ne urmează.

Încruntat, Emerson le înșfacă din mâinile bărbatului, poziționându-se între mine și Drake. Totuși, contractorul nu intră în clădire împreună cu noi. În schimb, începe să dea ordine echipei de muncitori de pe schelele de afară.

– Ferește-te de el, îmi șoptește Emerson la ureche, cu trupul aproape de al meu. Nu are limite.

– Care-i fetișul lui? întreb eu, iar Emerson își întoarce rapid capul în direcția mea.

Încă ținându-mă cu brațul de mijloc, mă oprește înainte să ajungem la ușă.

– Nu poți să-ntrebi pur și simplu oamenii ce fetișuri au.

– Dar ai zis...

Acum este atât de aproape, că se înalță deasupra mea ca o umbră.

– Știu ce-am zis. Doar că nu vreau ca tu... spune și vocea i se stinge.

– Nu vrei ca eu să ce?

– Ești doar secretara mea, bine? Și fosta fiului meu, ai uitat? Nu vreau să te implici în chestia asta. Așa că nu-i întreba pe oameni ce fetișuri au și nu flirta cu bărbații. Sau cu femeile, adaugă apoi.

Simt cum maxilarul mi se încleștează și umerii mi se strâng când mă uit urât la el.

– Știi că am 21 de ani, nu? Și mai ții minte discursul ăla important pe care mi l-ai ținut despre chestiile astea și în care ai zis că sunt... normale?

Mă strânge mai mult de talie, iar eu simt privirile celorlalți muncitori asupra noastră.

– Vrei, te rog, să mă asculți? Nu ești pregătită pentru asta, Charlotte.

În clipa asta, îl aud pe Beau. Îl aud zicându-mi cu ce pot și nu pot să mă descurc, hotărând în locul meu și luându-mi dreptul de a gândi singură. Așa că mă răstesc, desprinzându-mă din prinsoarea lui Emerson.

– Eu am să decid pentru ce sunt pregătită! Și mă cheamă Charlie, nu Charlotte.

Vorbesc pe un ton aspru, rostind fiecare cuvânt printre dinți și cu furie înainte să mă-ndepărtez cu pași mari și să deschid, degajată, ușa de la intrare. El mă urmează imediat, însă eu nu îndrăznesc să-l privesc, nici

măcar după ce se apropie din spate, fără să mă atingă de data asta.

Sunt prea supărată ca să fiu cu adevărat atentă la ce se întâmplă în jurul meu. Peste tot sunt oameni care lucrează. Pun gresie și văruiesc pereții, în timp ce bormașinile și alte echipamente bâzâie zgomotos, răsunând în spațiul gol.

— Emerson! se aude strigând o voce masculină din partea cealaltă a clădirii.

Trecem printr-o anticameră cu gresie neagră și un birou înalt. Apoi intrăm în camera principală, care-mi aduce aminte de un club. În față există chiar și o scenă și câțiva tipi instalează cel mai înalt stâlp de striptease pe care l-am văzut vreodată.

De-a lungul pereților încăperii sunt uși și două intrări spre hol, de fiecare parte a scenei. Există și un al doilea etaj, cu un balcon de jur-împrejur care le permite celor de deasupra să se uite la clubul de dedesubt.

Se pare că nu mă pot abține să mă uit la tot, încercând să-mi imaginez ce s-ar întâmpla aici, pentru ce sunt toate camerele și ce se află pe holurile alea.

— Ea trebuie să fie Charlotte, zice bărbatul zvelt, în costum, de care ne apropiem.

Îmi ia mâna și mi-o strânge delicat, uitându-se la ochii, și nu la sânii mei, ca zeul tunetului de afară.

— Charlotte, el este partenerul meu, Garrett Porter.

— Încântată de cunoștință, răspund eu.

Spre deosebire de Emerson, Garrett are un zâmbet cald, dezgolindu-și dinții în timp ce rânjește. Cu părul castaniu-miere și proaspăt bărbierit, are înfățișarea cuiva care face multe afaceri. Seamănă cu un vânzător, dar, cu privirea aia pătrunzătoare, am senzația că mă citește.

Mda, clar, e vânzător.

— Maggie e pe aici? Trebuie să-i dea niște documente, spune Emerson.

— Da, în birou.

Simt pe spate o palmă lată și catifelată, dar încă sunt puțin supărată pe el, așa că mă-ndepărtez rapid, pierzând imediat confortul atingerii lui.

— Îl găsesc singură, mormăi enervată.

Mă-ntorc și-l văd cum își încleștează maxilarul și se uită urât la mine și mă simt copleșită de un val de dezamăgire, dar îl ignor repede.

Îl las cu ceilalți bărbați și traversez spațiul deschis, pășind peste grinzi și unelte, pantofii mei răsunând la fiecare pas. Emerson nu scoate o vorbă în timp ce mă-ndrept spre holul ce duce către spatele clădirii, așa că presupun că merg pe unde trebuie.

Doar că nu e un hol obișnuit. Este lat, cu uși și ferestre mari pe ambele părți. Când trec pe lângă camere, arunc o privire înăuntru, dar sunt încă goale, fiecare cam cât un dormitor, și mă trezesc că înghit în sec. Oare chiar o să le permită oamenilor să intre pur și simplu în încăperile astea și să...

Uitându-mă la una, încremenesc. Pereții sunt văruiți cu un roșu intens și, în mare parte, este încă goală, cu excepția unui scaun mare poziționat pe o estradă cu elemente decorative aurii ce încadrează catifeaua roșie.

— Ăla e... îmi spun în gând sau cel puțin cred că o fac.

O voce blândă care sigur nu e a lui Emerson îmi termină propoziția în timp ce se apropie din spate.

— Un tron, zice simplu Garrett.

Mă-ntorc repede și mă holbez la el. Rânjește viclean, ca și când m-ar provoca să intru. Mă uit pe hol după Emerson și când văd că nu m-am urmărit și mai stă

de vorbă cu echipa în camera principală, accept provocarea lui Garrett și intru, într-o doară.

– De ce un tron? întreb eu.

Pare puțin ciudat pentru un club de sex. Nu e un târg renascentist.

– De ce nu? răspunde el dezinvolt, de parc-ar fi evident.

Înghit din nou. Scaunul este uriaș, iar platforma pe care stă are margini căptușite și oferă destul spațiu de... mișcare. Simt că Garret se apleacă mai aproape și respirația lui îmi încălzește urechea când îmi șoptește:

– Încearcă-l.

– Eu? Nu. Nu prea sunt genul de fată care „stă pe tron".

– De unde știi, dacă nu ai încercat niciodată?

Fac o pauză și mă uit din nou la el. Mă provoacă, iar eu nu reușesc să-mi dau seama dacă-l plac cu adevărat sau îl cam urăsc. Însă niciodată nu refuz o provocare.

– Îndrăznește, continuă el și îi simt mâna catifelată pe spate când mă împinge spre scaun.

– Ce rost are? întreb eu, înduplecată de ghionturile lui.

Traversând camera, urc treapta și ating brațele aurii ale scaunului uriaș. Primul meu gând este că tronul ăsta e pentru regi, oameni impresionanți, monarhi și stăpâni, dar, când degetele-mi alunecă peste muchiile și vârfurile elementelor decorative, îmi corectez ideea.

Eu de ce nu pot să mă așez?

De ce mi-am lăsat mintea să fie manipulată să creadă în inferioritatea asta?

Întorcându-mă, iau loc și, în momentul în care partea din spate a coapselor se atinge de catifeaua roșie, mă simt bine. Încrucișându-mi picioarele, mă uit în jos

la cameră, la Garrett care stă rezemat de tocul uşii, mă[illegible]rindu-mă cu o expresie aprobatoare.

— Cum arăt? întreb eu.

Judecând după felul în care mă fixează cu privirea, mă aştept la un alt compliment, iar ei deschide gura ca şi când s-ar pregăti să facă asta. Se opreşte, însă, închizând gura, aproape de parcă nu i s-ar permite. În schimb, înaintează, se opreşte în dreptul platformei şi mă înconjoară.

— Acum, imaginează-ţi cum ar fi să ai pe cineva în genunchi, la picioarele tale. Să te venereze, să se încline înaintea ta.

Încerc să-mi imaginez, dar mi se pare foarte greşit. Aparent, nu pot să scap de ideea că locul unui bărbat e aici, iar al meu, la picioarele lui. Patriarhatul naibii!

— Ei bine, haide! spun cu un zâmbet şiret când păşeşte înaintea mea.

Să vedem dacă-i place să fie provocat.

El râde.

— Da, doamnă!

Apoi vine spre mine şi se lasă în genunchi pe pernele de catifea, uitându-se la mine. Când îşi coboară privirea, îl urmăresc plecându-şi capul şi înclinându-se înaintea mea, cu buzele aproape de pantofii mei negri stiletto.

Între noi nu este nicio atracţie, dar tot simt senzaţia caldă a excitării traversându-mi şira spinării. Bărbatul ăsta masiv şi puternic se pleacă înaintea mea şi este îmbătător. Îmi permit să-mi imaginez pe altcineva în locul lui, pe cineva la care nu ar trebui să mă gândesc.

Când Garrett se ridică, îmi atinge piciorul, mângâindu-mi cu degetele partea laterală a gambei, iar eu simt că nu pot să respir. Mi se pare că e interzis, şi nu într-un fel bun. Aproape ca şi cum... aş înşela?

— Acum, imaginează-ți ce-ar putea să facă cineva din poziția asta, îmi spune încet. Vocea lui răgușită parcă-mi răsună prin oase. Și, când mă uit în jos la el, îmi imaginez că alți ochi mă privesc.

Își îndreaptă atenția spre joncțiunea picioarelor mele încrucișate. Gura mi se usucă și simt impulsul incontestabil de a pleca.

— Ce faci? bubuie o voce din prag, iar eu sar vreo doi metri în aer.

Emerson se uită urât la noi când mă ridic de pe scaun. Își ține brațele încrucișate, pumnii strânși și mă privește atât de furios, că parcă-mi vine să plâng.

— Emerson, zic bâlbâindu-mă în timp ce traversez încăperea și încerc să rămân cât se poate de relaxată.

Nu mă interesează Garrett. Adică e superb, dar abia l-am întâlnit și nici măcar nu-l cunosc... și de ce mă apăr? Nu am făcut nimic greșit.

— Asistenta ta era curioasă, răspunde Garrett de parcă atmosfera n-ar fi deja tensionată. Știi că ideea pentru camera asta îmi aparține, adaugă el.

— Evident, spune Emerson printre dinți.

Apoi privirea-i aterizează asupra mea și eu înghit în sec, încercând să nu mă micșorez în prezența lui.

— Fereastra poate fi modificată pentru spectatori sau intimitate, iar palisada o să se deplaseze în dreapta.

— Palisada? întreb eu, năucită cât încerc să mi-o imaginez. Când văd placa de lemn cu trei găuri și un lacăt, obrajii mi se încing. O!

Garrett chicotește. Un zâmbet periculos îi dansează pe buze și un licăr de neastâmpăr îi luminează privirea.

Mă face să mă-ntreb care-i fetișul lui.

Oare chiar toți oamenii au unul? Ca o zodie, aliniată personalității lor și înrădăcinată în identitatea lor. O zodie secretă, obscenă.

Simt privirea incendiară a lui Emerson pe chipul meu și, cum niciunul nu ne îndreptăm spre ușă, Garrett se scuză și mă lasă singură cu șeful meu furios. Care-i problema lui?

Garrett dispare pe hol și Emerson se aprinde, trântind ușa și lipindu-mă cu spatele de peretele vopsit în roșu-stacojiu.

– Credeam că ți-am zis că nu vreau să te implici în treburile astea.

– Atunci, de ce m-ai adus aici? De ce m-ai angajat? întreb, forțându-mi glasul să ascundă tremuratul.

El se înalță deasupra mea și, momentan, mă copleșește că e atât de aproape de mine: pectoralii fermi în fața mea, mirosul amețitor de apă de colonie, huruitul profund al vocii lui.

– În clipa asta, nu sunt tocmai sigur.

Expresia lui rece și aspră mă face să-mi doresc să mă prăbușesc în genunchi. Nici măcar nu știu cu ce am greșit, dar m-am săturat să mă simt mustrată.

– Nu cred c-o să funcționeze, șoptesc tremurând însă când încerc să scap din locul în care m-a încolțit, căldura cu care-mi apucă brațul mă oprește.

– Nu! strigă el.

– Nu?

Nu poate să-mi spună că nu am voie să demisionez. Nu când tot ce fac pare să-l scoată din sărite.

O respirație greoaie îi face pieptul să se miște înainte ca expresia feței să i se mai îmblânzească puțin.

– Nu, poți să demisionezi, dar, când suntem la club, nu vreau să pleci de lângă mine sau să vorbești cu altcineva, în afară de mine, înțelegi?

– Nu-i corect!

– Nu ți-o spun ca șef al tău, Charlotte.

Argumentul îmi moare pe buze când mă uit la el.

— Atunci, ce...

— Ești... prietena fiului meu și e treaba mea să te protejez. Nimeni nu o să te rănească aici, dar nu mă simt confortabil să te arunc în bârlogul leilor din prima zi. Ai înțeles?

Temperatura corpului meu scade cu vreo sută de grade. Eu mă gândeam la pectoralii fierbinți și mâinile mari ale lui Emerson, iar el mă vede ca pe o puștoaică, una dintre prietenele fiului său. Sunt o idioată.

De ce nu putea tatăl lui Beau să fie urât?

— Hai să mergem să o vedem pe Maggie, spune Emerson, lăsându-mi brațul și întorcându-se cu spatele la mine.

Pentru o clipă, rămân blocată, dar, când ajunge la ușă, așteaptă să-l urmez. Odată ce ajung lângă el, mă atinge din nou liniștitor pe spate. Mă urăsc pentru cât de mult îmi place asta, însă nu suport ideea că e supărat pe mine. Cu blândețe, mă împinge pe ușă afară și în hol. De data asta, mă uit doar înainte, fără să-mi permit să arunc vreo privire la diversele camere deschise pe lângă care trecem în drum spre birou.

REGULA NUMĂRUL 9:
E util să te îmbraci ca o prostituată.

Charlie

— Încercam doar să te protejez, spune el în barbă, în drum spre casă.

— Ce?

De când cu incidentul din camera cu tronul, nu mă pot opri din a-mi smulge de pe unghii oja neagră sărită. Detest cât de naivă mă simt, cât de autoritar este Emerson și cât de mică sunt în prezența lui și-mi spune ce să fac. Și, la naiba, vreau să fie conștient de toate astea!

— Trebuie să fii prudentă pe lângă tipii ăia, mai ales în jurul lui Drake.

Se uită la trupul meu și-mi dau seama că se referă la costumația mea scandaloasă.

— Este rău? întreb eu, știind prea bine că nu mă interesează deloc.

Era nespus de chipeș, dar pur și simplu nu pare genul meu. Desigur, după Beau, nu mai sunt sigură care e tipul meu.

— Drake nu e rău deloc. Este un bun prieten, dar ar regula orice mișcă și tu ești prea tânără, Charlotte.

Îmi încleștez maxilarul și mă întorc.

— Dac-ai să continui să mă tratezi ca pe un copil, atunci chiar nu ar fi trebuit să mă angajezi.

Observ că-și încleștează maxilarul odată cu mine. Rămânem tăcuți tot restul drumului. După ce intră în garaj, coboară și se întoarce spre mine.

— Ai vorbit cu Beau în ultima vreme?

Îi surprind expresia peste plafonul mașinii și zăresc o urmă de disperare pe chipul lui.

— L-am văzut ieri la mall.

El ridică din sprâncene și își îndreaptă spatele.

— Ce mai face?

Mă gândesc o clipă la răspunsul meu. Oare să-nfloresc și să-i spun că Beau este grozav, și nu bărbatul-copil care-și dă aere de matur și plutește în derivă? Oare l-ar face să se simtă mai bine? Decid, în schimb, să fiu directă:

— Își vrea jumătatea de garanție. Era destul de supărat pe mine pentru că nu i-am luat și lui banii.

La cuvintele mele, Emerson se încruntă.

— Supărat pe tine?

— Da, din punctul lui de vedere, sunt doar o zăpăcită. O ratată și o idioată.

Nu știu de ce-i spun asta, însă cuvintele pur și simplu par să mi se rostogolească de pe limbă.

Confuzia lui se transformă în furie.

— Nu crede așa ceva.

— Ba da.

Dau ocol mașinii, întâlnindu-l lângă portbagaj. Tace, de parcă ar delibera. Și sunt sigură că se gândește la niște metode de a-l determina pe Beau să vină aici să-și ia banii. E o momeală cu adevărat grozavă, dacă vrea să-și vadă fiul.

Ceea ce spune în continuare mă surprinde puțin.

— Nu ești așa, Charlotte.

Pufnesc batjocoritor.

— Abia mă cunoști.

Cu o mână, mă apucă tandru de deasupra cotului, atrăgându-mi atenția la fața lui.

— Încetează, îmi comandă pe un ton atât de profund și de aspru, încât mai că fac un pas greșit în spate, dar prinsoarea lui mă ține drept în picioare.

Ne-am apropiat cumva, iar eu sunt lipită de pieptul lui și îl fixez cu privirea. Oare el m-a tras mai aproape?

— Nu ești o ratată, nici zăpăcită sau idioată, mă înțelegi?

Pare cam furios și, dacă vorbele lui nu m-ar complimenta atât de mult, aș fi înfricoșată.

— Bine, mormăi eu.

— Îmi pare rău că te-a făcut să te simți așa.

— E în regulă, îi răspund.

Pentru că sunt copleșită de cât e de aproape, neuronii mei nu mai funcționează. Îi simt respirația pe față, caldă și masculină, și dacă aș fi orice altă femeie, aș vrea să mă sărute. Cred că ar face-o.

Însă nu sunt nicio altă femeie. Sunt Charlie. Prea naivă. Prea neîndemânatică, imatură și insignifiantă.

— Și-mi cer scuze că te-am mustrat azi la club. Garrett și Drake au întrecut măsura. Nu a fost vina ta.

Ce s-a întâmplat cu Domnul Nemernic Autoritar? Mi-era mai ușor să interacționez cu el, decât cu Domnul Scuze și Complimente. Nu știu cum să răspund, așa că mă retrag, trăgându-mi brațul din prinsoarea lui.

— Am înțeles. Da. Mulțumesc, spun bâlbâindu-mă.

— Dacă Beau își vrea banii, poate să vină să-i ia singur, adaugă Emerson mușcând din fiecare silabă când intră în casă.

Eu îl urmez șovăind.

Între garaj și bucătărie, unde Emerson îmi arată aparatul de făcut cafea, apa și unde găsesc tot ce am nevoie, mă gândesc la propriul meu tată.

Cred c-au trecut vreo patru luni de când Emerson nu a mai vorbit cu Beau. Eu n-am mai vorbit cu tatăl meu de mai bine de doi ani. Nu mă sună, nu îmi trimite mesaje și nu-i angajează pe foștii mei ca să încerce să se răzbune pe mine. Nu m-a forțat niciodată să accept că nu sunt o ratată.

Mai târziu, când mă ocup de documente, îmi las privirea să zăbovească asupra lui Emerson în timp ce lucrează și mă întreb ce vede când se uită la mine. Oare chiar vede o fată suficient de tânără încât să-i fie fiică?

Apoi, în mintea mea, încerc să-mi dau seama cum ar fi ca un bărbat precum Emerson Grant să se uite la mine ca la o femeie îndeajuns de bună pentru el. Căldura îmi inundă partea inferioară a pântecului când mă gândesc la Emerson în felul ăsta, la ideea de a fi femeia lui. De a-i simți mâinile pe trupul meu și buzele pe pielea mea. De a intra într-o clădire la brațul lui și de a ști că, indiferent cine-ar fi în clădirea aia, eu sunt cea mai importantă pentru el. Și, pentru că l-am văzut în ambele iposteze – și ca tată, și ca bărbat – totul se schimbă în mintea mea.

....

După serviciu, opresc mașina lângă bordură, în apropierea unei adolescente cu păr albastru care e atât de absorbită de cartea ei, că nici măcar nu mă vede venind.

– Urcă, delincvento!

În drum spre casă, sora mea se întoarce, părul albastru fluturându-i peste față din cauza vântului aspru de iarnă. De obicei, încep să lucrez la ora asta și nu am niciodată timp să o iau de la școală, așa că e plăcut s-o pot surprinde cât parcurge cei aproape doi kilometri.

După ce urcă, se uită la ținuta mea și râde.

– Semeni cu o prostituată.

– Mulțumesc! Și tu semeni cu un ștrumf.

— Mulțumesc! Cum a fost prima zi de lucru la noua slujbă? mă întreabă ea când mă îndepărtez de bordură și mă-ndrept spre centrul comercial din cealaltă parte a orașului.

— A fost... interesantă.

N-am de gând să-i împărtășesc surorii mele de 14 ani toate detaliile sinistre legate de noul meu loc de muncă. O fi ea înțeleaptă pentru vârsta ei, dar nu e pregătită pentru asta. În plus, am hotărât să nu-i dezvălui nici că lucrez pentru tatăl lui Beau. N-a fost niciodată fana înflăcărată a juniorului și n-ar încânta-o prea mult că sunt angajata seniorului.

— Stai! Unde mergem? mă întreabă când ratez curba spre casa noastră.

— Păi n-a apărut astăzi noul număr din benzile desenate japoneze?

Privirea i se luminează.

— Se cheamă manga și, da, a apărut... dar probabil că s-a epuizat deja.

— Ei bine, merită să încercăm.

Când ne apropiem de magazinul preferat al lui Sophie, cel cu benzi desenate, îmi doresc din senin să fi mers acasă mai întâi, ca să mă schimb. Afară e o gașcă de băieți adolescenți, clar în toiul pubertății. Poți să-ți dai seama după acnee, hainele care nu le vin bine, părul unsuros și zâmbetele care le dezvăluie aparatele dentare.

Ei bine... O fac pentru Sophie, gândesc când coborâm din mașină. Ea se uită pieziș la mine când ne îndreptăm spre magazin, tocurile mele țăcănind pe betonul uleios și crăpat al parcării.

— Isuse! zice ea în barbă.

Când trecem pe lângă ei, efectiv le simt privirile. În magazin e multă hărmălaie, entuziasmul noului număr apărut astăzi umplând spațiile goale. Un grup de fete care

chicotesc și poartă tricouri K-pop și rucsacuri Hello Kitty se uită la revistele de pe peretele din spate în timp ce eu și Sophie mergem spre standul gol unde ar fi trebuit să fie noua carte.

– Vezi? Umerii i se lasă și mie mi se frânge inima. Probabil că numărul s-a epuizat de ore bune.

– Nu astăzi, Satană, răspund eu și mă-ntorc spre bărbatul solid și bărbos din spatele tejghelei. Scuză-mă!

Îngheață când își ridică privirea de la consola de jocuri video pe care o demontează și se uită fix – adică FIX – la sânii mei. Recunosc, port o cămașă transparentă și sutienul meu este negru. Mă afișez... știu asta, dar se uită la sânii mei de parcă l-ar fi băgat în transă și nu poate să vadă nimic altceva din cameră.

– Bună! strig eu, încercând să-i distrag atenția de la pieptul meu.

Și, tocmai când dau să mi-l acopăr încrucișându-mi brațele, îmi dau seama că aș putea să profit de asta. Așa că mă aplec înainte și-mi las decolteul să iasă în evidență când îmi sprijin coatele pe blatul de sticlă.

– O, Doamne, mormăie Sophie în șoaptă în spatele meu.

– Pot... Pot să te ajut? întreabă bărbatul.

– Da, eu și sora mea căutăm noua carte din seria Wonder Boy Cosmo. Cred că a apărut astăzi, spun și îi zâmbesc cu toți dinții.

– O, s-a epuizat de azi-dimineață de la zece.

De data asta reușește să se uite în ochii mei, dar privirea-i dansează între buzele și sânii mei ca o mică minge de ping-pong în mintea lui.

– Serios? întreb îmbufnată. Apoi oftez prelung, mă uit la partea din spate a magazinului și observ cutiile nedeschise și stivuite de-a lungul peretelui. Prinzându-mi buza inferioară între dinți, îl privesc printre gene și-l

întreb: Se întâmplă, cumva, să mai ai doar una pentru noi, acolo în spate? Chiar mi-o doream. Travis, adaug cochetând când îi zăresc ecusonul, doar ca să-l impulsionez.

El înghite în sec și apoi se forțează să-mi zâmbească. În timp ce pare să-și cântărească opțiunile o clipă, constat că tipul ăsta e chiar destul de chipeș. Dacă și-ar tunde barba stufoasă și s-ar pieptăna, ar avea de câștigat. În plus, are un zâmbet drăguț.

Sigur observă că-l analizez cumva, pentru că rânjește.

— Lasă-mă să verific în spate.

Lipsește o vreme, așa că mă-ntorc spre Sophie, care doar clatină din cap la mine, inexpresivă când se uită, în treacăt, la peretele Funk Pop.

După câteva minute, Domnul Bărbos se întoarce cu mâinile la spate. Aplecându-se către mine peste tejghea, îmi dă o carte groasă cu o copertă viu colorată și ceea ce pare a fi un cățeluș corgi îmbrăcat ca un cosmonaut.

— N-ai primit-o de la mine, șoptește el.

— O, Doamne, ești cel mai bun, Travis!

Mă aplec și-l sărut rapid pe frunte, lăsându-mi acolo urmele buzelor roșii, iar el se îmbujorează. În timp ce ascund cartea de fetele din magazin, scot cardul și i-l dau discret. Încă îmi zâmbește când îmi dă chitanța și ne urează o zi plăcută.

În mașină, Sophie se arată încântată de noua ei carte și-mi crește inima.

— O, Doamne, ești o târfă, dar nu mă plâng!

— Nu sunt!

— Ei bine, mai îmbracă-te așa.

Nu mai râd când mă gândesc la ce-a spus Garrett astăzi în camera cu tronul. De ce să-mi fie rușine? Toată lumea o face. Toată lumea se simte bine. Îți irosești viața dacă te prefaci că nu-i așa.

Nu m-am considerat niciodată o persoană sexuală, dar nu pot să neg că m-am simțit bine când am stat pe tronul ăla și m-am gândit la cineva – la cineva anume – care să găsească metode prin care să mă satisfacă. M-a excitat să fiu admirată în magazin, să-mi folosesc trupul în avantajul meu. Să mă simt confortabil în propria piele și să scot asta în evidență. Să știu că, deși nu sunt slabă sau nu am un ten perfect, nu înseamnă că nu pot fi sexy.

REGULA NUMĂRUL 10:
Când prietenii tăi devin indiscreți, nu le spune nimic.

Emerson

— Cum se descurcă fata cea nouă?

Stau la bar împreună cu Garrett și îi așteptăm pe ceilalți. Nu am vorbit despre incidentul de astăzi de la club, dar, în ceea ce ne privește, chiar nu avem despre ce discuta. Pentru el, Charlotte e doar o altă angajată – pentru că exact asta este, și nu e nepotrivit ca el să-i vorbească sau chiar să flirteze puțin cu ea. De obicei, nu păstrez secrete față de cel mai bun prieten al meu, așa că nu știe cum am ajuns să o găsesc pe Charlotte – e un secret pe care nu mă aștept să-l păstrez mult timp.

— E perfectă, răspund după ce beau o gură de bere.

Garrett își manifestă surprinderea dându-se în spectacol: ridicându-și brațele în aer, se poartă de parcă tocmai ar fi fost martorul celei de-a doua veniri a lui Hristos sau ceva de genul ăsta.

— Încetează, mormăi eu.

— Oare e posibil? Emerson Grant e în sfârșit mulțumit de cineva? În seara asta, dau de băut!

— Foarte amuzant. În plus, ai uitat că e doar o secretară? Standardele și așteptările sunt considerabil mai mici.

— E în regulă. Pot să trec peste faptul că n-am găsit-o eu. Sunt pur și simplu bucuros că pot să-mi recuperez cele douăzeci de ore pe săptămână din timpul meu, căci atât am pierdut încercând să găsesc fata perfectă pentru tine. Ca să nu mai zic de toată hârțogăraia pe care a trebuit s-o completez ca să stabilesc și restabilesc sarcinile fiecărei fete. A fost epuizant.

— Ei bine, mă bucur că ești mulțumit, răspund eu.

— Nu. Eu mă bucur că tu ești mulțumit. Râde și bea ceva. Lăsându-și paharul pe masă, îmi aruncă o privire curioasă. Oricum, unde ai găsit-o?

Mă strâmb. Presupun c-ar fi cel mai bine să-i povestesc.

— Ei bine...

Chiar atunci, Hunter și Drake dau buzna pe ușă, iar noi nu mai avem ocazia să stăm de vorbă. Hunter, partenerul nostru de afaceri, și cel mai bun prieten al lui sunt doi dintre cei mai gălăgioși, spurcați la gură bărbați de peste 30 de ani pe care i-am cunoscut vreodată.

Din urmă vin Isabel, soția lui Hunter, și Maggie, mâna dreaptă a tuturor. Amândouă se comportă adecvat în public, liniștit – spre deosebire de cei doi bărbați din fața lor.

Ne salutăm toți înainte să ne ocupăm locurile la aceeași masă la care stăm în fiecare joi seara din ultimii opt ani. E într-adevăr locul perfect să ne întâlnim, deoarece ne vedem rar în timpul săptămânii. În plus, e și singurul potrivit pentru toți, începând cu Drake, care vine direct de pe șantier în blugi și cizme, și până la mine, care port un costum la patru ace. Și nu e nici prea vai de lume încât să nu ne simțim bine dacă le aducem pe fete aici.

— Ce mai este nou? întreabă Hunter după ce se întorc de la bar cu băuturile lor.

— Ei bine, Emerson tocmai ne spunea că noua lo secretară e perfectă.

— Hmm... zice Maggie, strângând din buze.

— Hei, pentru ce-a fost asta? întreabă Isabel, înțe legând clar ce sugera Maggie.

— Nu e cine mă așteptam pentru Emerson, atâ tot.

— E doar secretara mea, intervin eu, deși nimeni nu pare să audă.

— Ce era în neregulă cu ea? întreabă Hunter.

— Nu-i nimic în neregulă cu ea! izbucnesc eu imediat.

— O, fata pe care ai adus-o azi? Sigur nu era nimic în neregulă cu ea.

De data asta, Drake e cel care se apleacă să se alăture conversației ridicând sugestiv o sprânceană, iar eu mormăi în paharul meu. Drake e prietenul lui Hunter și, în afara faptului că este șef de șantier pentru construirea primei noastre locații, nu are nicio legătură cu afacerea noastră. Nu apreciază cu adevărat stilul de viață, deși e cel mai mare afemeiat din Briar Point. Și-am fost serios când am vorbit astăzi cu Charlotte... ar regula pe oricine are mai mult de 18 ani.

— De-ajuns, zic repede.

— Ce? E genul tău, nu? întreabă el în joacă. Tânără, atrăgătoare și te urmează ca un cățeluș.

— Lasă-l în pace, Drake, răspunde Garrett în locul meu.

Fac față glumelor lui Drake. Nu e vina lui că-i plac alea banale. El îmi zâmbește din partea cealaltă a mesei și eu dau din cap, terminându-mi băutura. Poate să râdă cât vrea, dar n-o să pună niciodată mâna pe Charlotte. Am să mă asigur de asta.

Mă ridic de la masă și mă duc la bar să comand a doua băutură. După ce-i fac semn barmanului, îmi permit să mă gândesc din nou la interacțiunea de azi cu Charlotte. Nu știu de ce am reacționat așa. N-ar fi trebuit să o încolțesc în felul ăla. La naiba, n-am fost în largul meu. Ce dracu' știu eu despre cum e să lucrezi cu o fată de 21 de ani?

Charlotte e mai curioasă în privința afacerii decât mă așteptam, iar eu mă lupt cu cât de adorabilă e chestia asta și în cât de multe rahaturi o să mă bage. Trebuie să admit: curiozitatea neobrăzată, mai ales când vine vorba de perversități și sex, mă excită extraordinar. Ne-ar fi mai bine amândurora dacă ar fi puțin mai liniștită și îngrozită și nu s-ar aventura să exploreze și să aibă probleme.

Oare mi s-a întipărit în creier imaginea ei stând pe tronul ăla? Bineînțeles că da. Este superbă, iar eu mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei încercând să nu mă holbez la sânii ei prin cămașa aia transparentă.

Însă e iubita fiului meu – a fost, este, o să fie, nu mai contează. Ce dracu' e în neregulă cu mine?

Garrett mă urmărește când mă întorc la masă.

— Pari îngândurat, spune el. Ceilalți discută despre ceva în partea lor de masă, așa că-mi vorbește în șoaptă, ca să nu ne audă nimeni. E totul în regulă?

Îmi trec o mână peste față.

— Totul este bine. Sunt doar stresat. Deschidem peste șase săptămâni și clădirea aia nu părea deloc gata.

Mă uit pieziș la Drake, să mă asigur că nu m-a auzit, dar e prea ocupat să povestească în detaliu despre o partidă de sex în trei, suficient de tare încât să audă toți cei din bar.

Garrett mă bate ușor pe umăr.

— Relaxează-te! Nu este atât de grav pe cât crezi. După ce o să scoată echipamentul de acolo, ai să vezi cum să arate de zece ori mai bine.

Dau din cap aprobator, încercând să mă las consolat de cuvintele lui.

— Ai dreptate.

Nu-și ia mâna de pe umărul meu în timp ce mă privește cum beau.

— Hei, nu te-ai supărat pe mine, nu? N-am vrut să-ntrec limita ieri...

Dând repede din cap, afișez o expresie liniștitoare.

— Nu, nu m-am supărat. E doar secretara mea. Am vorbit serios.

Ridicând mâinile ca și când s-ar preda, dă din cap.

— Te cred. Mă distram și eu puțin. N-am vrut să...

— Garrett, este în regulă. Doar că... e prea tânără pentru toate astea. Chiar nu am vrut să o implic.

Stiu că e ipocrit să zic așa ceva înainte să dau glas cuvintelor. Avem o mulțime de femei de 21 de ani care lucrează pentru noi. Supuse, dominatoare, chelnerițe, artiste și așa mai departe. Câtă vreme sunt majore, vârsta nu contează.

— Urma să-mi spui unde ai găsit-o, zice el încruntându-se întrebător.

Acum un minut, eram pe cale să-i povestesc, dar, brusc, nu mă mai simt pregătit. Odată ce o să se afle că am angajat-o pe fosta iubită a fiului meu, situația o să se complice. E aproape ca și când n-aș vrea să mă judece pentru ceva ce n-am făcut încă. Între mine și Charlotte nu poate să se întâmple nimic sexual. Am angajat-o doar cu scopul de a încerca să-mi recuperez fiul – deocamdată nu știu cum, dar trebuie să funcționeze. Tot ce contează e să nu întrec limita aia.

– Cu altă ocazie, spun cu voce joasă peste marginea paharului.

– Hei, zice Hunter ridicându-și paharul, vă vine să credeți că în sfârșit facem asta? Trebuie să toastăm!

– Mai durează șase săptămâni, îi amintește Maggie. Nu cobi!

– Nu cobesc. Semnul este pe ușă, evenimentul de deschidere e programat. Am angajat personal și abonamentele s-au epuizat. Băieți... deschidem un club de sex!

– Să fie cu noroc! spune Garret, ridicându-și paharul.

Repetăm și noi, ceilalți, ce-a zis el și ciocnim paharele înainte să le dăm pe gât, după care amuțim când ne dăm seama ce înseamnă asta. La naiba, deschidem un club de sex!

REGULA NUMĂRUL 11:
Nu-ți compara șeful sexy cu tatăl tău cu doar câteva secunde înainte de a-i atinge linia inimii.

Charlie

— O, Dumnezeule! mă bâlbâi când îmi deschid e-mailul și văd poza unei femei suspendate de tavan, goală și înfășurată cu o frânghie neagră.

Pare c-ar fi fost prinsă într-o plasă de pescuit și, cu toate că nu-i văd clar fundul, sunt dispusă să pariez că e orientat către un loc excelent... de acces.

Emerson se încruntă când se uită la mine.

— E totul în regulă?

— Aplicațiile astea...

Un chicot misterios răsună din colțul în care stă, iar eu îmi ridic șocată privirea la el.

— Adică... ce este asta?

Bărbatul se ridică și se apropie ca să vadă ecranul computerului meu. Sprijinindu-și mâinile pe spătarul scaunului pe care stau, se apleacă peste mine și se holbează la aceeași imagine.

— Se numește Shibari, spune încet, vocea lui profundă huruind prin trupul meu.

— E ceva pentru care... angajezi oameni? întreb eu, înghițind aer.

— A fost ideea lui Garrett să prezentăm legarea cu frânghii, așa că avem nevoie de câțiva experți pentru demonstrații.

— Pare să doară, zic strâmbându-mă.

Mi-e greu să privesc și e chiar mai stânjenitor să mă uit la diversele fotografii cu femeia asta când tatăl lui Beau e în spatele meu.

— Ai fi surprinsă câți oameni vor să fie legați și...

Mă-ntorc cu fața și mă uit în ochii lui. Când se uită și el la mine, pielea mi se înfierbântă.

— Asta-i ceva mai mult, răspund în șoaptă.

— Nu respinge un lucru, dacă nu l-ai încercat, zice el.

Trag aer adânc în piept, inhalând parfumul de mosc și cedru al apei lui de colonie.

— Tu ai făcut-o? întreb cu precauție.

— Ce anume? Să fiu legat așa? Umorul i se strecoară în glas când se lasă pe spate. Sunt dezamăgită că nu mai simt mirosul apei de colonie. Nu.

— Voiam să spun că... Nu contează.

Situația devine incomodă. Ideea pe care o susțineam cu două săptămâni în urmă, și anume că pot să fiu secretara proprietarului unui club de sex, fără să vorbim despre sex, a zburat practic pe fereastră. Tot purtăm conversații care, inevitabil, ajung să fie nepotrivite. Nu e de ajutor nici că nu știu când să mă opresc.

— Pun prea multe întrebări.

— Da, așa este.

Nu mă ajută nici că, de două săptămâni, sunt din ce în ce mai atrasă de Emerson. Poate că e din cauza curiozității sau a problemelor cu tata, dar faptul că are 40 de ani mă încântă, în loc să mă scârbească. Majoritatea tipilor de vârsta mea sunt varză. Emerson este simbolul perfecțiunii. Tot ce-i aparține este scump și de calitate superioară

și până și tenul lui e curat și fără cusur. Îmi vine să-mi trec degetele prin barba lui scurtă și unghiile prin părul ușor încărunțit.

Și pun pariu că un bărbat de vârsta lui e mai priceput în pat decât un tip cu o experiență de doar câțiva ani. Încetează, încetează, încetează!

Uitându-mă din nou la imaginea de pe ecran, mă gândesc la femeia din fotografie. E frumoasă, cu păr lung și brunet și un corp pentru care cele mai multe dintre noi am ucide. Pentru o clipă, îmi doresc să pot să am încrederea necesară ca să trăiesc o viață ca a ei. Și nu mă refer la *bondage*, ci la faptul că știe ce vrea și asta obține.

De atunci, din prima zi, când m-a surprins cu Garrett în camera cu tronul, Emerson nu m-a mai luat cu el la club. Deși menționează că trebuie să se vadă cu Hunter sau cu Maggie, se încruntă și adaugă „Mă duc mai târziu", ca și când ar spune că preferă să meargă singur.

Dorința lui exagerată de a mă proteja mi se pare adorabilă și enervantă totodată. Tatăl meu m-a protejat din orgoliu, într-un mod care nu mi-a părut niciodată sincer. A încercat să-mi spună cu ce băieți nu pot să mă întâlnesc, dar numai pentru că era posesiv și încăpățânat.

Felul în care mă protejează Emerson e diferit, deși nu-mi dau seama în ce fel.

Slujba în sine e floare la ureche. Îi citesc e-mailurile, îi trimit mai departe aplicațiile lui Garrett, chestiile banale lui Maggie, cele legate de clădiri lui Hunter și cele financiare lui Emerson. Apoi îi aduc cafeaua, prânzul, întocmesc acte și preiau mesaje când vorbește la telefon.

Și chiar încep să mă simt confortabil în noile mele haine. Am găsit un butic online care livrează rapid comenzile și are cele mai drăguțe ținute pentru secretare pe care le-am văzut vreodată. Ador expresia pe care o are Emerson în fiecare zi când vin la serviciu, când îmi scanează trupul cu privirea. Am învățat că, atunci când își

mușcă buza inferioară și se uită în altă parte, nu îi place cum m-am îmbrăcat. Când îmi face un compliment simplu, cum ar fi „Îți stă bine", cred că e în regulă. Însă când se uită prelung, strângându-și pumnii și oftând profund, atunci îi place foarte, foarte mult.

Mă-ntreabă de viața mea personală mai mult decât mă așteptam, iar eu îi povestesc despre Sophie – fără să-i dezvălui ceva intim sau să intru în prea multe detalii. Îi spun și despre mama și că tata ne-a părăsit. Se încruntă când aduc vorba despre tata, însă nu zice mare lucru, probabil pentru că i se pare că nu e treaba lui să-și exprime părerea.

Și mereu mă întreabă de Beau, dar îmi dau seama că-i este greu să-l aducă în discuție. Nu mai insistă să-l sun, nu după ce i-am povestit cum s-a purtat Beau cu mine. Și, uneori, mă face să mă întreb dacă Emerson o să mă mai păstreze ca secretară când o să-și dea seama că n-o să-l ademenesc pe Beau înapoi acasă. Dacă nu pot să-i aduc fiul înapoi, sunt practic inutilă pentru el – cel puțin în ceea ce-l privește pe Beau.

— Am nevoie de părerea ta, spune el de la birou când, cu un singur click, îi trimit lui Garrett fotografia fetei legate cu frânghie.

Emerson stă la birou și se uită la computerul lui. Eu trag scaunul de lângă el și mă așez pe genunchi când mă aplec peste masa uriașă din lemn de mahon.

— Ce s-a întâmplat?

— Petrecerea de deschidere a clubului este luna viitoare, iar eu nu pot să aleg un costum din astea două.

Tac și mă uit la chipul lui înainte să mă întorc spre ecran. Emerson Grant îmi cere sfatul în materie de modă. Este ca și cum aș ruga eu un golden retriever să mă ajute să-mi calculez impozitul.

Pe ecran văd două modele, fiecare bărbat fiind îmbrăcat într-un smoching elegant care-i vine de parcă ar

fi fost croit doar pentru el. Primul este complet negru – până și cravata și cămașa sunt negre –, așa că mă uit la straturi întunecate de lână și sunt sigură că pe Emerson l-ar prinde al naibii de bine.

Însă celălalt costum e de un albastru satinat intens, cu revere largi și o cravată neagră peste cămașa albă.

Îmi mușc buzele cât mă gândesc la cele două variante. Apoi, mă uit la el, cu fața la o distanță de doar câțiva centimetri de ochii lui de un verde pătrunzător.

Negrul ar fi sexy, dar albastrul peste pielea lui bronzată și, cu pupilele lui intens colorate, ar fi regal.

— Cel albastru, șoptesc eu, mutându-mi privirea de la el și uitându-mă din nou la ecran. Ce-o să poarte partenera ta? Presupun c-ar trebui să încerci să te asortezi cu ea.

În mintea mea, partenera lui e vreun supermodel cu o rochie de designer, croită special pentru ea și doar pentru evenimentul ăsta.

— N-am nicio parteneră.

Mă uit din nou la el.

— De ce?

El ridică din umeri, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Nu știu. Contează?

— Adică... ești proprietarul unui club de sex. Dacă te duci acolo neînsoțit, n-ai să pleci singur, îl tachinez eu, dar gândul nu mă prea amuză.

O cățea norocoasă se duce acasă cu cel mai important, cel mai chipeș și cel mai bogat bărbat de la petrecere. Trebuie să fie frumos.

Nu pare foarte amuzat.

— Nu mă combin întâmplător la marea petrecere de deschidere a companiei mele.

Bine, cred că șeful nu e adeptul aventurilor de-o noapte. Interesant...

— Și n-ai o iubită?

— Nu.

— Atunci, presupun c-ar trebui să te însoțească cineva. Mă las pe spate, făcându-mă comodă pe scaun. Pentru o clipă, mă uit la mâinile lui sprijinite pe birou, și-mi vine o idee. Probabil c-o să fie jenant, dar sunt încă-pățânată și neînfricată din punct de vedere social. Pot să-ți văd mâna?

— Ce? întreabă el cu un rid pe frunte.

— Știu să citesc în palmă și-mi place să văd liniile oamenilor.

— Ești foarte ciudată, Charlotte, zice Emerson, în continuare la fel de confuz.

Râd încetișor când mă întind după mâna lui uriașă. Trăgându-i palma înaintea mea, îmi permit să-l ating delicat de la încheietură până spre vârful degetelor. Nu-i nevoie de o ghicitoare în palmă ca să-ți dai seama că Emerson Grant a lucrat dintotdeauna la birou. Nu are bătături sau cicatrici, iar unghiile sunt bine îngrijite. De fapt, degetele-i sunt atât de catifelate, încât se pare că nu mă pot opri din a-i mângâia pielea, iar în cameră se lasă liniștea.

Îi simt privirea, așa că, în loc să mă gândesc la sentimentele mele de nesiguranță, mă aplec înainte și-i conturez liniile din palmă.

Mâna lui uriașă o domină pe a mea când o trag spre mine.

— Linia inimii este lungă. E un lucru bun, adaug și mă uit în sus, la el.

Totuși, Emerson nu se uită la linii. Îmi fixează chipul cu privirea, iar eu sunt nevoită să-mi înghit emoțiile.

E șeful tău, Charlie. Și tatăl lui Beau. Nu te mai gândi la prostii!

— Ce înseamnă asta? întreabă el.

— Oamenii cu o linie lungă a inimii sunt, de obicei, amanți excelenți, spun cu un zâmbet jucăuș.

— Logic, glumește el, iar eu mă trezesc chicotind și îmbujorându-mă.

— Înseamnă și că ești expresiv, romantic, și că prețuiești iubirea adevărată în viața ta.

— Hmm...

— Uite, și a mea e lungă, zic și-i arăt unde începe linia orizontală, de la degetul arătător, și continuă de-a lungul palmei mele, fără să se întrerupă sau să cotească.

— N-are toată lumea parte de iubire în viață? întreabă el și nu pare impresionat.

Strângându-i mâna deschisă în a mea, îi arunc o privire aspră.

— Nu orice fel de iubire, Emerson. Înseamnă că o să ai parte de o iubire adevărată, mistuitoare, îmbătătoare, care-ți schimbă viața și-ți zguduie lumea. O iubire pentru care ai muri. Fără de care n-ai putea să trăiești. Una care-ți îngreunează respirația. Pe care o simți nu doar în suflet, ci și în vene, oase și mușchi. Peste tot.

Îmi ating pieptul cu mâna, închid ochii și inspir profund. Nu am vrut să mă las atât de purtată de val, dar simt efectiv cum lacrimile îmi înțeapă ochii, și e umilitor, pentru că e imposibil să înțeleagă despre ce vorbesc.

Însă când deschid ochii, el mă privește cu o expresie pe care n-am văzut să o mai afișeze înainte. Ridul care-i apare de obicei între sprâncene a dispărut, iar privirea lui e blândă. Mă studiază de parcă m-ar vedea pentru prima dată.

— Asta-ți dorești, Charlotte?

Mă forțez să inspir.

— N-am să mă mulțumesc cu mai puțin.

— Bun! Se uită-n jos la mâna pe care mi-o sprijin încă de masă și o ia, deschizându-mi palma așa cum i-am deschis-o eu lui. Și liniile tale spun că o să ai o asemenea iubire?

— Da.

Cu degetele, urmărește cutele palmei mele, iar eu uit să respir. Atingerea lui este atât de blândă, deși e mult mai masiv decât mine, și mă urăsc pentru că-mi imaginez cum mă atinge la fel pe sâni, pe spate, între picioare...

— Și ale tale zic același lucru, adaug eu, rupând tăcerea fragilă.

Într-un moment tensionat din cauza atingerii intime a mâinilor, ochii lui îi întâlnesc pe ai mei. Nu așa voiam să decurgă totul. Chiar am crezut că puteam să-i demonstrez că nu trebuie să rămână mizerabil de singur pentru totdeauna și că m-ar fi tachinat în legătură cu cititul în palmă, însă nu m-am așteptat la asta. Iată-mă, gândind ca o proastă că iubirea uluitoare pe care mi-o doresc atât de mult ar putea fi, în orice univers, cu Emerson.

— Am să te iau pe tine la deschidere.

La început, mi se pare că spune c-o să mă ia de nevastă și mai că-mi vine să râd, pentru c-ar fi o glumă. Apoi, conștientizez fiecare vorbă și-mi dau seama că îmi cere să-l însoțesc la deschiderea clubului, ca parteneră, și rostesc deodată:

— Poftim?

— Crezi că am nevoie de o parteneră, iar eu nu vreau să risc să plec acasă cu fata nepotrivită, așa c-ar trebui să vii cu mine.

— Vorbești serios.

Un chicot profund îi răsună din piept.

— Da, vorbesc serios.

— Nu. Nu!

— Au! răspunde el, pretinzând că este ofensat.

— Emerson. Îl privesc în ochi. Haide! Sunt secretara ta. Și iubita fiului tău.

— Fosta.

Fac o pauză. Chiar mă gândesc serios la asta? Nici măcar n-a mai vrut să mă ducă la club după ce s-a întâmplat ultima dată, iar acum vrea să-l însoțesc la deschidere.

— Oare oamenii o să... știi tu?

Doamne, parc-aș fi un copil.

— Facă sex în club? Da, probabil. Poate nu în prima noapte și nici în public. Nu trebuie să vezi nimic din ce nu vrei să vezi.

Cred că transpir. Nu, sigur transpir.

Vreau să-l întreb de ce s-a gândit la mine. De ce vrea să mă ia pe mine, când ar putea să aleagă probabil orice fată din Briar Point? Însă nu o fac. Preț de o clipă, am să-mi permit să-mi imaginez că într-adevăr vrea să mă ia pe mine, și nu pe oricare alta. Să trăiesc fantezia un minut.

— Nu-mi permit o rochie.

— Ți-o cumpăr eu.

Când deschid gura ca să-mi susțin mai mult punctul de vedere, mă opresc. De ce încerc să-l fac să se răzgândească în privința invitației? Sunt invitată la un club de sex ultraexclusivist, doar pentru membri, chiar de către proprietar. De ce primele cuvinte pe care le rostesc nu sunt „La naiba, da!"?

— Bine. În regulă.

— Cred că e cel mai măgulitor răspuns pe care l-am primit vreodată de la o femeie pe care am invitat-o să iasă cu mine, îmi dă sarcastic replica.

— Îmi pare rău, adică sunt entuziasmată și desigur că vreau să merg cu tine, dar pur și simplu... nu e chiar locul meu. Haide, Emerson! Lucrez la un patinoar.

– Nu, lucrezi pentru Salacious Players Club, ca secretară a mea, ai uitat?

– Nu, dar, în weekend, tot prăjesc cârnați în aluat și conduc mulțimea pe patinoar, când se dansează pe Hokey Pokey[4].

Un zâmbet încântător i se așterne pe chip.

– Aș plăti să văd asta.

– Nu-i nevoie. Poți să vii în fiecare sâmbătă seara, la șapte și jumătate. Se aprind luminile negre. Vindem chiar și bețișoare fosforescente, dacă vrei să participi.

– O, chiar așa? Nu știu prea multe despre cultura patinatului pe role. Crezi că sunt pregătit pentru bețișoarele fosforescente?

Mă tachinează, iar eu abia în momentul ăsta îmi dau seama că încă-mi ține mâna. Sau, mai degrabă, că ne ținem de mâini de când și-a relaxat prinsoarea.

Însă nu mă las distrasă de asta când mă aplec, tachinându-l la fel de mult cum mă tachinează el.

– De unde știi, dacă nu încerci? Cred că te-ai descurca cu ele. Pentru Electric Slide cred c-ar trebui să depui mai mult efort.

– Ai să dansezi cu mine ca să nu fiu singur, nu-i așa?

Zâmbesc, mușcându-mi colțul buzei. Și, pentru că mi se pare potrivit, mă aplec înainte și rânjesc.

– O, iubire, n-ai să știi ce te-a lovit când ai să dansezi pe Electric Slide cu mine.

Este amuzant. Râdem și totul e o joacă inocentă și în regulă... până când nu mai este. Până când râsetele nu se mai aud și rămânem în umbra flirtului sau a chestiei care s-a întâmplat între noi. Ne privim în ochi și încă ne ținem de mâini pe birou.

---

4 Cântec pentru copii (n. tr.).

Înghițim în sec amândoi.

Și-mi doresc atât de mult să-l sărut, doar să văd dacă mi-ar plăcea măcar sau dacă ar fi prea ciudat. Și ca să-mi dau seama dacă senzațiile stranii din trupul meu sunt ceea ce cred eu că sunt. Dacă într-adevăr încep să-l plac sexual pe Emerson sau dacă e doar imaginația mea care zburdă.

Îmi strânge mâna, un deget mângâindu-mi ușor palma, și e ca un țipăt. E subtil, invizibil cu ochiul liber, dar îl simt și-mi spune să mă aplec înainte, așa că o fac.

Apoi se apleacă și el.

Și când îi simt suflarea pe buze, trupul meu strigă să-l sărut, să nimicesc distanța, în timp ce-n creierul meu se declanșează alarme, avertismente și sunete de sirenă. *Nu, nu, nu, nu! E tatăl lui Beau – la dracu', e tatăl lui, Charlie! Ce faci? Nu poți să-l săruți! Pentru că, apoi ce-o să se întâmple? Dacă o să vrea mai mult? Ai de gând să-l lași să te dezbrace? Să faci sex cu el?*

Bine, asta sună înfiorător și uluitor totodată.

Dar apoi, ce? Nu poți să-ți mai păstrezi slujba după ce i-o tragi. Ai să te atașezi emoțional și poate c-o să mai faceți sex de câteva ori, dacă-ți place, iar după aia el o să treacă mai departe și tu ai să fii devastată.

Și partea rațională a minții mele are dreptate. Este o idee groaznică, dar el deja îmi atinge ușor buzele cu ale lui și acum e prea târziu să dau înapoi. E o atingere catifelată, abia dacă poate fi numit sărut, însă în momentul în care buzele noastre se ating ușor, alunecăm într-un spațiu intim în care existăm doar noi, și e atât de fragil, încât nu îndrăznesc să mă mișc.

Mâna-i urcă pe brațul meu și el se apleacă să mă sărute mai profund, însă telefonul sună înainte să reușească.

Față de liniștea care ne înconjoară, pare că e un pistol care se declanșează chiar lângă noi. Icnesc și mă retrag grăbită. Nu mă opresc, ci sar de pe scaun și traversez repejor camera.

Telefonul nu mai sună, iar eu mă întorc și văd că l-a pus pe modul silențios. Se uită îngrijorat la mine.

— Charlotte! spune el pe tonul ăla plin de autoritate. Ce s-a întâmplat? Vino și ia loc!

— A fost o prostie din partea mea. Îmi pare rău! M-am lăsat purtată de val. Presupun c-a fost doar intensitatea momentului. Nu știu...

— Charlotte! zbiară el.

— Ar trebui să plec. Îmi cer scuze!

— Nu pleca! îmi strigă, însă eu sunt deja în anticameră, luându-mi haina din șifonier și poșeta de pe bancă. Când mă mai rotesc o dată, îl văd la doar treizeci de centimetri de mine.

— Chiar îmi pare rău! Mi-e așa de rușine! Îmi acopăr fața cu mâinile și-mi simt obrajii fierbinți. În mintea mea, retrăiesc tot ce s-a întâmplat.

L-am sărutat pe tatăl lui Beau. Pe șeful meu. Pe tatăl lui Beau. Un bărbat de 40 de ani.

Îi simt atingerea delicată pe încheieturi când îmi ia mâinile de pe obraji.

— Te simți bine?

— Nu! strig eu.

— De ce?

— Pentru că...

Fac ochii mari.

— Pentru că ne-am sărutat.

— O, Doamne! exclam și încerc să-mi acopăr din nou fața.

— Charlotte, calmează-te.

— Îmi pare rău!

— Nu-ți mai cere scuze! N-ai greșit cu nimic. N-ai pleca. Stai jos.

Mă conduce în sufrageria de protocol din partea din față a casei cu bovindouri mari care dau spre cartierul liniștit. Îi simt din nou pe spate mâna care alină și mă relaxez în siguranța pe care mi-o oferă.

— Cred că ai dreptate, rostește în final, după foarte multă vreme. Ne-am lăsat duși de val, sub impulsul momentului, și nu a fost vina ta.

Pare că urmează să mai spună ceva, iar eu mă cam îngrozesc de acel „dar". Oricât urăsc ideea de a-l săruta din nou, totodată o și... ador. Ceea ce este foarte, foarte greșit. Și, mai presus de orice altceva, nu vreau ca el să mă refuze. Mă doare până și să mă gândesc la asta.

— Dar este o idee foarte proastă să ne implicăm într-o relație fizică.

— Ai dreptate, zic bâlbâindu-mă și incapabilă să-i întâlnesc privirea.

— Nu vreau să pleci așa. Îmi pare rău că s-a întâmplat, dar dacă trebuie să pleci, înțeleg.

Nu vreau să plec. Brusc, mă trezesc lipită de prezența lui, tânjind iarăși după atingerea lui care mă alină. O atingere ușoară a buzelor noastre și eu m-am atașat deja. Proasta, proasta de Charlie!

— Am să rămân.

În mintea mea, vacarmul de critici aspre la adresa propriei persoane îmi zvântă în bătaie egoul. De ce te-ar vrea? Proasto! Chiar ai încercat să-l săruți pe Emerson Grant. Un milionar chipeș care ar putea să aibă pe oricine. De ce te-ar vrea pe tine?

Mă uit la podea și-mi mișc neliniștită mâinile când le permit cuvintelor să-și facă de cap, alergându-mi prin minte până mai am puțin și plâng.

Și, deodată, îmi atinge bărbia, iar eu ridic surprinsă capul până ne uităm unul la altul.

– Nu e din cauză că nu te vreau. Înțelegi?

E straniu cât de bine îmi citește gândurile. Totuși, este doar amabil. Încuviințez din cap cu un gest solemn.

Apoi îmi mângâie bărbia cu degetele preț de o secundă, părând distras și uitându-se mai întâi la ochii mei și, după, la buzele mele.

– Ești o fată atât de cuminte, Charlotte.

Umerii mi se relaxează, parcă topindu-se când îmi ridic privirea la el, încălzită de cuvintele lui frumoase. Din senin, devin sentimentală și ascultătoare, ca și când aș fi intrat în transă din cauza propoziției ăleia scurte. În starea în care mă aflu, ar putea literalmente să-mi facă orice.

Și-mi cam doresc asta.

Din păcate, îmi dă drumul și se ridică.

– Bine, atunci. Hai să ne întoarcem la treburile noastre și să ne prefacem că asta nu s-a întâmplat niciodată.

Și, din moment ce aș face aproape orice ca să mă laude, mă conformez.

REGULA NUMĂRUL 12: Masajul tălpilor e sexy.

Emerson

Mă mănâncă palma de zile întregi. De fiecare dată când am ocazia, mă uit la liniile care se întind de la încheietura mâinii spre degete și înapoi, gândindu-mă intens la spusele lui Charlotte.

Sunt destinat unei iubiri mărețe. Am râs de asta vreo două zile. Apoi, ideea a început să mi se întipărească în minte. După Marie, mama lui Beau, am renunțat la posibilitatea iubirii. Sincer, cu mult înainte. Noi doi am avut parte de distracție, de zile vibrante pline de sex și tinerețe când părea posibil să fim împreună o veșnicie, până când ea a rămas însărcinată pe neașteptate și am fost nevoiți să înfruntăm realitatea de a fi părinți și pe cea a maturității.

Mi-e greu să cred că au trecut douăzeci de ani de când m-am dedicat iubirii. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, iar ideea unei relații a început să-mi pară mai mult o bătaie de cap inutilă.

Așadar, puținele lucruri pe care mi le-a citit Charlotte în palmă mi-au schimbat cursul gândurilor. Și nu mă pot abține să nu mă gândesc la cum arăta, cu gura ușor deschisă și pupilele dilatate. La speranța, teama, excitarea de pe chipul ei. Poate și un strop de entuziasm, dacă sunt sincer.

Charlotte mă influențează încă de când a început să lucreze aici. Și nu în bine. Nu dacă vreau să-mi recapăt

fiui și să nu mă culc cu ea. Deși planul ăsta se destramă tot mai mult pe zi ce trece. Cum îmi poate fi de folos, dacă nu mai vorbește cu el?

După ce iese să aducă prânzul, îmi scot telefonul și-i formez din nou numărul. Deloc surprinzător, apelul e direcționat spre mesageria vocală după doar câteva secunde, ceea ce înseamnă că iar l-a respins.

Și, de data asta, fac ceva ce n-am mai făcut până acum.

— Bună, fiule! Tocmai vorbeam cu Charlotte... ăăă, cu Charlie, adică. Sunt sigur c-ai aflat că lucrează pentru mine. Este o secretară grozavă și vorbește foarte mult despre tine. Mă face să-mi fie dor de tine. Sper că ești bine. Te rog să mă suni.

Când apăs pe butonul roșu, amuțesc. Par groaznic de disperat. Asta vrea el? Să-l implor? Să mă fac de râs sau să-l determin să-și piardă respectul pentru mine?

După o clipă, ușa de la intrare se deschide și Charlotte intră ținând o pungă cu delicatese cumpărate de la magazinul din josul străzii.

— Era așa de frumos afară, c-am decis să merg pe jos. Sper că n-am întârziat.

— Nu, deloc, mormăi fără să-mi ridic privirea.

Când mă uit la ea în cele din urmă, observ că obrajii îi sunt roșii din cauza vântului rece.

Stai așa! S-a dus pe jos până la magazin? Sunt aproape doi kilometri și jumătate până acolo. Și afară nu e frumos. E februarie și sunt doar șapte grade.

— Charlotte! strig rece în timp ce mă ridic. De ce nu ai luat mașina?

Grăbindu-mă spre ea, îi iau sacoșele și-i ating mâinile reci. Scrâșnesc din dinți. Apoi îi ating obrajii cu degetele mari, iar ea tremură.

— Sunt bine!

Se retrage, dar când arunc o privire pe fereastră, zăresc mașina parcată lângă a mea și oftez greoi.

— E totul în regulă cu mașina ta?

Ea înghite în sec, încercând să mă ocolească și să se îndrepte spre bucătărie, dar îi tai calea. Apucând-o de bărbie, îi înclin capul astfel încât să se uite la mine.

Când umerii i se lasă, cedează.

— Cred că bateria este de vină. Pot să rog un mecanic să vină și să o pornească, așa că te asigur că nu-ți blochează aleea. Îmi pare rău.

Totul se încordează în mine când mă gândesc la cum a mers prin vânt și frig mai mult de patruzeci și cinci de minute, doar cu haina pe ea, pentru că n-a vrut să-mi spună că mașina ei nu pornește.

— De ce nu mi-ai zis?

— Este în regulă, îmi răspunde cu un zâmbet forțat.

— Charlotte!

O iau de braț, amintindu-mi să fiu mai blând decât insistă instinctele mele. Dominatorul din mine vrea să o pedepească pentru că a mințit. Aș vrea să o zgâlțâi, să o strâng până o doare, poate chiar s-o pun pe genunchiul meu...

Nu. Are doar 21 de ani și un nemernic de tată care nu a învățat-o niciodată cum să-și pornească mașina cu ajutorul altei baterii.

Nu-i mai strâng brațul atât de tare, dar o țin aproape.

— Să nu mai faci asta. Dacă mașina ta nu pornește, vreau să-mi zici și apoi poți să iei mașina mea, ai înțeles?

— Îmi pare rău, mormăie ea, iar dezamăgirea de pe chipul ei mă doare.

Nu mă deranjez să-i spun că n-a făcut nimic pentru care merită să-și ceară scuze. În schimb, îi încălzesc

mâinile mici și reci în mâinile mele mari și calde. Tremură din nou când le aduc la gură, suflând aer cald pe pielea ei.

Îmi evită privirea, iar eu îmi dau seama că devin, iarăși, prea intim. După reacția pe care a avut-o în urma sărutului de săptămâna trecută, trebuie să fiu mai precaut. Sărutul ăla a fost o greșeală, însă m-am trezit că m-am lăsat purtat de val împreună cu ea. Este prea ușor să fiu în preajma ei și să mă simt atât de confortabil, însă dacă-mi permit să mă manifest, am să regret. E frumoasă și, dac-ar fi fost oricine altcineva, n-aș fi ezitat să o duc în dormitorul meu și să o fac să se simtă sublim. Însă nu e oricine. A fost, literalmente, cu fiul meu, iar eu am să fac mai mult rău decât bine dacă întrec măsura. Este pur și simplu greșit.

— Hai să mâncăm! îi zic lăsându-i mâinile și îndrumând-o către sufragerie.

De obicei, mănânc la birou când lucrez, iar ea mănâncă singură aici, însă astăzi simt nevoia să-i țin companie.

— După ce terminăm astăzi programul, pot să te ajut să-ți pornești mașina.

— Chiar nu e nevoie, se opune ea, lăsându-și sandvișul pe masă.

— E ușor, Charlotte. Serios, nu e necesar să chemi un mecanic.

Tot pare neliniștită când mușcă din sendviș, mestecându-și mai mult buza inferioară decât mâncarea. Și-mi trece prin minte că nu se simte bine când altcineva face lucrurile în locul ei.

— Cred că te dor picioarele.

După ce mușcă o dată din sendvișul cu pastramă, se uită la pantofii ei cu toc.

— Mă crezi sau nu, dar mă obișnuiesc cu ei. De fapt, sunt destul de confortabili.

Mă uit din nou la picioarele ei și par roșii și umflate în pantofii stiletto negri. Dând la o parte ce mi-a mai rămas din sandviș, mă întorc spre ea.

– Dă-mi picioarele.

– Ce? zice ea bâlbâindu-se cu gura plină și ștergându-se pe buze cu un șervețel.

– Ai mers aproape cinci kilometri încălțată așa ca să-mi aduci prânzul. Măcar atât să fac și eu.

Împingându-mi scaunul în spate, îmi bat ușor poala. E prea sexual? Nici nu știu. E doar un masaj pentru tălpi și trebuie să fac ceva. În mine încă se dă o luptă între dorința de a o pedepsi pentru că a mințit și cea de a o îngriji pentru că a trecut prin asta, de dragul meu. Având în vedere că vreau mai mult decât să-i masez tălpile, cred că e ceva destul de blând.

– Serios? întreabă înainte de a-și împacheta sandvișul în hârtia primită de la magazin.

– Serios?

Înghițindu-și neliniștită nodul din gât, îmi privește chipul când îmi întinde piciorul drept. Cu delicatețe, îi scot pantofii negri și mă crispez când văd cât rău arată degetele lipite între ele. Poartă o pereche de ciorapi negri transparenți, așa că o mângâi pe picior și-i spun:

– Scoate-i.

Respirația i se poticnește. Trăgându-și fusta-n sus câțiva centimetri, desprinde marginea ciorapilor din portjartier, iar eu îmi spun „Să-mi trag una!" în mintea mea. Nu știu la ce mă așteptam, dar nu la asta. Îmi doresc să-mi pot muta privirea cât desprinde și celălalt ciorap, însă curelușele alea ascunse pe sub hainele ei sunt extraordinar de sexy și, la urma urmei, sunt doar un bărbat.

Penisul mi se întărește în pantaloni și ceea ce a început ca un masaj nevinovat al tălpilor, menit să-i

amelioreze ei durerea și mie conștiința, s-a transformat într-un spectacol senzual și ce-o să fie mai târziu pentru mine o durere îngrozitoare de testicule.

O ajut să-și ruleze ciorapii pe picioare și să-i scoată, atârnându-i pe spătarul scaunului.

Tăcută, își mușcă buza și-mi urmărește chipul când încep să-i masez bietele picioare bătute de pantofi.

Scoate un mormăit în timp ce-i fac masaj, iar eu sunt nevoit să-mi îndepărtez penisul tot mai erect de glezna sprijinită de poala mea.

– E plăcut? o întreb, tresărind când aud ce spun. Oare știu măcar să nu mă raportez mereu la sex? Aparent, nu.

– Da, răspunde ea încetișor.

Văd cum se topește pe scaunul ei, părând relaxată. Când îi apăs delicat bolta plantară cu degetele mari, își lasă capul pe spate, iar eu știu că am câștigat. Asta era plăcerea pe care voiam să o văd, fără să primesc ceva în schimb.

– De acum înainte, să-ți scoți pantofii cât lucrezi. Să nu-i porți toată ziua. Ai înțeles?

– Bine, răspunde ea cu un oftat.

Trec la celălalt picior și procedez la fel și totul e bine... până când își mișcă puțin mai mult piciorul drept și-mi atinge în treacăt mădularul erect, pe toată lungimea lui. Se încordează și se uită la mine și, în clipa asta, mă simt cel mai mare ticălos din lume. Nu făceam asta ca să ejaculez sau să mă excit, ci pentru că voiam ca ea să se simtă bine, dar chiar și acum până asta mă face să par un prădător. Sunt coșmarul celor de la Resurse Umane, care așteaptă să se manifeste.

Momentul se prelungește cât îi țin talpa în mână, așteptând ca ea să izbucnească, să se ridice de pe scaun, să mă acuze sau să plece și să mă pălmuiască... pentru că,

dacă oricine altcineva ar atinge-o cum o fac eu acum, i-aș înfige capul într-un par.

Însă nu face nici măcar unul dintre lucrurile astea. În schimb, uitându-se în ochii mei, își freacă din nou piciorul de penisul meu. Sau îmi imaginez? Nu, cu siguranță o face iar, de data asta cu un pic mai multă forță, și mă simt al naibii de bine. Îi masez iarăși piciorul, în timp ce și-l sprijină pe celălalt de mădularul meu erect, și clar nu mai vorbim de ceva inocent.

— Charlotte, șoptesc eu, fără măcar să știu ce urmează să spun.

Ar trebui să-i zic să înceteze și să-și dea piciorul de acolo.

— Da? îmi răspunde abia suflând, îmbietor.

Momentul e tensionat, sexual și foarte, foarte periculos.

Înainte să apuc să mai zic un cuvânt, telefonul îi sună pe masa de lângă ea. Mai că-mi feresc privirea, dar mă uit din nou la ecran când recunosc numele.

Beau.

Își retrage picioarele și îngheață cu mâna deasupra telefonului. Apoi se uită la mine.

— Răspunde! îi ordon un pic prea entuziasmat.

Când îl ia și apasă pe butonul verde, încremenesc pe scaunul meu. Asta e din cauza mesajului pe care i l-am lăsat. Știam că ar contacta-o, dacă ar afla că lucrează pentru mine. Și, acum ce se întâmplă?

— Hei, murmură ea la telefon, traversând camera, însă fără să se îndepărteze prea mult. Nu aud ce zice el, la celălalt capăt, dar urmăresc limbajul trupului ei. Umerii i se încordează și i se ridică spre urechi și, în timp ce vorbește, își cuprinde mijlocul cu cealaltă mână. Ce?

Îmi aruncă o privire exact în clipa în care-s sigur că-și dă seama că i-am zis.

— Da, lucrez. De ce? Își mușcă buza și se cocoșează și mai mult. Pentru că aveam nevoie de o slujbă și e mai bine plătită decât cea de la patinoar.

Urmează o pauză tensionată când îl aud, nu foarte clar, trăncănind.

— Nu are legătură cu tine, zice ea un pic mai tare acum. Nu! Eu nu... Beau!

Înțepenesc pe scaun. Pare vizibil afectată și, cu fiecare secundă, din ce în ce mai agitată.

— Nu, n-am să demisionez. Am nevoie de slujba asta și, în plus, ce contează pentru tine? Apoi icnește înainte să se întoarcă spre mine. Te înșeli, mormăie încă uitându-se la mine.

Nu mai suport niciun moment și mă ridic. Nici măcar nu știu ce fac în clipa în care-i înșfac telefonul și-l duc la ureche.

— Beau?

Când îmi aude vocea, el nu mai vorbește. Apoi, îmi adresează doar două cuvinte:

— Du-te dracului!

Și apelul se întrerupe.

REGULA NUMĂRUL 13: Acceptă schimbarea. Schimbarea este bună.

Charlie

Își descheie metodic nasturii de la cămașă în timp ce eu aștept stânjenită lângă mașina mea. Nu pot să-mi iau ochii de la degetele lui groase și masculine când și le strecoară prin fiecare gaură minusculă. Tricoul alb de bumbac pe care-l poartă pe sub cămașă îi vine atât de bine, încât pot să disting conturul pectoralilor și sfârcurile proeminente.

Isuse! Charlie! Sfârcurile? Te holbezi la...

— Ridică tu capota, îmi spune el, iar mie mi se usucă gura.

— Ce?

— Capota, Charlotte. Trebuie să ajung la baterie.

— Oh, mă bâlbâi eu și mă grăbesc spre partea șoferului ca să găsesc declicul pe care mi l-a arătat Sophie ultima dată când am fost nevoite să facem asta.

Îl acționez și, când mă uit pe geam, văd că Emerson și-a scos de tot cămașa cu mânecă lungă și și-a lăsat-o pe acoperișul mașinii lui. Mă trezesc holbându-mă la umerii lui impresionant de masivi, minunându-mă de cât de musculos este fără hainele pe care le poartă la serviciu, până când începe să ridice, stricându-mi priveliștea.

Ce... bărbat! Scuzați clișeul. Nu seamănă cu un tată, dar este cu atât mai în vârstă ca mine, că până și mie mi se

pare ciudat să mă uit măcar la el așa. Și când mă gândesc că l-am sărutat...

Și, în urmă cu doar câteva ore, îmi frecam piciorul de erecția lui impresionantă în timp ce-mi masa tălpile. Dumnezule, ce se întâmplă? Totul scapă de sub control, dar mai că-mi doresc să nu se oprească.

Sunt nevoită să mă ridic pentru a-l vedea din nou și știu că simte că-l urmăresc. Curiozitatea se transformă în cel mai mare defect al meu, determinându-mă să-mi doresc să fac ceea ce știu că n-ar trebui, dar cum să mă împotrivesc? Și nu face decât să-mi pornească bateria; nu e cine știe ce chestie complicată de mecanică, dar faptul că-l privesc conectând cablurile alea îmi mărește pulsul. Căldura mi se adună în partea inferioară a pântecelui când îmi imaginez că-i mângâi pieptul și abdomenul musculos.

— Bine, pornește-o! strigă el din fața mașinii. Când întorc cheia în contact, motorul scoate un zgomot, adică mult mai mult decât azi-dimineață. Și, după o clipă, pornește.

— Am reușit! strig cu mâinile în aer.

Ridicând o sprânceană, se uită curios la mine înainte să scoată cablurile din baterie și să închidă capota.

Când mă apropii să-i mulțumesc, el îmi blochează calea, întinzându-mi un card de credit.

— Ai nevoie de o baterie nouă. Și trebuie să-ți găsești o rochie pentru inaugurarea de săptămâna viitoare. Una care să se asorteze cu smochingul meu albastru.

Mă uit cu gura căscată la cardul de credit.

— Nu pot să-l iau.

— Trebuie, răspunde el atât de pragmatic, de parcă n-aș avea de ales.

— De ce-ai vrea să-mi cumperi o baterie nouă?

— Sunt tentat să-ți cumpăr o mașină nouă.

— Emerson, zic și mă încrunt la el.

— Trebuie să mă pot conta pe faptul că vii la serviciu, iar asta înseamnă că ai nevoie de un vehicul de încredere cu care să ajungi la muncă. Și rochia este pentru un eveniment de-al firmei, așa că ia cardul. Poți să cheltuiești cât vrei, nu există o limită.

— Emerson!

Îl fixez cu privirea când se sprijină de portiera mașinii mele. Expresia feței lui îmi spune că i-ar plăcea să mă pună la punct pentru c-am strigat la el, iar eu îmi las mintea obscenă să rătăcească, întrebându-mă cum exact ar face asta.

Chestia asta cu cardul de credit îmi dă impresia că, într-un fel, are legătură cu telefonul primit de la Beau. De parc-ar fi modul lui de a-și cere scuze sau de a se revanșa față de mine, deoarece știu sigur că i-a zis lui Beau că lucrez aici.

N-ar trebui să-l accept. Tot n-am habar de ce nu-i vorbește fiul lui. Mi se pare că mă privește prea puțin, iar eu nu am curajul să întreb, de teamă c-aș putea să-l supăr și mai mult pe Emerson. Și, ca să fiu sinceră, de când l-am auzit la prânz pe Beau reproșându-mi că am acceptat să lucrez pentru tatăl lui și chiar acuzându-mă că m-am culcat cu el, nu mai am chef de nimic. Ca să nu mai spun că masajul ăla fenomenal pe care mi-l făcea Emerson la tălpi s-a dus naibii.

„Ți-o tragi cu el? Charlie, își regulează secretarele. Crezi că-l cunoști, dar nu știi nimic. E pervers."

A trebuit să mă asigur că Emerson nu aude ultima parte și cred că am reușit. Am vrut să-i zic lui Beau că știu totul despre firmă și trecutul tatălui său cu secretarele, dar era prea ciudat să deschid subiectul de față cu Emerson.

Încet, apuc cardul.

– Ești sigur? Îmi permit s-o repar singură.

– Și eu îmi permit.

Strâng din buze, dar iau oricum cardul. Uitându-mă în jos, rămânem tăcuți o clipă înainte să șoptesc:

– Îmi pare rău pentru apelul de astăzi de la Beau. Nu mă așteptam să fie atât de furios.

– E în regulă. Este evident că-i pasă de tine. Dacă nu te simți în largul tău pentru că lucrezi...

Îmi ridic privirea, șocată.

– Mă simt perfect. Nu-mi dau demisia din cauza lui Beau.

Bine, poate nu era nevoie să o spun așa, dar gândul de a renunța o slujbă atât de bine plătită, într-un mediu care-mi place, e ridicol. Mă enervează simpla idee.

– Bine.

Privește în depărtare și nu pare să se concentreze la ceva anume, clar gândindu-se la multe.

– Prezența mea nu te jenează, nu-i așa?

El ezită, iar mie mi se strânge inima. Mijește foarte puțin ochii și-mi dau seama că are un motiv pentru care nu-mi răspunde repede. Nu se simte bine în prezența mea.

La naiba!

– Nu din cauza lui Beau, nu.

Ce vrea să spună cu asta? Înseamnă că eu chiar îl fac să se simtă inconfortabil într-un fel, doar că nu în ceea ce-l privește pe fiul lui.

– Pe tine te deranjează prezența mea? întreabă el, repetându-mi cuvintele.

Și, deodată, masajul tălpilor despre care nu vorbim stă între noi, ca un uriaș elefant invizibil. Cred că Emerson

mă întreabă dacă faptul că se excită în preajma mea sau că e atras de mine înseamnă că întrece o limită.

— Nu, îi răspund fără să ezit.

Şi este adevărat. Asta mă face să-mi doresc să aflu mai multe, cum ar fi dacă a intenţionat ca masajul să devină sexual sau dacă mă vrea aşa cum îl vreau şi eu.

— Ai grijă cum conduci, Charlotte, îmi zice înainte să apuc să-l mai întreb ceva.

Apoi îl urmăresc îndepărtându-se, cu tricoul alb întins pe spatele musculos, şi-mi este puţin mai rece fără el.

....

– Ce spuneai că trebuie să cumpărăm? se smiorcăie Sophie când intrăm în mall.

— Am nevoie de o rochie elegantă pentru inaugurarea clubului de săptămâna viitoare.

— Ce fel de club este?

— Ăăă... E ca o discotecă, îi răspund stânjenită când ne îndreptăm spre raionul dedicat ţinutelor formale.

Nu văd decât rochii de bal cu paiete şi pentru soacre-mici, iar asta mă descurajează. Nu e deloc ceea ce-mi doresc.

— E ca o discotecă sau e una în toată regula?

— Nu-mi mai pune întrebări.

Cu blugii rupţi şi tricoul cu trupa Nirvana, negru cu galben, merge în spatele meu. De obicei, în serile de vineri suntem la patinoar, iar eu urăsc să pierd ocazia de a-mi petrece timpul cu ea, aşa că m-am gândit c-ar fi bine să mă însoţească la cumpărături.

— Dar am o mulţime! De exemplu, unde ai găsit noul loc de muncă? De ce e nevoie să te îmbraci ca o escortă scumpă? Şi de când te duci tu în cluburi unde se dansează?

— De când am început să fiu plătită pentru asta. Și slujba am găsit-o prin intermediul lui Beau și nu mi se impune să mă îmbrac așa cum o fac. Este alegerea mea.

— Ei bine, până acum nu a fost, așa c-am devenit curioasă...

Nu mă privește în ochi, iar eu simt că nu e vorba doar de faptul că mă judecă. Mi se pare că e îngrijorată.

Aproape c-am renunțat la speranța de a găsi ceva aici, așa că mă întorc spre Sophie și o întreb ce-mi doresc să știu de trei săptămâni:

— Par fericită?

În urmă cu doi ani, m-a întrebat același lucru când mi s-a destăinuit, dezvăluindu-și unicul secret și toată nesiguranța ei. Pe atunci, părea oricum, numai nu fericită, iar eu mi-am dat seama că se întâmpla ceva, ceea ce m-a determinat să aflu mai multe. Mă temeam de moarte pentru ea, așa că am făcut un pact. Ori de câte ori simțim nevoia să stăm de vorbă, întrebăm „Par fericită?"

Și cealaltă persoană trebuie să fie sinceră.

Când și-a pus cercei în urechi, m-a întrebat.

Când am început să ies cu Beau, am întrebat-o.

Și când și-a vopsit părul în albastru și s-a machiat pentru prima dată, m-a întrebat din nou.

Pare puțin surprinsă de întrebarea mea și poate crede că întreb din cauza lui Beau, și nu din cauza noului meu loc de muncă, însă mă privește o clipă din cap până-n picioare, ca și când ar căuta niște semne.

— Da, dar...

— Dar ce?

Fața îi pică puțin și își ferește privirea.

— Te schimbi, atâta tot.

Oare? Nu simt că m-am schimbat și, în afară de haine, nimic altceva nu mi se pare cu adevărat diferit. Apoi mă gândesc din nou la camera cu tronul și la ce-a

spus Emerson despre dorințe și cât de normale sunt. La sărut, la masajul tălpilor, și-mi dau seama că modul în care am gândit toată viața mea s-a schimbat. În modul în care nu mă simt chiar confortabil să discut cu sora mea mică, cred că trec printr-o schimbare majoră. Devin o mi-am dorit dintotdeauna, dar nu m-am simțit suficient de încrezătoare încât să cer așa ceva.

Sexy. Sexuală.

De parcă eu aș fi cea care se află la cârma propriei experiențe. De parcă aș putea să revendic orice mă face să mă simt bine, fără rușine sau jenă. Beau nu m-a făcut niciodată să mă simt așa. Partidele de sex cu el erau bune, dar mereu în condițiile lui. De atunci nici măcar n-am mai atins un bărbat, fără să punem la socoteală sărutul ăla, și mi se pare că totul s-a schimbat.

Doar că nu mi-am dat seama că se vede și în exterior.

— Hei, schimbarea e bună, zic înclinându-mi capul spre ea cu un zâmbet.

— Schimbarea e înfricoșătoare, spune sora mea fixându-și cu privirea încălțările.

Inima mi se strânge.

— O, ștrumfițo!

O iau în brațe și o sărut pe vârful capului. Știu ce gândește: că tatăl nostru a plecat pentru că nu a putut face față schimbării. Că toată viața ei se schimbă în fiecare zi și că eu sunt ultima persoană pe care vrea să o piardă.

Dar schimbarea asta a mea nu este înfricoșătoare — nu pentru mine. Deoarece simt că urmează să se întâmple ceva important și abia aștept să văd ce anume.

REGULA NUMĂRUL 14:
Când ai îndoieli, dansează!

Charlie

Emerson: Vin să te iau la ora opt.
Charlie: Sună bine. Mulțumesc!

M-am pregătit prea devreme. Poate am fost pur și simplu entuziasmată sau nerăbdătoare sau ceva de genul ăsta, dar de la opt fără un sfert stau în fața casei mamei mele într-o rochie strălucitoare, albastră cu auriu, lungă până la pământ. Mi-am făcut manichiura împreună cu mama, iar Sophie m-a ajutat să-mi ondulez părul. Nu-mi amintesc ultima dată când m-am gătit așa și nu înțeleg de ce fluturii îmi iau cu asalt stomacul.

Însă când îi văd mașina, geamurile sunt prea fumurii ca să-i zăresc chipul. Mă surprinde puțin faptul că el conduce. Credeam că afaceriștii milionari sunt duși de colo-colo de șoferi grași, cu chelie și care poartă costume negre, sau poate am citit prea multe dintre cărțile lui Sophie.

Când portiera se deschide, iar el coboară și ocolește mașina ca să-mi deschidă mie portiera, mai că rămân fără suflare. Emerson e întotdeauna chipeș, dar în costumul ăla albastru de satin arată atât de bine, încât mă dor ochii. Părul castaniu închis e pieptănat pe spate, iar barba, tunsă la perfecție.

Tot uit că este suficient de în vârstă încât să-mi fie tată, mai ales când arată atât de bine... Pare să mă privească la fel de mult cât îl privesc eu.

— Charlotte, spune el încet și se apropie de mine.

— Bună! mă bâlbâi eu, stânjenită.

— Ești... foarte frumoasă!

Ceva din tonul lui, dificultatea cu care rostește cuvintele și acel ceva pe care-l adaugă, de parcă ar spune că nu e îndeajuns să-mi zică pur și simplu că sunt frumoasă, îmi dă impresia că poate nu-mi face un compliment doar ca să fie politicos. Privindu-mă, pare aproape bulversat.

— Mulțumesc, mormăi eu.

Apoi, se uită la casa mea și înapoi la mine.

— Mama lucrează în tura de noapte și Sophie este la o petrecere în pijamale, altfel, ți-aș fi făcut cunoștință cu familia mea.

— Ai o casă frumoasă, răspunde el, iar eu chicotesc.

E o casă veche de treizeci de ani, cu două etaje. Iarba trebuie tunsă și, de aici, văd ferestrele murdare. Totuși, e plăcut să-l aud spunând că e frumoasă, căci așa este pentru mine. Deși nu e nici pe departe la fel de luxoasă ca a lui.

— De fapt, locuiesc în apartamentul pentru oaspeți din spate, spun și-i arăt poarta laterală pe unde ajung la locuința de lângă piscină. A fost un factor decisiv când am cumpărat casa și sunt destul de sigură că tatei i s-a părut grozav că are și un apartament lângă piscină.

— Ești gata?

Deschide portiera din dreapta și mă ajută să urc. În clipa-n care suntem singuri în mașină, îi simt apa de colonie, mai amețitoare decât parfumul lui obișnuit.

Pare încordat în timp ce conduce, monturile lui fiind albe pe volan.

— Ai emoții? îl întreb eu.

Emerson gestionează stresul surprinzător de bine. A fost ocupat în ultimele câteva săptămâni, dar nu s-a arătat deloc îngrijorat de inaugurarea clubului.

— În legătură cu deschiderea?

— Da.

— Nu neapărat. Am o echipă bună. Ei s-au descurcat de minune cu toate.

— Te pricepi să-mparți sarcinile, răspund eu, iar complimentul pare să-l mai liniștească.

Însă dacă nu-și face griji în privința deschiderii, care-i problema lui?

Vorbim despre nimicuri restul drumului și, când ne apropiem de valet, afară nu e nimeni, cu excepția celor doi însoțitori responsabili cu parcarea și care ne așteaptă. Unul dintre ei îmi deschide portiera, iar eu aștept ca Emerson să ocolească mașina și să vină lângă mine. El îmi întinde brațul și-l privesc agitată înainte să-l accept.

— Nu-ți face griji, am să te apăr, îi spun eu.

— Să mă aperi?

Ridul ăla-i apare din nou pe frunte, ca și zâmbetul de pe buze.

— De doamne. Ăsta-i motivul pentru care am venit, ai uitat?

— O, așa este! Am uitat. Apoi se apleacă până când îmi atinge ușor lobul urechii cu buzele. Credeam că ești partenera mea.

Buzele mi se întredeschid și-l privesc. De când mi-a masat picioarele cu câteva săptămâni în urmă, între noi nu s-a mai petrecut niciun incident, și, recunosc, este chinuitor. În fiecare zi vin la serviciu sperând ca el să-mi atingă ușor zona lombară cu mâna sau să se aplece suficient de mult peste umărul meu în timp ce citește, încât să-i simt respirația pe gât. Mica mea curiozitate și

pasiunea subtilă s-au transformat într-o pasiune totală și de săptămâni bune am așteptat seara asta.

Îl strâng de braț în timp ce ne îndreptăm spre ușă. Chiar înainte să o deschidă, adaugă cu un zâmbet viclean:

— În plus, cu rochia asta, tu o să ai nevoie de protecție.

O roșeață îmi colorează obrajii și-l strâng și mai tare de braț.

Afară e foarte liniște, dar în secunda în care trecem de ușile de la intrare, situația se schimbă.

Holul este întunecat, becurile roșii aruncă lumini difuze peste biroul de la recepție și muzica tare răsună în întreaga clădire. Invitații socializează pe la colțuri, îmbrăcați în rochii elegante și smochinguri. Petrecăreții amuțesc atunci când îl recunosc pe Emerson, iar eu mă apropii și mai mult de el, de parcă aș putea într-adevăr să-l protejez de oricine ar vrea să-l fure.

El dă din cap spre femeia din spatele biroului, iar ea îl salută călduros:

— Bună seara, domnule Grant!

Când trecem prin fața biroului, îi zâmbesc. O cortină neagră și grea separă holul de încăperea principală, iar Emerson o dă la o parte pentru mine. Aici nu este atât de aglomerat pe cât am anticipat, însă presupun că, într-un club atât de exclusivist, ar fi trebuit să mă aștept la asta.

— O, Doamne! Emerson... este uimitor! exclam eu, cu mâna la gură.

În jurul barului sunt adunați o mulțime de oameni și, în partea din față a sălii, un DJ se ocupă de muzică. Dansatoarele la bară se dau în spectacol și câteva persoane dansează în mijlocul ringului de dans. Toate camerele private sunt deschise, iar eu mă întreb dacă oamenii

chiar o să facă sex acolo în seara asta. Măcar este legal? Adică... nu diferă cu nimic de o cameră de hotel, nu?

În spate e holul în care am găsit sala cu tronul, dar lângă ușă stă un paznic și un cordon roșu îi împiedică pe oameni să intre. Fără un semn care să le spună ce este pe hol, pare amenințător, deși eu știu: camere cu ferestre și o mulțime de oportunități de a-ți trăi cele mai nebunești fantezii.

— Emerson! se aude o voce dinspre bar.

Ne întoarcem amândoi ca să-l vedem pe Garett îndreptându-se către noi. Când mă vede, se oprește brusc. Deși dă mâna cu Emerson, continuă să mă fixeze cu privirea.

Apoi, când mă arată cu degetul, întreabă:

— Charlotte?

— Chiar sunt de nerecunoscut într-o rochie?

— Arăți splendid, spune el când îmi ia mâna și o duce la buze.

— De-ajuns! se răstește Emerson, trăgându-mă deoparte, iar Garret și cu mine râdem la unison.

— Vreți ceva de băut? întreabă Garrett când un chelner trece pe lângă noi cu niște cupe de șampanie.

El ia trei și ne dă câte una. În timp ce sorb lichidul cu bule, bărbații discută despre inaugurare. Îi ignor, permițându-mi să cercetez camera întunecată. La început, totul părea normal, dar, pe măsură ce privirea mea se acomodează, observ anumite lucruri: o femeie ține o lesă legată de gâtul unui bărbat fără cămașă de lângă ea, oamenii care tot intră prin camere ca și când și-ar alege preferatele și un grup de tipi care par foarte bogați stând la una dintre mese, în timp ce altcineva împarte cărți.

Zăresc și o fată care stă în genunchi lângă unul dintre pariori. El îi mângâie părul când se uită fix la cărțile

din mâna lui. Ea pare foarte mulțumită, zâmbind ieneș când își freacă obrazul de piciorul lui.

Nu pot să-mi iau privirea de la ea, gândindu-mă la ziua aia din biroul lui Emerson, când mi-a zis să îngenunchez. Asta face cu fetele lui? Le mângâie pe cap de parcă ar fi niște câini?

De ce, teoretic, mă dezgustă? Dar să-l văd mângâindu-i creștetul cu dragoste, cu adorație... pare aproape romantic.

Surprind doi ochi negri, amenințători, care mă urmăresc din cealaltă parte a sălii, îndepărtându-mi gândurile de la femeia care stă în genunchi. Este un bărbat în vârstă, de aproape 60 de ani, iar ceva-mi pare straniu de cunoscut la el, însă memoria mea nu poate să-l identifice. Un strop de teamă se adâncește în mine la gândul c-ar putea fi cineva din viața mea obișnuită...

— Îmi acorzi dansul ăsta? șoptește Emerson, strângându-mă de talie și captându-mi atenția.

Abia am observat că muzica s-a schimbat, că acum se aude un ritm erotic și lent. Mai multe cupluri sunt întinse pe podea, frecându-și trupurile unele de altele, iar eu înghit în sec, ridicându-mi privirea la Emerson.

Cred că-mi simte neliniștea, pentru că se apleacă și adaugă:

— Nu este Electric Slide, dar cred că te descurci.

Un râset îmi scapă de pe buze. La naiba! Șampania asta își face deja efectul. Sunt amețită. Mă trezesc că-i dau mâna și-i permit să mă tragă pe ringul de dans. Preț de o clipă, mă-ntreb dacă oamenii se uită la noi și cred că e prea bătrân pentru mine. Apoi îmi dau seama că, în locul ăsta, chiar nu există nimic interzis sau inacceptabil. Nu-i de mirare că toți se simt confortabil aici. Este eliberator.

— Relaxează-te, Charlotte, șoptește el, vocea lui profundă pătrunzându-mi în vine și făcându-mă să mă topesc imediat în prinsoarea lui.

Brațele-i uriașe mă cuprind când mâna-i alunecă peste fundul meu, trăgându-mă atât de aproape, încât îi simt bătăile inimii. Am senzația că Emerson mă ține în siguranță, culcușită lângă trupul lui, și, cu toate că n-am nevoie să fiu protejată de ceva, îmi place felul în care mă face să mă simt.

Trupurile noastre sunt una cu muzica. De fiecare dată când îmi ridic privirea la el, fețele noastre sunt atât de aproape că aproape ne sărutăm, dar oricât mi-aș dori să-i simt buzele lui Emerson, nu sunt sigură că asta-și dorește cu adevărat de la mine, așa că mă uit cu atenție la diverse locuri din încăpere când, încă o dată, mă trezesc holbându-mă la femeia în genunchi.

— La ce te uiți? îmi șoptește la ureche, iar eu îmi mușc buza și întorc capul.

— La nimic, îi răspund mormăind.

— Mincinoaso, mă tachinează el.

— Bine, spun și-l privesc pe Emerson. Asta faci tu cu celelalte secretare? Le mângâi în timp ce îngenunchează la picioarele tale?

Privirea-mi fuge la femeia care stă în genunchi și-l urmăresc pe Emerson uitându-se la ea. Un zâmbet blând îi se conturează în colțul gurii.

— Uneori, spune fără să ezite.

O emoție îmi flutură prin vene. E foarte ciudat să mi-l imaginez în rolul ăla. Nu suport să-mi închipui o altă femeie la picioarele lui, așa că-mi imaginez cum m-aș simți să-l privesc așa. Să-l simt atingându-mă pe cap cu atâta tandrețe. Să mă gândesc la el așa, jucând un rol atât de dominant, de impunător... despre care susține că nu este inerent sexual, dar care pe mine tot mă stârnește.

Ne privim în ochi o secundă, cât mă gândesc cum să formulez următoarea întrebare.

— Ți-ai dori să ai acum o astfel de secretară?

Nu pot să-l întreb direct „Vrei să fiu așa pentru tine?", deoarece am stabilit deja că este inadecvat și exclus – indiferent cât sunt de curioasă. Dar mă-ngrijorează puțin c-ar prefera o astfel de fată în locul meu. Că eu... nu sunt de ajuns pentru el. Chiar mă doare gândul ăsta.

El se apleacă, iar eu trebuie să închid ochii pentru că-s copleșită de cât de puțin mai are până să mă sărute. Oare-ncearcă să mă ucidă?

— Știi că de fapt nu erau secretarele mele, nu? Sau cel puțin nu erau foarte bune. Nu la fel de bune ca tine.

Mă forțez să râd, încercând să-mi păstrez calmul în apropierea lui.

— Păcat că nu poți avea ce-i mai bun din ambele posibilități! Îi arunc o privire care spune multe. O secretară pricepută care e o supusă bună.

Zâmbetul îi piere când se uită la mine, privirea alunecându-i de la ochii mei, la buzele mele. Cuprinzându-mi spatele cu brațul, mă trage și mai aproape de trupul lui dur.

— Da... Păcat!

REGULA NUMĂRUL 15:
Într-un club de sex, e în regulă să te holbezi.

Charlie

Îmi petrec următoarea oră lângă Emerson. Ori de câte ori încerc să mă mişc, el este acolo, cu o mână fermă pe spatele meu, şi niciodată nu pierde ocazia de a mă prezenta drept partenera, nu secretara lui, şi o face cu mândrie.

Şi după două pahare de şampanie, radiez. Mă verifică la fiecare câteva clipe, atent la chipul meu, permiţându-şi să mă privească o secundă în plus înainte să mă tragă mai aproape.

Este normal ca el să mă trateze ca pe mai mult de o colegă de serviciu, ca pe o femeie cu care are o întâlnire reală? Nu mai ştiu ce este şi ce nu este normal.

Îl zăresc din nou pe contractor, cel care mi-a făcut avansuri de faţă cu Emerson şi l-a enervat. Abia îl recunosc în smoching, dar zâmbetul îl dă de gol. Flirtează cu o femeie de la bar şi, după cum pare, cei doi o să-şi ia o cameră în orice moment.

Emerson mi-i prezintă pe ceilalţi proprietari. Pe Hunter şi frumoasa lui soţie, Isabel. O văd din nou pe Maggie, însă pare incapabilă să se relaxeze şi-şi face griji pentru orice până Garrett şi Emerson o forţează, practic, să bea şampanie.

Cât timp ei stau de vorbă, eu rămân lângă Emerson, dar continui să mă uit prin cameră. Observ de mai multe ori că oamenii intră pe holul întunecat, după ce paznicul le dă voie, ridicând cordonul înainte ca ei să dispară în beznă. O altă cortină neagră ascunde ceva.

Curiozitatea practic mă omoară. Așadar, când Emerson începe să discute cu bogatul de la masa de poker, lângă care nu mai stă nicio femeie în genunchi, mă scuz spunând că am nevoie să merg la toaletă. Dispar în mulțime și, nonșalant, îmi croiesc drum spre hol. Este eliberator și terifiant totodată să nu mai fiu lângă Emerson. Mă simt ca o impostoare într-o lume care nu mi se potrivește. Locul meu nu e aici și asta se vede pe fața mea.

Privirile zăbovesc asupra mea. Toți își dau seama că sunt o impostoare.

Când ajung la cordonul roșu și la cortina neagră de pe holul interzis, paznicul se holbează la mine fără să scoată un cuvânt.

– Ăăă... E atât de mult zgomot aici, încât probabil nici nu mă aude. Unde e baia?

Știu foarte bine că baia nu este aici. Se încruntă la mine și mai că mor de rușine. Vreau să mă târăsc înapoi în mulțime și să-ncerc să-mi conving mintea că asta nu s-a întâmplat, când paznicul își ridică privirea o clipă și dă aprobator din cap spre cineva din celălalt capăt la camerei. Abia am timp să mă întorc și să mă uit când ridică acel cordon roșu, iar anticiparea face sângele să mi se scurgă de tot din trup.

Am senzația că stau acolo și mă uit la el cu gura căscată de mai bine de o oră. Totuși, probabil e doar o milisecundă. Înainte să apuce să se răzgândească, trec dincolo de cortină și intru pe holul întunecat și amenințător.

Parcă e mai lung decât îmi aduc aminte, însă cred că e o iluzie din cauza lipsei de lumină. Aici, în spate, nu sunt mulți oameni, dar câțiva indivizi zăbovesc de-a lungul pereților și, spre deosebire de atenția primită în camera principală, nimeni nu se uită la mine. Sunt discreți sau se uită unii la alții și niciun cap nu se întoarce în direcția mea. Prin ferestrele de pe ambele laturi pătrunde o lumină blândă și durează o secundă să-mi dau seama că oamenii adunați pe hol nu se uită la mine pentru că sunt ocupați... unii cu ceilalți. Un bărbat lipește o femeie cu fața de geam în timp ce-o penetrează lent pe la spate.

Încercând să trec cât mai neobservată, mă strecor în colțurile mai întunecate, ca să nu fiu considerată vreo ciudată. Mergând încet pe hol, inima-mi bate atât de tare, încât o simt în urechi. Ce caut eu aici? Este o nebunie!

Însă curiozitatea mea e prea puternică și am ajuns până aici. Pas cu pas, înaintez lent pe hol. Prima fereastră este deschisă către o cameră prea întunecată ca să vezi ceva. Lumina slabă e albăstruie și de celalaltă parte este mișcare – mișcarea rapidă și puternică a cuiva care... ei bine, și-o trage.

Mi se strânge gâtul când îmi feresc privirea și apoi mă uit din nou.

Și abdomenul mi se încălzește.

Însă nu mă opresc și întorc capul în partea celalaltă, unde femeia, încă îmbrăcată, e lipită de fereastră în timp ce face sex. Aud zumzetul blând al vocii bărbatului când îi șoptește la ureche. Pot doar să-mi imaginez ce-i spune... și gândurile murdare nu fac decât să mă înfierbânte și mai tare. Dincolo de fereastră pare să fie o cameră roșie în care nu se află nimeni. Pe perete atârnă o mulțime de chestii ale căror denumiri nici

măcar nu le știu; presupun că sunt bice, palete, cătușe, ceva de genul ăsta.

Nu-s pe gustul meu, așa că merg mai departe. Trec pe lângă un cuplu care stă în mijlocul camerei, cei doi chicotind unul la celălalt în timp ce se bucură de priveliște. Femeia îmi zâmbește și bărbatul mă salută într-un mod care mă determină să grăbesc puțin pasul. Dau politicos din cap și-mi continui drumul.

Camera de vizavi e blocată de o cortină neagră prin care trec raze de lumină. Așa că, oamenii care vor să folosească încăperile, fără a fi exhibiționiști, pot s-o facă. De fapt, e cam dezamăgitor.

Pe bune... Cine sunt eu?

Când ajung în sala cu tronul, pe care m-am așezat o dată înainte să fie terminat, fac o pauză. Sunt oameni înăuntru. Trei, dacă nu cumva patru. Interiorul e slab luminat, suficient cât să zăresc niște siluete și ceva mișcare, dar nu îndeajuns cât să recunosc fețele. Atunci îmi dau seama că asta înseamnă că noi îi vedem, dar ei nu pot să ne vadă.

Îmi mut privirea de la holul întunecat la camera din încăpere pentru că, deși știu că nu e destinată vizionării, mi se pare ciudat și greșit să mă tot holbez.

În plus, e și senzația stranie de a fi excitată... în public.

Chiloții mei tanga subțiri din bumbac sunt uzi și fiecare frecare provocată de mișcarea picioarelor mă face să simt scântei pe coloană. Simt o nevoie puternică de a mă atinge, ceea ce, evident, n-am să fac. Nu pentru că nu s-ar cuveni aici, adică... uită-te în jur! Dar pur și simplu nu pot. Nu aș putea. Nu. Este prea ciudat.

Totuși, mă opresc în dreptul sălii cu tronul și mă forțez să mă uit. Nu știu ce să fac cu mâinile în timp ce stau pe loc și privesc, așa că-mi încrucișez brațele în dreptul taliei.

Pe tronul uriaş stă o femeie şi o alta e în genunchi în faţa ei – aşa cum mi-a descris Garrett. Cu faţa între picioarele celeilalte, cu siguranţă face ce cred eu că face.

Mi se usucă gura. Mi se pare total greşit să urmăresc aşa ceva, dar nu pot privi în altă parte.

Lângă tron e cineva, dar nu prea-mi dau seama dacă este un bărbat sau o femeie, însă doar o mângâie pe cap şi pe umeri pe cea care stă pe tron. La fiecare câteva secunde, tipa îşi acoperă faţa sau chicoteşte atât de tare, încât o aud peste muzica din sala principală. Pare aproape euforică, toată numai un zâmbet şi gemând, ezitând între jenă şi plăcere.

Intensitatea dintre picioarele mele a devenit dureroasă şi simt că încep să transpir. Îmi strâng coapsele, întrebându-mă pentru o clipă dacă aş putea să am orgasm fără să mă ating deloc. Coapsele mi se freacă subtil, şi e ca şi când aş încerca să mă scarpin din cauza unei mâncărimi, prin trei straturi de lână.

— Te distrezi?

Icnesc şi tresar, dar o mână puternică îmi cuprinde mijlocul; mă trage lângă el şi-şi lipeşte buzele de urechea mea:

— Relaxează-te, Charlotte!

— M-ai speriat.

— Pari cam agitată, răspunde Emerson cu un rânjet menit să mă tachineze.

Mă simt de parc-am fost prinsă masturbându-mă sau uitându-mă la un film porno. Ruşinea mă cuprinde ca şi când aş fi stropită cu apă rece ca gheaţa.

— Nu cred c-ar trebui să fiu aici, şoptesc fără să mă întorc spre el.

Emerson mă ţine pe loc, aşa că amândoi ne uităm la partida în trei din sala cu tronul.

— Nu ai fost aici, dacă nu ți s-ar fi permis. Speram c-ai să găsești zona asta.

Așadar, chiar i-a făcut semn paznicului să mă lase să intru. Mi-am dat seama, dar sunt curioasă de ce. Ultima dată când am fost aici, Emerson nu-și dorea să am vreo legătură cu stilul ăsta de viață, însă acum mi se pare că mă împinge spre el.

— Mi se pare foarte ciudat să-i privesc, spun în șoaptă.

— Ei vor să-i privești.

Vocea lui profundă și catifelată mă aprinde imediat.

O vreme, stăm în tăcere și urmărim spectacolul din sala cu tronul, corpul meu vibrând de excitare.

— Nimeni nu poate să te vadă aici, Charlotte. Nu ți se pare eliberator să știi că poți să faci orice vrei?

Deschid gura și mă forțez să respir, deși parcă o piatră de o tonă îmi apasă pieptul. Corpul meu s-a transformat într-o bombă cu ceas, gata să explodeze, iar mie-mi vine să țip din cauza nevoilor mele trupești.

Emerson stă încordat lângă mine și încă mă ține de mijloc. În camera întunecată, bărbatul stă acum în fața tronului, lângă cele două doamne. Se apleacă și o sărută pe femeia care stă în genunchi, după care se tot mișcă până ajunge în spatele ei.

Gâfâi discret când îmi dau seama ce face: îi ridică rochia și-și desface pantalonii. Și, în ciuda întunericului, văd mișcarea inconfundabilă a șoldurilor lui când o penetrează.

Întorc capul, în încercarea de a mă uita în altă parte, însă o mână puternică îmi ține ușor bărbia, întorcându-mi din nou capul spre fereastră.

— Privește-i! Știu că vrei.

Chiar vreau, dar durerea dintre picioarele mele este aproape insuportabilă. Genunchii încep să mi se înmoaie, iar Emerson mă ține mai strâns.

— Ce s-a întâmplat? îmi șoptește la ureche.

— Nimic, zic bâlbâindu-mă, forțându-mă să vorbesc pe un ton egal.

— Aici, în spate, poți să te atingi, Charlotte. Nu poate să te vadă nimeni.

— Nu! mă răstesc eu. Nu pot!

Îmi mișc șoldurile și simt ceva tare în partea inferioară a spatelui. Foindu-mă de-a lungul lui, el geme și mă strânge mai puternic, împingându-și coapsele în mine.

Inspir brusc și privirea mi se încețoșează. Este excitat. Emerson are o erecție și-și freacă mădularul de mine.

— Simți? îmi șoptește el. Asta-mi faci tu.

Eu? Nu toată sexualitatea din jurul nostru? Țipetele orgasmice și sunetele trupurilor care se izbesc unele în altele?

Faptul că știu ce efect am asupra lui mă face să-mi mișc ușor fundul spre el, iar Emerson îmi răspunde cu un mârâit la ureche.

Poate din cauză că e întuneric sau pentru că asta e natura afacerii lui, dar nu mi se pare greșit. Mi se pare... corect. Nu depășim nicio limită... doar împărtășim o experiență. E natural și normal și nu mi-e rușine.

Mâna îi alunecă pe brațul meu până-mi cuprinde degetele, iar pe mine mă bulversează ceea ce face, până în clipa în care, cu cealaltă, îmi adună rochia și o ridică până sunt expusă. Abia respir sau gândesc atunci când îmi ghidează mâna spre partea din față a chiloților.

— Atinge-te, Charlotte!

Un scâncet îmi scapă printre buze. Mă împotrivesc şi încerc să-mi trag mâna, dar el nu mă lasă. Când degetele îmi ajung la clitoris, chiar şi peste chiloţii de bumbac, mă străbate un val de plăcere. În momentul ăsta n-aş putea să le iau de acolo nici dacă aş încerca.

– Este în regulă. Nu-ţi fie ruşine!

Buzele lui îmi ating urechea, iar eu mă relaxez lângă el, lăsându-mi capul pe umărul lui când îmi dă chiloţii într-o parte şi-mi apasă degetele pe clitoris. Nici măcar nu mă mai obosesc să mă împotrivesc.

Bărbatul din camera cu tronul a mărit viteza, izbindu-se într-un ritm constant de femeia care stă-n genunchi. Gemetele şi strigătele lor se aud acum, iar asta doar mă îndeamnă să mă afund şi mai mult în starea care precede orgasmul.

– Aşa, Charlotte! Ce fată ascultătoare!

Cuvintele lui mă stimulează, fulgerându-mi trupul. Cu degetele, îmi frec clitorisul rapid în cercuri şi mă simt foarte bine; este o uşurare. Mâna lui Emerson e peste a mea, însă nu mă atinge. În schimb, îmi apucă şoldul cu o mână şi-şi freacă mădularul erect de fundul meu.

Toate gândurile legate de asta, cum c-ar fi nepotrivit, mi-au zburat din minte – dincolo de clipa de faţă şi de holul întunecat. Pentru că, acum, nu-mi doresc decât un singur lucru, şi anume să-mi dau drumul. Nici măcar nu-mi mai pasă că sunt în public.

– Eşti foarte frumoasă! Freacă-te până-ţi dai drumul, iubito!

Şi cuvintele lui nu se opresc, asemenea unui râu de laude cărora mă las pradă, îndreptându-mă direct spre o stâncă. Nu-mi iau ochii de la sala cu tronul nicio secundă şi, când am orgasm, mai că mă prăbuşesc la podea. Cu mâna liberă, îl apuc pe Emerson de costum când mă ia în braţe.

— Perfect!

Buzele lui îmi ating ușor urechea, apoi obrazul și gâtul. Nici măcar nu mai aud – urechile îmi țiuie și pielea îmi freamătă. Orgasmul mă tot doboară, val după val. Mâna lui o găsește din nou pe a mea, iar eu simt pe piele atingerea delicată a degetelor lui. Însă el nu se oprește, băgându-și degetele tot mai adânc în chiloții mei și înțepenesc în prinsoarea lui când ajunge la dovada orgasmului meu.

El geme gutural la urechea mea și apoi își scoate degetul umed, ducându-l la gură. Mă întorc și-l văd exact în clipa în care și-l trece peste buze, lingându-mi sucurile de pe degetul lui.

— Emerson, șoptesc eu, iar privirile ni se întâlnesc.

O clipă lungă și apăsătoare trece când lăsăm tot ce s-a întâmplat să plutească în încordarea dintre noi. Îi pare rău că a întrecut limita asta? Mie-mi pare rău?

Nu, nu-mi pare. Tot aștept ca rușinea sau regretul să mă învăluie, dar nu se întâmplă. În schimb, sunt... entuziasmată. Am senzația că sunt în pragul unui lucru important și, acum, nu vreau să dau înapoi.

Partida-n trei din sala cu tronul s-a încheiat și, când mă uit din nou pe fereastră, una dintre femei stă chiar de cealaltă parte a geamului. Îmi surprinde privirea pentru un moment, iar eu mă holbez la ea cu gura căscată. Ceva e ciudat de familiar la ea, ca și cum aș mai văzut-o undeva înainte. Apoi, îmi face discret semn cu ochiul și-mi zâmbește viclean înainte să tragă cortina.

....

De îndată ce Emerson mă conduce spre ieșirea din holul întunecat al păcatelor, mă grăbesc la toaletă. Deodată, camera principală slab luminată e mult prea luminoasă. Am impresia că toți își dau seama ce-am făcut.

Ştiu că tocmai m-am masturbat în public, urmărind o partidă de sex.

Nici în baie nu e prea multă lumină, şi asta-i o binecuvântare. Mă temeam că aici o să fie nişte lumini stridente, fluorescente. Mă spăl pe mâini la chiuvetă. Până şi baia este elegantă, cu oglinzi aurii ornamentate şi blaturi din piatră neagră strălucitoare.

În timp ce mă clătesc de săpun, mă uit la femeia din oglindă. Par fericită?

Mai fericită decât atunci când eram cu Beau, cu siguranţă. Dar ceva lipseşte. Ce anume, nu ştiu.

Chiar atunci, dintr-o cabină iese o femeie care se apropie de chiuveta de lângă mine. Când îmi ridic privirea, încremenesc pe loc, dându-mi seama că este cea din sala cu tronul, şi brusc ştiu de ce mi-a părut atât de cunoscută. Este Madame Kink.

Aproape că n-am recunoscut-o fără costumul din piele neagră şi bici, dar cu siguranţă e aceeaşi dominatoare brunetă de pe blog care mi-a zis tot ce voiam să ştiu despre Emerson Grant şi C.D. De fapt, încă mă învaţă tot ce trebuie să ştiu. Cred că i-am accesat site-ul web mai mult decât oricare alt utilizator.

Ar putea la fel de bine să fie o celebritate pentru mine în clipa asta, iar eu tocmai am urmărit cum un tip i-a tras-o în public, în timp ce ea îi făcea sex oral unei alte femei.

Când mă observă, îmi analizează trupul, după care se uită la faţa mea şi zâmbeşte.

— Eşti uluitoare, spune ea, iar eu rămân cu gura căscată.

Eu? Femeia asta, zeiţa asta... îmi zice că-s uluitoare.

— Mulţumesc, mormăi stupefiată.

Stă cu ochii la mine cât își usucă mâinile. Știu că ar trebui să plec, dar se pare că nu pot să mă mișc. Apoi îmi zâmbește veselă.

– Nu-i așa că locul ăsta e uimitor?

Dau aprobator din cap, neștiind cum să răspund.

– Adică, să avem la dispoziție un loc unde putem să fim pur și simplu noi înșine, să ne bucurăm de ce vrem să ne bucurăm, fără să ne simțim prost din cauza asta și fără să fim judecați, continuă ea.

– Mda.

Sunt patetică pentru că efectiv nu-mi dau seama ce lucru inteligent aș putea spune. Se apropie de mine, mângâindu-mi cu degetele brațul până la încheietură și apoi îmi cuprinde mâna în a ei.

– Emerson Grant e un zeu și toată noaptea a fost obsedat de tine. Și tu pari atât de agitată...

Simt un țăruș de gheață în coloană când o aud că-i rostește numele. Vorbește despre el de parcă l-ar cunoaște sau și l-ar dori pentru ea. Pe Emerson al meu.

– Nu sunt agitată, mint eu.

Mi-aș dori să fie adevărat. Mi-aș dori să fiu genul de femeie sexy și încrezătoare, ca ea. Așa cum își dorește Emerson.

– Bun! Să nu fii agitată! Fii tu însăți și atât! Asta-i frumusețea locului în care ne aflăm. Emerson ne-a dăruit unul în care putem fi, în sfârșit, libere.

– Nouă ne-a dăruit?

– Mda... Doar nu crezi că e doar pentru bărbați, nu-i așa?

Nu-i răspund cât rememorez tot ce am văzut și am experimentat în seara asta. Și îmi dau seama... că are dreptate.

În mașină în drum spre casă, Emerson e tăcut, ceea ce e acum stânjenitor, având în vedere tot ce s-a

întâmplat în seara asta. În timp ce conduce, îl fixez cu privirea un moment și conștientizez cât de mult mi-am schimbat părerea despre el de când ne-am cunoscut. Nu mai văd un bărbat care nu e de nasul meu. Văd un bărbat care mă face să mă simt valoroasă așa cum nu știam că am nevoie, că merit.

Și mă gândesc la ce-a zis femeia din baie. Oare Emerson chiar e văzut ca un zeu? Și chiar a fost obsedat de mine toată noaptea.

În urmă cu o lună, aș fi putut spune că se înșală, că mă confundă cu un alt tip de femeie, cu una care ar putea satisface un bărbat ca Emerson.

Însă m-am schimbat și nu mai am aceeași părere.

Mă surprinde privindu-l. Uitându-se în direcția mea, mă întreabă:

— Te-ai simțit bine în seara asta?

— Da, îi răspund eu.

Nu știu dacă întrebarea e una generală sau dacă vizează timpul petrecut împreună pe hol. Răspunsul meu e valabil în ambele cazuri.

— Dacă ți-ar plăcea să revii, să știi că nu trebuie să plătești niciun abonament. Totuși, ar trebui să faci câteva lucruri: să ne aduci rezultatele analizelor de sânge, care trebuie să fie în regulă, să semnezi că ești de acord cu anumite clauze...

— Nu vreau să mă întorc fără tine.

Privirile ni se întâlnesc o clipă, iar eu mi-aș dori să știu la ce se gândește. Sunt prea insistentă? Sper la prea multe? Sau simte același lucru? Îmi doresc de la el chestii pe care nu le înțeleg, la care nu mă așteptam. Și nu e vorba despre sex – deși n-aș refuza așa ceva.

Mai mult decât orice, îmi doresc atenția lui. Vreau să trăiesc în lumea asta a lui cu el și să fie ghidul meu – nu doar pentru o noapte. Vreau să fiu singura femeie de

la brațul lui... să fiu a lui. Știu că mă pregătesc să-mi fie frântă inima inima.

Emerson și cu mine suntem în situația asta ciudată în care nu întrecem nicio limită, dar nici nu ne refuzăm desfrâul. Nu știu ce suntem unul pentru celălalt și încă nu sunt sigură ce vreau. Nu știu decât că, atunci când se uită la mine așa cum o face acum, vreau orice pot obține.

Când ne apropiem de casa mea, el coboară ca să-mi deschidă portiera.

– Îți mulțumesc că m-ai luat cu tine! îi spun și, înainte să plec, mă apropii și-l sărut pe obraz.

Aș vrea să-i pot mulțumi pentru momentul de pe hol, dar nu mă simt prea confortabil să-i zic „Mulțumesc că ai insistat să mă ating"; totuși, mi-aș dori să știe cât de importantă a fost experiența pentru mine. Seara asta mi se pare crucială, iar el s-ar putea să nu afle niciodată.

Înainte să mă retrag, îmi cuprinde ceafa cu mâna, ținându-mi fața la doar câțiva centimetri de a lui.

– Doar în seara asta, spune în șoaptă când mă sărută pe buze și, din cele patru cuvinte, înțeleg cum stă treaba.

Seara asta pare specială, ca și când s-ar petrece dincolo de realitatea noastră de luni până vineri, de la nouă la cinci. Că, doar în seara asta poate să mă atingă, să mă facă să am orgasm și să mă sărute, fără să afecteze regulile pe care le-am stabilit dinainte.

Mi-aș dori să mă sărute mai apăsat, însă buzele lui doar le ating pe ale mele, așa că-i simt barba pe față și aș vrea să fie suficient pentru mine, dar nu este. Îmi doresc mai mult, însă, ca și în cazul Cenușăresei, la miezul nopții și micul meu vis trebuie să se încheie.

Îmi dă drumul mult prea curând, iar eu fac un pas înapoi ca să-l privesc în ochi.

– Ne vedem luni, Charlotte!

— Da, domnule! îi răspund, iar el îngheață o clipă, uitându-se fix în ochii mei când cuvintele mele răsună între noi.

N-am vrut neapărat să spun asta, dar așa s-a întâmplat și, evident, a avut un efect asupra lui. I se vede pe față. Mă-ntreb dacă se gândește la prima zi. La ziua în care a crezut că sunt noua lui supusă, când mi-a zis să îngenunchez și să mă adresez cu „domnule", pentru că eu exact la asta mă gândesc.

Mă retrag repede și mă-ndrept spre poarta care dă către micuța casă de oaspeți din spate. El pleacă, iar eu tot cuget la expresia lui și la cum m-am simțit în milisecunda aia, când i-am zis „domnule", ca secretarele de dinainte. La faptul că, atunci când l-am întrebat dacă vrea să fiu așa pentru el, nu a zis clar „nu".

Mă gândesc la asta toată noaptea și trupul meu tresare de exaltare.

A doua zi dimineață, mă trezesc plină de avânt pentru că știu că, luni dimineață, totul o să fie diferit. Pentru că vreau ca totul să fie diferit. Așa că stau în camera mea aproape toată ziua, cercetând, citind și încercând să înțeleg pe deplin ce anume își dorește Emerson.

Nu – ce îmi doresc eu.

REGULA NUMĂRUL 16:
Întotdeauna să vii pregătită.

Charlotte

Duminică, la un moment dat, primesc un mesaj de la Emerson.

Mă întâlnesc cu niște oameni la club mâine-dimineață, la ora opt. Tu intră în casă, iar eu o să mă întorc pe la zece.

Scriu și-mi șterg de vreo zece ori răspunsul înainte să-l trimit în sfârșit.

Da, domnule!

El nu răspunde, iar Emerson trebuie să aibă întotdeauna ultimul cuvânt, ceea ce înseamnă că l-am lăsat fără cuvinte și că, în plus, o să primesc ce vreau.

Luni vin mai devreme și folosesc codul pe care mi l-a dat ca să descui ușa de la intrare și să trec direct la treabă. Am ales aceeași ținută pe care am purtat-o în prima zi: fusta creion mulată și bluza transparentă. Abia mă concentrez la sarcinile mele de dimineață în timp ce îl aștept, iar când se face ora zece și un sfert, aud cum se deschide ușa garajului. Repede, îmi fac ordine pe birou și mă reped spre mijlocul camerei.

Pot să fac asta. Pot să fac asta. Pot să fac asta.

Monologul motivațional este singurul lucru care mă împiedică să renunț deoarece, cu cât mai mult mă gândesc la asta, cu atât mai mult îmi dau seama că este

o nebunie. Şi nu ştiu cum o să reacţioneze. Dacă o să fie furios, eu o să fiu umilită. Dacă o să fie surprins, o să fiu mulţumită. Şi dacă o să-i placă... Dumnezeule, nu ştiu cum o să mă simt!

Aud uşa garajului închizându-se şi inspir profund ca să mă calmez. Apoi, pun perna pe podea (mulţumesc pentru sfaturi internetului) şi îngenunchez. Stând cu faţa la uşa pe care el este pe cale să intre, îmi plec fruntea şi-mi ţin delicat mâinile în poală.

****

Simt un tremur de nelinişte până în oase cât îl aştept. Pantofii lui ţăcăne pe podeaua de marmură când trece prin bucătărie – apropiindu-se tot mai mult – şi vreau să renunţ. A fost o idee proastă. O să mă concedieze pentru că sunt atât de proastă.

Dar este prea târziu. Paşii lui ajung la uşa biroului şi se opresc. Liniştea este apăsătoare când stă acolo şi se uită la mine, iar eu nu îndrăznesc să mă mişc. Privindu-mi poala, aştept.

— Ce... faci? întreabă el.

M-am aşteptat la întrebarea asta, deci sunt pregătită.

— Sunt o fată cuminte, răspund eu. Domnule!

Îl aud inspirând adânc. O să spună ceva dur sau să mă ridic sau să încetez. Cel puţin am încercat.

În schimb, face cinci paşi asurzitori spre mine. Când este destul de aproape încât să mă atingă, simt cum întinde degetele spre bărbia mea şi mi-o ridică. În ochi i se citeşte duioşia când mă priveşte, iar eu mă încălzesc. Felul în care mă face să mă simt privirea aia este precum aurul. Dacă aş s-o îmbuteliez şi s-o vând, aş fi bogată.

— Ce fată cuminte ești, spune Emerson, iar eu aproape mă topesc în podea. Vrei să înveți cum să fii o supusă pricepută?

— Da, domnule! îi răspund eu.

El își încordează maxilarul când se gândește la răspuns.

— Bine, dar nu în fiecare zi, înțelegi?

Încerc să-mi ascund zâmbetul, dar oricum se vede.

— Da, domnule!

— Vreau ca în unele zile să fii doar Charlotte, bine?

Îmi relaxez umerii când mă gândesc la cuvintele lui și, apoi, dau aprobator din cap.

— Iar dacă nu-ți place, nu trebuie să o faci. Sunt multe chestiuni pe care trebuie să le discutăm: despre limite, siguranță și altele asemenea, bine?

Dau din nou din cap, știind din ce-am studiat în weekend-ul ăsta că o să spună așa ceva. Am aflat că cel mai important lucru este comunicarea și că trebuie să se stabilească niște limite deoarece multe lucruri pot să meargă prost.

Motiv pentru care am venit pregătită.

— Mi-am scris limitele, îi răspund ridicându-mi privirea la el.

Emerson pare surprins momentan, mângâindu-mi bărbia.

— Da? Pot să le văd?

Dau din cap și vreau să mă ridic, dar el mă apasă ușor pe umăr ca să nu o fac.

— Nț, nț! Târăște-te până acolo pentru mine.

Deschid gura, iar corpul mi se încălzește.

— Da, domnule! răspund eu.

El se dă la o parte, ca să mă pot târî spre biroul meu, unde hârtia printată e lângă laptop. Luând-o de pe

birou, ezit o clipă, neștiind cum să mă târăsc și să o duc în același timp.

— În dinți, îmi răspunde el, observând nesiguranța mea.

Și fac ce îmi spune, mușcând hârtia în timp ce mă întorc în patru labe și i-o duc. Acum se sprijină de biroul lui, cu brațele încrucișate și mă privește. Imediat ce ajung în dreptul lui, mă așez din nou în genunchi.

El mă mângâie ușor pe cap și ia hârtia dintre dinții mei. Apoi aștept cât se uită peste ce am scris. Asta este partea stresantă, deoarece pe lista aia am notat multe lucruri care m-au neliniștit puțin când le-am recunoscut.

— De unde ai luat asta? întreabă Emerson.

— Am găsit pe internet o listă care putea fi printată. Este în regulă?

— Este excelent, Charlotte! răspunde după o clipă. Sunt mândru de tine!

Zâmbesc în sinea mea. Lista conține peste două sute de limite, iar eu am fost nevoită să le clasific pe toate de la zero („Așa ceva e prea dificil pentru mine") până la cinci („Sunt foarte interesată, fă-o, te rog!") Cele mai multe se încadrează la trei, ceea ce înseamnă că sunt curioasă în privința acelor chestiuni. Bineînțeles.

Știu că trebuie să-mi țin capul plecat, dar nu pot rezista impulsului de a-i vedea fața când citește lista. Ca să fiu sinceră, majoritatea au fost greu de clasificat deoarece vizau sexul, iar eu și Emerson nu avem încă genul ăla de relație. Știu doar atât: cu cât mai mult îmi petrec timpul cu el și mă forțează să-mi depășesc limitele, cu atât mai multe vreau.

El nu spune nimic în timp ce citește, iar fața lui inexpresivă nu dezvăluie cine știe ce. Tot ce știu este că le citește...

Bătaie cu paleta, trei.

Bătaie cu bățul... doi

Servire, cinci.

Legat... trei.

Linsul pantofilor, zero.

Sex. Niciun răspuns.

De fapt, tot ce se încadrează în categoria „sex" este nebifat, de la masturbare la fisting – zero pentru ultima variantă, dacă trebuie să-mi exprim disponibilitatea de a face așa ceva.

Mi se pare că durează o veșnicie să citească lista, iar eu mor de nerăbdare. Tot aștept să fiu mustrată ca un copil. Și regret că nu am acordat cel puțin un trei sau patru la categoria „sex", dar cum puteam să o fac?

Dacă am aflat ceva în ultima lună și jumătate este că ar trebui să cer ce vreau și că sexul nu trebuie să fie atât de serios. Ar trebui să fie distractiv și să te simți bine, și asta vreau... deci de ce nu am cerut asta?

De la șeful meu.

De la tatăl lui Beau.

Dumnezeule, la ce mă gândesc?

— Interesant! spune fără să mă privească, după care lasă hârtia pe birou și își întoarce privirea la mine. Nu mă interesează pedepsele fizice, așa că nu trebuie să-ți faci griji în privința bătăii cu bățul și paleta. Dar ai lăsat câteva nebifate, Charlotte.

Îmi dreg glasul.

— Nu știam...

— Înțelegi că sexul nu este necesar, nu-i așa?

— Da.

— De fapt, sunt dispus să te învăț ce trebuie să știi ca să fii o supusă ca la carte, dar trebuie să păstrăm o relație adecvată, adaugă el. Ești în continuare angajata mea și prietena lui... Beau.

Sunt cuprinsă de dezamăgire.

— Bine.

— Momentan, vreau să te întorci la birou și să-ți faci treburile de azi. O să taci și o să mi te adresezi doar cu „domnule", dacă ai o întrebare. În altă ordine de idei, o să rămâi la birou și, când o să am nevoie de tine, o să te chem și o să faci ce-ți spun. E clar?

Un alt val de dezamăgire mă cuprinde. Doar să tac la birou? Asta-i tot?

— Da, domnule! răspund eu supusă.

— Bravo! Atunci, în picioare! Îmi întinde o mână, iar eu o apuc în timp ce mă ridică în picioare. Imediat ce ajung în poziție verticală, își coboară privirea de la față la bluza mea, observând din nou sutienul negru, așa cum a făcut-o în prima mea zi. Așadar, du-te! Treci la treabă! zice pe un ton ușor încordat, de parcă nu asta ar vrea să spună. Ca și când ar avea rețineri.

Îmi petrec următoarea oră lucrând neliniștită pe scaun. Mă roagă să îi aduc o cafea și să comand ceva de mâncare pentru prânz, însă, în mare parte, este o zi obișnuită de lucru. Dar, spre deosebire de toate celelalte zile la serviciu, sunt tăcută și mi-e dor să vorbesc cu el.

După prânz, trebuie să participe la o conferință video cu Garrett, Hunter și Maggie. Aparent, au ceva de discutat cu avocatul lor, iar pe mine mă neliniștește puțin ce se așteaptă să fac în timpul convorbirii.

— Charlotte, vino aici!

Ridicându-mă de la birou, mă-ndrept spre Emerson, iar el îmi face semn să stau lângă el. Imediat ce ajung acolo, mă ia de mână.

— Vreau să îngenunchezi lângă mine cât vorbesc la telefon, bine? Nu o să te vadă nimeni.

— Bine, mormăi eu, iar el se încruntă curios la mine. Adică, da... domnule!

— Foarte bine! Du-te și ia-ți perna!

Când mă întorc cu perna pentru genunchi, o așez pe podea. Rămân în spațiul de lângă scaunul lui, dar ascunsă sub birou... și nu-mi place asta. Emerson lucrează puțin la calculator în timp ce aștept și, sincer, încep să pun la îndoială tot ce am ales să fac până acum. Nu la asta mă așteptam. M-am așteptat să-mi acorde atenție, să fie ceva atrăgător și, la un moment dat, am așteptat ceva, orice, ca să mă simt bine. Unde este subspațiul ăsta extraordinar despre care vorbește tot internetul?

Ședința începe, iar el și colegii lui încep să discute, însă eu nu pot să fac nimic. Cel puțin înainte luam notițe și eram utilă. Este ridicol. Nu fac decât să mă holbez la biroul lui, ascunsă ca un secret obscen. Dar o să fac asta. O să-i spun mai târziu că nu mi-a plăcut să fiu ignorată. O să înțeleagă.

Când avocatul se alătură discuției, Maggie vorbește cel mai mult și observ că Emerson începe să se încordeze. Își coboară privirea la mine, încruntându-se, iar eu mă uit în sus la el. Totul pare greșit. Nu ar trebui să fac ceva?

Chiar atunci, întinde mâna și îmi dă la o parte părul de pe față. Cu ochii încă ațintiți la mine, îmi mângâie părul în mod repetat.

Vreau să mă opun. Aș vrea să exprim cât de înjositoare este chestia asta și cât de stupid mă simt, dar este ceva ce nu am anticipat în privința fiecărei fărâme de atenție pe care mi-o acordă. Între noi există o legătură viscerală și este mai puternică decât orice am mai simțit până acum cu alți băieți. El mă atinge cu adorație și văd cum i se relaxează umerii când o face, încordarea dispărând de pe chipul lui.

În fundal, Maggie și avocatul vorbesc în continuare, dar Emerson nu ascultă; și nici eu. În clipa asta ne aflăm amândoi în lumea noastră.

El își dă scaunul înapoi și se întoarce spre mine, expunându-și piciorul, iar eu îmi sprijin instinctiv obrazul pe coapsa lui.

— Perfect, șoptește aproape fără zgomot și eu plutesc în lauda lui.

Nu ia nimic din ce nu dau de bunăvoie. Relația asta e simbiotică și foarte puternică. Aproape amețitoare.

Închid ochii și încerc să absorb felul în care mă străbat încrederea și calmul lui când își trece mâna mare prin părul meu. Mă întreb dacă și el simte la fel; am impresia că da și sunt aproape sigură că legătura este reciprocă.

— Emerson! strigă Maggie de la calculator, iar el înțepenește, ridicându-și privirea la ea. Strigătul ei sparge liniștea și aproape o urăsc pentru asta. Poți să-i spui lui Charlotte să transfere fișierele alea după ședință? Vreau să le analizez diseară.

— Da, pot, îi răspunde, iar eu îl privesc de jos.

Ei nu mă pot vedea pe cameră și, spre deosebire de acum cincisprezece minute, brusc îmi place să fiu secretul lui obscen. Deoarece acum pare voit. Atenția lui este voită și asta e ceea ce vreau cu adevărat, mai mult decât sunt dispusă să recunosc.

Situația mă face să mă întreb dacă ceilalți bănuiesc faptul că sunt aici jos, făcând asta pentru el în fiecare zi. Ei știu ce-i place lui Emerson. Știu că el angajează fete pentru asta și chiar dacă le-a spus că sunt doar secretara lui, ar putea bănui că fac și așa ceva. Dintr-un motiv oarecare, chiar vreau ca ei să știe. Brusc, vreau să știe toți.

Niciodată nu am vrut să fiu revendicată, dar deodată, mă simt de parcă aș avea nevoie ca lumea să știe că-i aparțin lui Emerson Grant. Ceea ce e ridicol.

Ședința se încheie, iar ziua noastră de lucru continuă la fel cum a început. Pentru prima dată după mult timp, sunt ușurată când se face ora cinci. Nu pentru

că nu mi-au plăcut anumite clipe din ziua asta foarte ciudată, ci pentru că sunt pregătită să redevenim Charlotte și Emerson. Doar noi.

Ridicându-mi privirea de la birou la ora cinci, îmi dau seama că nu prea știu ce să fac acum. Spun că s-a terminat scena și îmi iau rămas-bun ca și când nu s-a întâmplat nimic ciudat azi?

Aproape ca și când mi-ar fi ghicit gândurile, se uită la mine.

— Ajunge pentru azi, Charlotte.

— Da, domnule! răspund eu din obișnuință.

Ezitând, mă ridic și încep să-mi adun lucrurile. Simt cum mă privește.

— Ce părere ai?

Mă întorc spre el cu poșeta pe umăr.

— A fost diferit, zic ridicând din umeri, dar mi-a plăcut.

— Care părți ți-au plăcut?

Se sprijină de scaunul lui mare, uitându-se la mine cu ochii ăia verzi ca de lup.

— Ăăă... Nu prea știu cum să răspund, deoarece sunt aproape sigură că mă testează. Nu prea contează ce îmi place, nu? Ca supusă, treaba mea este să-ți fac pe plac.

El pare impresionat când zâmbetul strâmb și șiret care a început să-mi placă în ultimele șase săptămâni îi apare pe chip.

— Ți-ai făcut temele.

— Nu fac nimic de mântuială, Emerson. Până acum, ar fi trebuit să știi asta despre mine.

El rânjește și mai mult, încântarea văzându-se în ochii lui și făcând gropițe în obraji.

— Da, știu. Se ridică și vine spre mine. Dar tot sunt cu adevărat curios, spune păstrând o distanță de câțiva pași între noi. Care părți din ce am făcut azi ți-au plăcut?

Expir și încerc să par nonșalantă, ca și când am vorbi despre prânz și nu despre BDSM.

— Mi-a plăcut că am fost utilă și că te-am ajutat să te calmezi în timpul ședinței. Îmi place să fac lucruri pentru tine.

— Și mie îmi place asta.

Sentimentul siropos și cald revine când îmi ridic privirea la el.

— Cum m-am descurcat? întreb cu respirația tăiată.

Caut complimente și este evident pentru amândoi, dar lui îi place să le ofere, așa c-am să le accept.

Întinde mâna și îmi atinge bărbia.

— Te-ai descurcat foarte bine, răspunde pe un ton grav pe care îl simt din vârful capului până în vârful degetelor de la picioare. Îți place să-ți spun asta, nu-i așa?

— Îhî.

Îmi mângâie bărbia cu degetul mare.

— Așa credeam și eu.

Când își ia mâna de pe chipul meu, mă las din nou cuprinsă de dezamăgire, așa cum se întâmplă zilnic. Mă simt așa de fiecare dată când plec de lângă Emerson fără să mă mai atingă. Nu îmi este mai ușor, dar nu am cum să evit asta.

Plecând din casa lui, îmi spun același lucru pe care îl zic în fiecare zi: nu o să-l am niciodată pe Emerson așa cum vreau, deci ar fi mai bine să mă obișnuiesc cu situația.

REGULA NUMĂRUL 17:
Uit-o!

Emerson

Mă uit în oglinda din baie, dar privirea nu se concentrează la bărbatul din fața mea. Nu o văd decât pe ea în genunchi, în mijlocul biroului meu. Imaginea mi se repetă la nesfârşit în minte. Cum de s-a întâmplat asta?

Am ajuns prea departe? Deja am dat-o în bară cu grație?

Însă în mintea mea, copleşită de dorință, nu există loc pentru regrete. Ce-aş fi vrut să-i fac... Dumnezeule, aş fi vrut să o dezbrac, să-i ating fața, să o pun în poala mea şi să-i mângâi corpul perfect în timp ce lucrez. Cu orice altă fată, asta aş fi făcut, dar niciodată nu am vrut să o fac aşa cum îmi doresc acum.

Ani la rând am acceptat că poftele astea dominatoare fac parte din mine. Am fost mulțumit, însă niciodată pe deplin satisfăcut cu oricine apărea. Acum, dorința este mai puternică decât oricând şi am noțiunea îngrozitoare că ea, Charlotte, ar putea fi chiar perfectă pentru mine, ceea ce reprezintă o adevărată problemă.

Este iubita lui Beau. E imposibil să continui cu schema asta!

La naiba, creierul meu încă nu poate să accepte refuzul, aşa că-mi îmi scot hainele şi dau drumul la apa de la duş. Ziua asta m-a zăpăcit şi trebuie să mă spăl ca să mă pot concentra din nou pe recuperarea fiului meu.

Se pare că nici mădularul meu nu poate accepta refuzul, deoarece este erect, și încă mă gândesc la cum a gemut de plăcere când am mângâiat-o pe cap în timpul apelului.

Ca să nu mai spun că încă mă gândesc la ce s-a întâmplat sâmbătă seara pe holul voyeurilor. Asta a declanșat toată situația. Nu ar fi trebuit să o duc la inaugurarea clubului și cu siguranță nu ar fi trebuit să o urmez pe holul ăla. Și chiar nu ar fi trebuit să o ating așa cum am atins-o.

Dar am făcut-o detașat. Am atins-o și i-am simțit gustul, dar asta facem la club. Scăpăm de legăturile personale și problemele emoționale din viața cotidiană și experimentăm liber ce tânjește corpul nostru să simtă. Dacă nu aș fi mers acolo cu ea, nu ar fi avut niciodată curajul să se atingă și să ajungă la orgasm așa cum a făcut-o.

Mădularul îmi zvâcnește odată ce-mi aduc aminte de asta, de felul în care s-a mângâiat, de sunetele pe care le-a scos, de gustul excitării ei și de cât mi-a plăcut să o țin în brațe. Ca și când acolo i-ar fi fost locul.

Îmi mângâi ușor scula, dar nu mă lasă în pace. Și nu o să mă lase să mă gândesc la altceva în afară de Charlotte, invocând în mintea mea imagini cu ea, cu buzele perfecte care-mi cuprind mădularul.

În imaginația mea, ea este între picioarele mele la birou și mi-o suge în timp ce lucrez. Micuța mea secretară perfectă!

La naiba! Lovesc cu mâna în gresia de pe perete în timp ce pe cealaltă o mișc mai repede. E greșit ce fac, dar poate că o să mă ajute să o uit. Este singura cale în care o s-o am vreodată așa – în mintea mea. Dacă ar ști lumea că mă masturbez gândindu-mă la iubita fiului meu...

Însă deja sunt prea pierdut în fantezie. Îi place mădularul meu și felul în care-mi spune „domnule".

Zâmbește când jeturi calde de spermă îi ajung pe toată fața, iar ea o linge pentru că este ascultătoare.

Un geamăt interzis vibrează din pieptul meu când ejaculez în mână. Inima îmi bate nebunește, iar mădularul meu nu vrea să înceteze. E clar că trebuie să mi-o trag, pentru că situația e ridicolă.

Mâine o să fiu nevoit să-i spun lui Charlotte că nu pot fi dominatorul pe care și-l dorește. Este nepotrivit, iar eu trebuie să mă concentrez la muncă și să-mi recuperez fiul. Însă când mă șterg cu prosopul după duș, găsesc un mesaj de la ea pe telefon. Ochii mai că-mi ies din orbite când văd fotografia primită.

E o imagine cu crucea Sfântului Andrei, un cadru imens de lemn în forma literei X cu funii la capătul fiecărui stâlp.

Imaginea e urmată de un mesaj.

Fac niște cercetări. Ai folosit vreodată așa ceva?

Îmi trec o mână peste față și mă forțez să respir înainte să-i răspund...

Ar trebui să dormi.

Și nu, nu am folosit. Nu îmi plac jocurile de rol dure.

Văd că-mi scrie ceva.

Caut pe Google jocuri dure.

Mormăi. Nu mi se pare corect să o conduc spre stilul ăsta de viață. Dar e adultă. Totul este consimțit. Nu o forțez să facă nimic din ce nu o interesează. Clătinând din cap, îmi iau telefonul în pat și mă acopăr cu cearșaful,

încercând să-mi conving mădularul să ia o pauză în seara asta, când primesc alt mesaj.

Nici mie nu cred că mi-ar plăcea asta.

Am o întrebare...

Ce e?

Totul e foarte... sexual. Este măcar posibil să faci asta, fără sex?

Mai am puțin să-mi arunc telefonul de frustrare. Mădularul meu pare să creadă că a fost invitat la o petrecere deoarece tânjește în boxeri, tresărind la sunetul fiecărui nou mesaj primit, ca un cățel care așteaptă o recompensă.

Mă gândesc mult la răspuns. Problema este că nu știu dacă Charlotte mă întreabă asta pentru că vrea să fie sex și speră că o să se întâmple sau dacă se teme cu adevărat de sex și vrea să afle oricum despre stilul ăsta de viață. E foarte directă și deschisă cu întrebarea ei, dar foarte precaută cu emoțiile.

În cele din urmă, decid să fiu sincer... și prudent.

Este posibil. Înseamnă doar că alegerile sunt limitate. Da, activitățile dintre dominator și supus sunt în mare parte de natură sexuală, dar dinamica nu este. Iar dinamica este cea care îmi place cel mai mult.

Charlotte scrie răspunsul aproape imediat.

Deci nu ai făcut sex cu ultimele tale „secretare"?

Mormăi din nou. Oare știe ce-mi face? Oare înțelege cât de mult o doresc și cât de greu mă abțin când mă întreabă astfel de lucruri?

E dureros să răspund la întrebarea asta și nu-mi place că trebuie să fiu sincer.

Am făcut sex cu multe dintre ele.

Durează puțin mai mult să-mi răspundă.

O...

Aștept încordat să-mi mai scrie. Aș vrea să-i zic pur și simplu cât de mult o doresc, dar nu pot. În cele din urmă, când îmi răspunde, mesajul aproape mă distruge.

Nu-mi vine să cred că spun asta, dar îmi place să fiu supusă. Vreau doar să-ți fiu de ajuns, să te fac mândru.

Chiar dacă nu putem să... ☹

Cuvintele de pe ecran îmi coboară pe șira spinării lent, ca o picătură de lavă, iar mădularul este mai mult decât pregătit pentru runda a doua. De fapt, chiar emoticonul trist mă forțează. Mica încruntare de pe telefon mă face să vreau să dau totul naibii și să mă duc la ea acasă în clipa asta ca s-o oblig să stea în genunchi, să-mi bag mădularul în gura aia perfectă și să o determin să mă implore să i-o trag. Scriu repede răspunsul înainte să mă gândesc prea mult la el, alegând să ignor complet ultimul mesaj pe care mi l-a trimis.

M-ai făcut foarte mândru azi.

Și ești mai mult decât de ajuns.

Ești perfectă!

Organul care zvâcnește în pieptul meu crește când trimit mesajul. Este mai mult decât excitare. Mai mult

decât dorința să i-o trag sau să o aud cum îmi spune „domnule". Dacă aș fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr, ea este exact genul de fată pe care mi-aș fi dorit-o. Habar n-am de ce a lăsat-o Beau să plece. Dar, cu fiecare zi care trece, devin tot mai dependent de fata asta.

Iar când telefonul țiuie din nou cu alt mesaj, sunt aproape prea speriat ca să-l citesc deoarece sunt destul de sigur că deja știu ce mi-a scris.

Mulțumesc, domnule!

Dumnezeule, sunt terminat!

REGULA NUMĂRUL 18:
Poartă un vibrator cu telecomandă numai pe riscul tău.

Charlotte

Nu e o zi distractivă – aşa am ajuns să numesc zilele în care trebuie să fiu doar Charlotte, iar el este Emerson, nu „domnule". Nu sunt lăudată. Fără „Da, domnule!" Sunt doar o secretară obişnuită. Prostii!

Facem asta o dată la două zile, iar eu sunt tot mai dezamăgită în astfel de zile.

Din fericire, azi suntem la club. Emerson are o şedinţă cu nişte furnizori de jucării sexuale ca să aprovizioneze magazinul, deci presupun că la urma urmei nu mă pot plânge de ziua de azi. Când sosim la club, îl urmez spre locul în care s-au adunat toţi – Garrett, Maggie, Hunter, chiar şi Drake care nu mai poartă haine prăfuite şi cască de protecţie, ci o pereche de blugi mulaţi şi un tricou cu decolteu în V care lasă să i se vadă un smoc de păr negru pe piept. Privirea îmi zăboveşte asupra lui o clipă, iar el mă surprinde că mă uit şi-mi face semn din ochi, determinându-mă să roşesc şi să întorc capul.

Îmi mut privirea la Emerson, care mă priveşte şi el, dar nu pare la fel de mulţumit ca Drake. De fapt, se încruntă la mine. Rahat... De ce se uită aşa? Cu ce am greşit?

Înainte să pot întreba, o femeie pe care nu o recunosc intră pe uşa principală. Este înaltă şi roşcată,

îmbrăcată complet în negru și cară o geantă mare neagră. Poartă un harnașament cu curele, care-i trece peste umeri și-i cuprinde talia. Mă trezesc holbându-mă la ea. Pare mai mult o declarație în materie de modă decât ceva ce folosește și îmi place cum îi vine. E puternică, dominantă și atrăgătoare. Cu un zâmbet larg, se prezintă tuturor.

Apoi, când se uită la chipul lui Emerson, se oprește.

– Bună, Emerson! spune ea cu un zâmbet strălucitor și cochet, iar mie mi se ridică părul pe ceafă de îngrijorare.

– Monica, îi răspunde el, abținându-se să zâmbească. Ce mai faci?

Este clar că se cunosc.

– Minunat! Tu?

– Bine, mulțumesc! Acum ai afacerea ta?

– Da, spune ea, ținând mai strâns geanta. Și afacerea merge strună.

– Sunt mândru de tine! răspunde el, iar zâmbetul fals pe care încercam să îl afișez se transformă într-o încruntare.

Când îl aud că laudă pe altcineva, îmi vine să țip.

– Ea e noua ta secretară? întreabă femeia uitându-se la mine.

– Da, Charlotte. Charlotte, ea este Monica Taylor. O fostă angajată de-a mea.

Îmi mut privirea la el, dar Emerson nu-mi dă niciun indiciu, afișând o expresie neutră. Când ea mă măsoară din priviri, evaluându-mă, mă agit pe loc.

– Mă bucur să te cunosc, Charlotte!

Emerson dă din cap subtil, ca și când ar vrea să-mi aducă aminte ce mi-a ordonat. Mi-a spus să o salut. Mi-a ordonat să o fac. Nu face asta decât într-o zi... în care ne

jucăm rolurile de dominator și supusă. Încearcă să mă etaleze? Pentru că vrea ca ea să vadă cât de bună este noua lui secretară?

Ei bine, păcat, deoarece deja sunt încăpățânată.

Nu vreau să-i cunosc fostele secretare. Mai ales când mi-o imaginez îngenuncheată în fața lui, primind laudele în locul meu.

Brusc, îmi dau seama că pot fi înlocuită. Adevărul mă lovește ca un tren și este chinuitor, aproape doborându-mă la pământ. Adică, nu sunt proastă. Știu că a mai avut alte fete înaintea mea, dar nu vreau să le cunosc. Mementoul crud că probabil a apucat să se culce cu el, iar eu nu, mă face să sufăr. Și nu-mi place cum mi-a ordonat să o salut, chiar dacă amândoi știm că azi nu este una dintre zilele alea. Nu o să joc rolul pentru ea.

– Bună! zic așadar, scrâșnind din dinți și afișând un zâmbet fals.

Cu coada ochiului, văd cum el se schimbă la față. Îi zvâcnește maxilarul când se încruntă la mine. Mi se pare că stau într-o ploaie rece, ținta dezamăgirii lui. Monica face ochii mari, dar nu spune nimic când salută restul grupului.

Din încăpățânare și de frică, refuz să mă uit din nou la Emerson.

Monica expune tot ce are pe vitrina de sticlă și își începe prezentarea. A dus o mulțime de jucării, lucruri pe care le-ar putea folosi clienții aici, la club. Penisuri de cauciuc, vibratoare, cătușe, creme, loțiuni, lubrifianți. A adus de toate. Și vreau să fiu atentă, dar nu mă pot concentra decât la faptul că Emerson este frustrat pe mine, într-atât încât îmi reprim frustrarea pe care o simt față de el.

Și nu mă ajută deloc că Monica se concentrează doar pe Emerson. Imediat ce termină, Maggie îi propune un tur al clădirii și, momentan, sunt ușurată că

mai am un pic și scap de cățeaua asta care mi-a stricat o zi foarte bună.

Apoi, se întoarce cu zâmbetul strălucitor spre bărbatul de lângă mine și spune:

— Emerson, aș vrea să îmi prezinți tu clădirea.

Pielea îmi freamătă de furie când o văd cum îl atinge pe braț. O disprețuiesc pe femeia asta atât de mult, încât aș putea să o lovesc. Fac repede un pas ca să îl urmez, dar el se întoarce spre mine, prinzându-mă de braț și șoptindu-mi pe un ton misterios:

— Nu te mișca!

Rămân cu gura căscată. Vorbește serios?

Ce o să facă cu ea? O s-o ducă într-o cameră privată și...

— Bine, mormăi eu, întorcându-mă.

Dacă el crede că o să primească acum de la mine un „Da, domnule!" e nebun.

Urmărindu-i cum se îndepărtează, ochii încep să mă usture din cauza lacrimilor, iar eu las urme în cerc pe podea de la atâta mers, încercând să mă conving să nu fiu atât de nervoasă pe cât par acum.

Ce îmi pasă? Nu este iubitul meu. Nu avem niciun drept unul asupra celuilalt, iar el cu siguranță nu o să mă atingă vreodată așa, deci ar trebui să trec peste asta. Este o prostie. O pasiune stupidă, însă nu o să fiu niciodată mai mult de atât: secretara lui perversă... uneori.

Zăbovind lângă sala mare, păstrez distanța față de Drake și Hunter, singurii rămași care se uită la mulțimea de jucării pe care le-a lăsat Monica. Ei vorbesc încet, dar eu nu ascult. Sunt prea ocupată să mă enervez că Emerson este singur cu Monica pe undeva în clubul gol.

După câteva minute, îmi aud numele.

— Charlie, vino aici!

Când îmi ridic privirea, Drake îmi zâmbește, făcându-mi semn din mână să mă apropii. Spre deosebire de Emerson, chiar mi se adresează așa cum prefer. Când mă apropii de ei, încă puțin ursuză, el îmi atinge brațul.

— Ajută-l pe Hunter să aleagă.

Hunter clatină imediat din cap.

— Las-o în pace! Nu vrea să mă ajute.

Spre deosebire de Drake, Hunter este ceva mai rezervat și abia mă privește în ochi. E singurul din grup care este căsătorit, iar soția lui este superba proprietară a unui studio de yoga, deci nu prea pot spune că-l învinovățesc. Nici eu nu aș risca, în locul lui.

— Ce se întâmplă? întreb eu.

Drake se apleacă în față.

— Doamna aia a spus că le putem testa...

Ține în mână un dispozitiv în formă de U. Este din silicon roz deschis, iar eu ridic din sprâncene când mă uit la el.

— Ei bine, fă-o, Drake! Testează-l!

Hunter râde, de vreme ce jucăria e în mod clar pentru femei. Este un vibrator cu o telecomandă neagră.

— Nu e pentru mine, spune uitându-se la mine printre genele dese și negre. Dar el vrea să ia unul pentru Isabel.

— Păi, ia-l! Sigur o să-i placă.

— Cred că l-ar putea purta în public, în timp ce sunteți la cină sau așa ceva, însă Hunter crede că ar fi imposibil ca ea să îl ascundă.

El îmi lasă vibratorul roz în palmă și degetele-i zăbovesc o clipă prea mult pe pielea mea când își ridică privirea la mine. Drake se pricepe atât de bine să flirteze, încât ar trebui să fie condamnat, ca pentru vrăjitorie.

Jur! Cu ochii și zâmbetul ăla, aș provoca incendii pentru el și probabil nu mi-aș aminti nimic.

Apăsând un buton, micul vibrator prinde viață. Este un bâzâit ușor, dar tot îmi face mijlocul să tresalte.

— Cred că depinde de nivelul vibrațiilor, răspund eu, cu gura uscată când mă fixează cu privirea, mărind intensitatea. Jucăria bâzâie strident în palma mea.

— Cât de sexy ar fi? întreabă el. Să stai în public, să simți asta între picioare și să nu poți reacționa.

— Este imposibil! răspund eu în șoaptă.

— Așadar, încearcă! Vreau să fiu sigur. El încă se uită la mine cu ochii ăia, iar eu trebuie să mă forțez să respir.

— Doar nu vorbești serios, îi răspund înclinându-mi capul.

— Te provoc! spune Drake, și parcă m-ar cunoaște.

Nu sunt genul de fată care să refuze o provocare.

Poate din cauză că sunt supărată pe Emerson sau pentru că deja am făcut o greșeală azi, dar fac ceva ce știu că o să-l enerveze și mai mult. Apuc vibratorul și mă uit direct în ochii lui Drake, apropiindu-mă de el încât pare că ne-am putea săruta.

— Bine!

El oprește vibrația și zâmbește când iau un șervețel dezinfectant și curăț jucăria, după care mă îndrept spre baia de lângă noi. Cu coada ochiului, îl văd pe Hunter clătinând din cap la prietenul lui. Chiar nu intenționez să fac nimic cu Drake. Oricât de sigură sunt că mi-ar plăcea, ar fi foarte greșit. Nu doar că l-ar înnebuni pe Emerson, dar ar pune în pericol și slujba pe care o ador.

În baie, încep să-mi tremure mâinile când iau cu mine vibratorul în cabină. Din nou, mă trezesc într-o situație în care mă întreb ce naiba fac. Dar am spus că o s-o fac, deci așa rămâne.

Jucăria are o parte groasă și bombată și una subțire și căptușită. Conform instrucțiunilor primite de la Monica, partea bombată intră ca să vibreze pe punctul G. Nu pot spune că am avut vreo experiență cu băieți care să găsească vreodată punctul ăsta G la care se face aluzie, așadar sunt sceptică. Inspirând adânc, ridic fusta, îmi dau jos chiloții și introduc partea groasă unde trebuie.

O! Se fixează oarecum, lipindu-se de clitoris. Și imediat ce îmi trag din nou chiloții, mă simt ca și când aș avea un mic secret ascuns sub fustă. Este ciudat să am ceva în mine când ies din cabină. Se mișcă pe clitoris la fiecare pas și trebuie să mă opresc la ușa băii. Nici măcar nu e pornit și deja mă îngrijorez că nu o să pot să mă controlez.

Îndreptându-mi umerii și ascunzându-mi zâmbetul, ies din baie și merg spre Drake și Hunter. Amândoi mă privesc, iar îmi reprim zâmbetul. Apoi văd că Drake își mișcă mâna dreaptă.

Brusc, jucăria bâzâie în chiloții mei, iar eu fac ochii mari.

O, rahat!

Este atât de bine... simt bâzâitul înăuntru și deja simt că mă umezesc.

— Stai, stai, stai! strig eu. Drake râde.

— Haide, asta-i cea mai mică viteză!

La naiba! Vreau să mă întorc și să fug în baie ca să îl scot, deoarece este imposibil. Apoi, el își mișcă din nou mâna și drăcia prinde viață, bâzâind și mai tare pe clitorisul meu.

— Drake! strig eu, aplecându-mă spre podea în timp ce mă forțez să nu am orgasm. Nu, nu, nu!

Când se oprește, mă avânt spre el.

— Dă-mi drăcia aia! strig eu, dar tipul o ferește. Sunt lipită de corpul lui, întinzându-mă după telecomandă în timp ce jucăria pornește din nou.

Împotriva voinței mele, scot cel mai pițigăiat și umilitor sunet. Este ca și când s-ar auzi coloana sonoră a unui film pornografic pentru o secundă, iar Drake izbucnește în râs.

— Ce ticălos ești! strig și-mi pun o mână peste gură.

Nu pot să cred că tocmai am scos sunetul ăla. Bietul Hunter își acoperă fața cu mâna, roșu ca o sfeclă, și încearcă să nu se uite în timp ce mă lupt cu Drake pentru telecomandă, încercând totodată și să nu am un orgasm în public, împotriva voinței mele.

— Știi că îți place, răspunde misterios Drake, iar eu mă uit în ochii lui pentru o secundă.

O, rahat! După cum se uită la mine și la cum îmi simt corpul acum, cu siguranță ne îndreptăm direct spre ceva ce nu-mi doresc și mă tem că, dacă nu pun piciorul în prag, o să regret.

Există doar o singură persoană cu care vreau să depășesc limite și, îmi pare rău Drake, dar nu ești tu.

— Ce se întâmplă? se aude o voce profundă și guturală din partea cealaltă a camerei, iar eu înghet.

Bâzâitul se oprește brusc și mă dezlipesc de musculosul Drake. Întorcându-mă repede, îl văd pe Emerson venind spre mine cu o expresie îngrozită. O, Dumnezeule, o să afle despre vibrator! Adică, vreau să afle, deoarece l-ar enerva și vreau să-l enervez. Oare asta mă face o răzgâiată?

Dar acum că se uită așa la mine, ca și când l-aș fi trădat și cumva l-aș fi rănit, sper cu disperare să nu afle. Nu pot suporta să-l mai dezmăgesc nici măcar o secundă.

— Relaxează-te! Eu și Charlotte făceam un experiment, spune Drake, iar eu îmi mut privirea la el.

O, Dumnezeule, o să-i spună, nu-i așa?

— Nu e nimic, răspund eu repede, mergând spre Emerson.

— Ce experiment? întreabă Emerson.

Drake ridică telecomanda.

— Voiam să vedem dacă se poate comporta natural cu un vibrator controlat prin telecomandă.

Emerson întoarce lent capul spre mine, iar eu mă transform într-un mic grăunte de praf lângă el.

— Îl porți acum?

Mă forțez să înghit neliniștită. Drake râde.

— Da. Și în caz că te întrebai, nu poate să se comporte natural. Nici măcar să meargă dacă e setat la viteza minimă.

Îl urăsc pe Drake. Îl urăsc foarte mult. Mai mult decât o urăsc pe Monica.

Bine, poate nu mai mult decât o urăsc pe Monica. Dar pe el îl urăsc mult.

— Ha, ha, ha! răspund eu sarcastic, încruntându-mă cu ochii mijiți la Drake.

El îmi face semn din ochi, iar gestul mă determină să-l urăsc mai mult. Vrăjeli de tip atrăgător! Mă îndrept spre baie ca să scot jucăria, dar Emerson mă oprește.

— Nu te grăbi!

Mă uit îngrozită când se duce la Drake, întinzând o mână după telecomandă. Când Drake i-o lasă în palmă, mă holbez ca și când aș aștepta să se întâmple ceva catastrofal. Doar nu ar... nu-i așa?

Emerson pune telecomanda în buzunar.

— Să mergem, Charlotte!

Expresia de pe chipul lui nu pare veselă sau binevoitoare. Încă are maxilarul încordat când strânge din dinți. Mă privește dur înainte să se întoarcă și să se îndrepte spre ușa de la intrare.

Mă uit repede înapoi la Drake, care nici măcar nu se deranjează să pară c-ar vrea să-și ceară scuze, ci chicotește în barbă.

Da, îl urăsc.

Cu vibratorul fixat bine, dar încă oprit – mulțumesc lui Dumnezeu – mă grăbesc după Emerson.

— Unde mergem? îl întreb eu.

— Să luăm prânzul, îmi răspunde după ce-mi aruncă rapid și nerăbdător o privire încruntată.

REGULA NUMĂRUL 19:
Nu toate pedepsele sunt rele.

Charlotte

Am încurcat-o! Emerson rămâne tăcut în maşină lângă mine în timp ce conduce şi tot nu-mi dau seama dacă s-a supărat din cauza felului în care am tratat-o pe Monica, pentru că am flirtat cu Drake sau că port un vibrator fără permisiunea lui. Sau din cauza tuturor lucrurilor pe care le-am enumerat.

Problema e că... nu prea mai ştiu ce e bine şi ce e rău, iar asta nu pare corect. Dacă ar fi o slujbă obişnuită de secretară, o situaţie normală între cel care domină şi cel supus sau o relaţie romantică, aş şti cel puţin ce se aşteaptă de la mine. Însă nu ne aflăm în niciuna dintre situaţiile astea. A noastră are câte puţin din toate şi este foarte neclară.

Şi mai este şi frica deranjantă că Emerson a fost plecat, făcând Dumnezeu ştie ce cu Monica în club. Aş fi supărată dacă aş afla că au făcut sex? Da. Am vreun drept să fiu? Nu.

În timp ce mă gândesc permanent la scenarii posibile, îmi dau seama că, de fapt, m-ar deranja mai mult dacă aş afla că o trata ca pe o supusă, obligând-o să facă plecăciuni, fiind un domn pentru ea, lăudând-o, în loc să i-o tragă. Nu mă înţelege greşit, mă doare să mă gândesc la aşa ceva, dar ideea că ea era o fată cuminte mă face să o iau razna. Asta nu poate fi permis. Cu siguranţă ştie

cât de mult m-ar distruge asta și este imposibil să o facă, nu?

Oprim în fața unui restaurant luxos care are parcare cu valet. Se află pe un teren de golf și cineva îmi deschide portiera când Emerson se îndreaptă spre ușa de la intrare. Îi spune numele amfitrioanei și, în câteva minute, suntem conduși la masa noastră. A plănuit asta? Nu ieșim niciodată în oraș ca să mâncăm. Îmi trage scaunul și încerc să mă port natural când mă așez, lăsându-l să mă împingă spre masă. Înainte să se întoarcă la scaunul lui, se apleacă și-și lipește buzele de urechea mea. Înțepenesc imediat.

— Poartă-te frumos, îmi șoptește el, iar pe mine mă trece un fior.

Să mă port frumos? Ce vrea să însemne asta?

Totul pare mormal când chelnerul ne ia comanda de băuturi. Cer o apă deoarece, sincer, mi-e sete. Toată situația mă neliniștește. Este ca și când aș avea o bombă cu ceas lipită de piept – sau mai degrabă îndesată în vagin, iar Emerson ar ține detonatorul în buzunar.

Nu ne spunem nimic în timp ce răsfoim meniul, dar nu pot gândi. Abia citesc și jur că transpir.

— Vrei să comanzi tu pentru mine? întreb eu, lăsând jos meniul.

El se uită la mine peste meniul lui.

— Ce e în neregulă? Ești neliniștită?

Îmi ridic privirea la el.

— Da, evident.

— De ce?

Mă încrunt.

— Știi de ce.

— Suntem în public, Charlotte. Nu te poți aștepta să fac o scenă aici, nu-i așa?

Expir profund, dar nu răspund. Se joacă din nou cu mine, iar mie-mi vine să țip la el. Restaurantul este unul foarte liniștit. Muzica la pian, în surdină, și discuțiile aproape șoptite umplu camera. Dar eu tot stau aici cu un vibrator în mine și știu că în orice clipă o să pornească și nu știu cum o să îmi păstrez calmul când o să se întâmple asta.

Știu doar că nu îl pot dezamăgi pe Emerson.

Când chelnerul revine la masa noastră, Emerson comandă pentru amândoi meniul zilei, și anume pui în crustă de nuci pecan și salată cu orzo. Între timp, beau apa rece ca și când tocmai aș fi alergat doi kilometri.

Stăm din nou în liniște și mă încrunt la el, așteptând să se miște sau să spună ceva. În cele din urmă, decid să fiu cea care sparge gheața.

— A fost una dintre secretarele tale speciale? întreb încet, uitându-mă în jur ca să mă asigur că nu ne aude nimeni.

— Da, răspunde el sincer. De asta ai fost atât de nepoliticoasă cu ea?

— Nu am fost nepoliticoasă. Mi-ai cerut să o salut, așa că am făcut-o.

— Nu ți-am cerut, Charlotte, zice și se lasă din nou pe spătar, îngâmfat și chipeș, enervându-mă și mai mult.

— Nu, nu mi-ai cerut. Mi-ai ordonat să o fac și nu faci întotdeauna asta.

— Îți place când îți dau ordine?

Inspir, neștiind cum vrea să-i răspund.

— Uneori.

— Nu tot timpul?

— Nu știu. Eu doar... Nici măcar nu știu ce încerc să spun.

Sunt agitată și simt prea multe lucruri pe care, aparent, nu le pot exprima în cuvinte.

— Știi de ce ți-am ordonat, Charlotte?

— Pentru că știai că nu o plac.

Un zâmbet îi ridică ușor un colț al gurii.

— Deoarece voiam să știe că ești mai mult decât o secretară obișnuită. Voiam să fie clar că ești a mea.

O! Deschid gura ca să răspund, dar nu scot niciun cuvânt. El... mă revendica? Arătându-i că sunt noua lui fată. De ce nu mi-am dat seama? Ce părere am despre asta?

— De ce? întreb eu când reușesc în sfârșit să îngaim cuvintele.

— Deoarece asta ești, nu-i așa? Asta dacă nu cumva ai vrea să revii la situația de dinainte...

— Nu! spun eu fără să gândesc. Doar că nu... nu știu de ce nu am vrut să te ascult. Pur și simplu... nu am vrut.

El îmi rânjește din nou subtil.

— Interesant!

— Cred că eram geloasă.

— De ce ai fi geloasă? Ea este trecutul. Tu ești prezentul.

Pentru că, în sinea mea, vreau să fiu totul. Trecutul, prezentul... viitorul. Dar nu pot spune asta. Este prea mult.

— Te-ai... culcat cu ea? întreb eu, practic șoptind.

— Da, îmi răspunde după o clipă de ezitare.

Gelozia mă ustură, dar nu pot să-i dau nicio replică deoarece chelnerul se întoarce și lasă farfuriile pe masă. Miroase atât de bine, încât aproape uit subiectul discuției. Și nu pot să nu mă gândesc la el și Monica, la scenariul în care e supusa lui și fac sex.

— Mănâncă, spune Emerson și acum îl ascult căci mâncarea e cu adevărat delicioasă.

Şi nu mă feresc să devorez tot fileul şi salata cu orzo. Pare aproape mulţumit de mine când las furculiţa jos după ce termin. Totul este atât de bun, încât aproape uit de vibratorul încă nepornit din chiloţii mei.

După ce chelnerul ne ia farfuriile, mă uit din nou la Emerson. Cu burta plină şi puţin relaxată, capăt curaj să îl întreb în sfârşit ce vreau să ştiu.

— Te-ai culcat cu ea azi?

El pare şocat.

— Azi?

— Mda. În timp ce-i prezentai clubul.

— Chiar crezi că aş face asta?

— Nu ştiu, răspund eu.

Nu am stabilit o relaţie exclusivă. Adică, noi nici măcar nu facem sex, deci de ce nu aş crede asta? Dar are dreptate... chiar pare greşit să presupun că ar face asta.

El zâmbeşte.

— Nu, nu am făcut sex cu ea azi.

Expir prelung. De ce sunt atât de uşurată? Emerson se apleacă în faţă, studiindu-mă când mă întreabă:

— Te-ai fi supărat dacă aş fi făcut-o?

Înghit.

— Da, răspund cu sinceritate. Chiar dacă nu am dreptul să mă supăr, m-aş fi supărat.

— Bun! spune el părând mulţumit. Şi tu?

— Ce e cu mine?

— Flirtai cu Drake.

— Eu nu...

Mi se taie respiraţia când bâzâitul uşor din chiloţi îmi chinuie corpul de plăcere. Este surprinzător de liniştit când tremură în mine. Clitorisul se trezeşte brusc, fierbinte şi bine vascularizat.

— Poartă-te frumos, îmi șoptește când se uită la mine.

Îmi spune să nu fac o scenă, iar eu trebuie să-mi adun toate forțele ca să nu mă zvârcolesc pe scaun. În schimb, apuc șervețelul din poală, monturile mele albindu-se când îl strâng puternic, odată cu încordarea coapselor. Vibrația nu încetează.

— Atunci, oprește-l, șoptesc eu.

— Cred că este o pedeapsă potrivită, nu-i așa?

Pedeapsă?

— Nu flirtam, îi răspund eu, forțându-mă să rostesc cuvintele cu respirația tăiată. Și dacă flirtam? Nu sunt...

El mărește intensitatea și tremur, lovind masa cu piciorul, sunetul sticlei care zăngăne răsunând prin cameră. Ochii se îndreaptă spre noi și mă forțez să rămân nemișcată când tot ce vreau este să-mi ridic șoldurile de pe scaun, să sar în aer și să țip când am orgasm. Dar chiar și cu vibrația constantă și fără să-mi mișc corpul, parcă nu-s aproape. În schimb, mă forțez să nu am orgasm și, în mod ciudat, mă doare.

Celebrul punct G despre care am auzit... ei bine, cred că tocmai l-am găsit.

— Este o formă ciudată de pedeapsă, spun printre dinți.

— Da?

Brusc, vibrațiile încetează și ar trebui să mă pot relaxa, dar parcă mi-a fugit pământul de sub picioare, lăsându-mă în aer și chinuitor de disperată. Îmi recapăt suflul fără să par vizibil deranjată. Luând paharul cu apă, beau însetată o gură. Oricât de strașnice au fost vibrațiile, chiar nu vreau să mă lupt cu impulsul de a avea orgasm în public, deci mă rog în gând să nu mă mai tortureze.

— Dacă flirtam cu Drake, nu mi-am dat seama de asta. Ar trebui să știi că îi place să flirteze și sunt destul de sigură că o face cu orice femeie vorbește, deci nu este vina mea.

— Dar ți-ai pus jucăria, nu-i așa? Aveai permisiunea să faci asta?

— Aveam nevoie de permisiune?

Atacul revine, de data asta mai puternic decât înainte.

— Emerson! spun eu suspinând. Expresia lui mă avertizează în timp ce mă forțez să mă relaxez, dar jucăria devine insuportabilă. Încetează, te rog!

Dar vibrațiile continuă și văd cum mă privește Emerson. Are pupilele puțin dilatate și se uită îndelung la mine, ca și când l-aș fascina. Apoi se apleacă din nou în față, întinzând o mână ca să mă atingă pe braț. Înțepenesc, contactul excitându-mă și mai mult, ca un val de... dorință.

— Poți să iei jucăria, mormăie el. Deschid gura și privirile ni se întâlnesc. Și îmi dau seama ce se întâmplă. Mă pedepsește amintindu-mi cui îi aparțin de fapt.

Vibratorul se mișcă și mai intens, iar eu îl apuc pe Emerson de mână, strângându-mi atât de tare coapsele, încât tot corpul mi se blochează. O senzație fierbinte explodează în mine și mă străduiesc să rămân tăcută și nemișcată. Sunt sigură că, dacă s-ar uita cineva, ar crede că este destul de ciudat ca eu să mă holbez la el și să respir greoi în timp ce ne ținem de mână, dar nu-mi pasă. Deoarece acum, nimic nu există în afară de masa asta; de ochii lui, mâinile lui și valurile violente de plăcere care îmi străbat corpul.

Deschid gura și gâfâi când am orgasm. Trebuie să închid ochii când orgasmul e în toi.

— Bravo, fată! șoptește el.

Corpul îmi tremură, iar orgasmul nu se oprește. Val după val mă doboară, iar eu mă împing subtil în perna scaunului ca să simt mai multă frecare.

– Emerson, te rog, șoptesc eu, implorând ușurare. Bietul meu punct sensibil este rănit, vibrația părând acum mai mult durere decât plăcere.

– Îmi place când mă implori, șoptește el. Spune-mi ce o să faci ca să îl oprești.

Cu un mic suspin, mă uit împrejur ca să văd dacă ne privește cineva.

– Uită-te la mine! îmi ordonă încet, iar eu îmi întorc privirea la el.

– O să faci orice vrei, îi răspund. O să te ascult când îmi spui să fac ceva. Nu o să mai flirtez niciodată cu Drake.

– Bun! O să mă acuzi că am fost cu altcineva când sunt cu tine?

Mă uit mai atent și clatin din cap.

– Nu...

– Ai încredere în mine?

Dau aprobator din cap.

– Îți aparțin în aceeași măsură în care îmi aparții, Charlotte. Sunt dominatorul tău, nu al alteia. Să nu presupui niciodată că ți-aș face asta. Înțelegi?

Cum de cuvintele lui au un asemenea efect asupra mea, făcându-mă să mă încălzesc, să mă excit și să tânjesc atât de mult, încât mă doare?

– Da, domnule!

– Spune-mi acum, ce altceva o să faci?

Privirile ni se întâlnesc într-un moment încordat.

– O să...

– Spune-o, îmi șoptește misterios.

– O să fiu cuminte.

Un zâmbet şiret i se întinde pe chip. În sfârşit, vibraţiile încetează. Ţinitul din urechi se linişteşte. Zdrăngănitul oaselor şi bâzâitul din vene încetează şi este ca şi cum aş fi revenit la realitate. Mă simt complet expusă, chiar dacă nimeni nu se uită la noi.

El achită nota de plată şi plecăm fără să mai spunem ceva. Chestia aia este încă în mine, dar cred că nu o să mă mai chinuie. Pare mulţumit de răspunsurile mele şi chiar nu am mai făcut nimic să merit o altă pedeapsă. Acum îmi dau seama câte trebuie să oferi şi să primeşti într-o relaţie. Şi câtă încredere.

Când ajungem acasă la el, scot jucăria, o curăţ şi o ascund în poşetă. Trebuie să o returnez la un moment dat, dar nu prea vreau să i-o înmânez pur şi simplu înainte să plec.

Cât stau la biroul meu, îl urmăresc pe Emerson cu privirea. Îl urmăresc cum lucrează, gândindu-mă la Monica şi la cum i-a zâmbit.

Sunt înlocuibilă? O să se sature de mine într-o zi şi o să mă înlocuiască imediat cu o altă fată?

De ce mă doare atât de tare să mă gândesc la asta? Deoarece este mai mult decât o slujbă, nu-i aşa? Inima mea stupidă şi ignorantă s-a ataşat şi nu pot opri ceea ce simt pentru Emerson Grant – un tip faţă de care nu ar trebui să simt nimic.

– Ne vedem mâine! strig eu de la uşă când mă pregătesc să plec.

El îşi ridică privirea de la calculator, ochii lui blânzi, ca de lup, oprindu-se la chipul meu cu o expresie nouă şi aproape tandră.

– Poftim! spune şi bagă mâna în buzunar.

Când scoate telecomanda neagră şi netedă, deschid gura şi mă gândesc la ce s-a întâmplat azi la restaurant. Oricât de chinuitor a fost, mi-a plăcut.

— Păstreaz-o, îi răspund cunoscând implicațiile răspunsului meu. Iar eu o să păstrez cealaltă parte.

El se încordează preț o clipă și mi se pare că timpul se dilată cât aștept răspunsul lui. În cele din urmă, dă aprobator din cap și un zâmbet delicat îi face pielea din jurul ochilor să se rideze.

După ce ies pe ușă, stau în mașină și îmi sprijin fața pe volan. Eu și Emerson intrăm ușor într-un teritoriu periculos. Mai întâi, slujba. Apoi, aranjamentul special. Momentul ăla de pe holul clubului. Ce s-a petrecut la restaurant.

Doar ne jucăm cu ideea de sex, ambii exprimându-ne practic dorința, dar având rețineri de dragul lui Beau. Ceea ce pot suporta. Nu am prevăzut senzația asta, dar cred că o să treacă și că aș putea rezista.

Dar cum mă face Emerson să mă simt, ceea ce simt pentru el, cum inima mea pare să crească în prezența lui, faptul că mă plac mai mult când sunt în preajma lui și că vreau să fiu singura fată din lume la care se mai uită...

Mă îndrăgostesc nebunește de Emerson Grant.

Am încurcat-o!

REGULA NUMĂRUL 20:
Stabileşte-ţi limitele... şi dorinţele.

Charlotte

Lista se află pe biroul meu când vin a doua zi dimineaţă – lista aia. Este deschisă la pagina patru, la întrebările fără răspuns. Mă holbez la cuvinte precum „anal", „stimularea sfârcurilor", „sex în trei", „negarea orgasmului", şi încă nici măcar nu mi-am băut cafeaua.

— Ce-i asta? întreb eu, uitându-mă la Emerson când intră în cameră, într-o ţinută impecabilă: pantaloni mulaţi albaştri, pantofi din piele maro şi o cămaşă albă cu nasturi care pare a fi cu câteva numere prea mică. A arătat dintotdeauna atât de bine sau creierul meu îndrăgostit începe să deformeze realitatea?

După ce ia o gură din cafeaua lui fără zahăr, o lasă pe birou şi se apropie. Stând cam la un pas distanţă de mine, se uită la hârtia din mâinile mele. Obrajii încep să mi se încălzească, comunicarea noastră nonverbală devenind tot mai intensă cu fiecare secundă.

— Mi-am dat seama că ieri am făcut o greşeală. Nu ar fi trebuit să folosesc... jucăria aia drept pedeapsă, deoarece pe lista asta nu ai dat niciun răspuns. De obicei nu fac asemenea greşeli.

— Dar am fost de acord, răspund eu repede.

Chiar este îngrijorat că a făcut ceva împotriva voinţei mele?

— Dar trebuie să știu că ești de acord. Trebuie să am consimțământul tău dinainte pentru orice, Charlotte. Nu doar pentru unele lucruri...

Mutându-și privirea de la hârtie, se uită la fața mea cu ochii verzi și pătrunzători, iar eu mă topesc imediat. Vrea să știe cum stă treaba cu chestiunile sexuale. Oare pot să răspund la întrebările alea?

— Dar ai spus...

Dumnezeule, nu pot să o spun! Nu pot să discut din nou atât de nonșalant despre sex. Fără o urmă de romantism între noi, tratându-l ca pe o activitate bifată de pe listă, ca și când nu ar însemna nimic.

— Știu ce am zis și doar pentru că tu spui că este în regulă să se întâmple lucrurile astea, nu înseamnă că o să se și adeverească.

Îmi plec privirea, sperând să transmit dezamăgirea pe care o simt după afirmația asta. Nu așa am vrut să decurgă lucrurile, să fiu în situația de a spune: „Da, vreau să mi-o tragi bine", doar ca el să spună că nu o s-o facă. Mă simt ca o idioată.

Oare să-mi salvez mândria și să scriu un zero lângă toate lucrurile astea? Cum l-ar face să se simtă?

— Este mai bine să fii sigură, decât să regreți, spune el cu blândețe ca și când ar încerca să-mi salveze orgoliul.

— Bine.

Toată conversația asta la prima oră a dimineții îmi strică dispoziția. Mă simt vulnerabilă și jenată, ca o fată proastă care tânjește după șeful ei care nu are nicio intenție să-i împărtășească sentimentele. Sunt doar o altă Monica.

Proastă mai ești, Charlie!

Dau la o parte pachetul când încep să lucrez, în mare parte răspunzând la e-mailuri și ajutând la

organizarea formularelor comerciale pentru noul magazin din club. Toate mă distrag atât de mult, încât abia pe la prânz îmi dau seama că azi trebuia să fie ceea ce-mi place să numesc o zi „deosebită". Mă întreb dacă măcar și-a amintit. Măcar îi pasă că nu îngenunchez lângă el?

Probabil că îmi place anxietatea, de vreme ce un gând paranoic se multiplică într-o sută, cum ar fi că mă întreb brusc dacă Emerson m-a dorit măcar ca secretară supusă sau dacă am fost doar o proastă care i s-a oferit pe tavă, iar el a fost prea politicos să refuze.

În timpul pauzei de prânz, mănânc singură în bucătărie. Cu căștile în urechi, ciugulesc ce mi-am adus de acasă. Îi simt prezența în spate înainte să îl aud. Scoțând o cască, mă întorc spre el.

— Ce se întâmplă? întreb puțin supărată, făcându-l să ridice din sprâncene.

— De ce ești îmbufnată?

Pare ciudat de calm.

— Nu sunt.

— Ba da, ești. De dimineață ești supărată. Ar trebui să fie clar că nu-mi place să fii răzgâiată, Charlotte.

Rămân cu gura căscată.

— Răzgâiată?

— Da. Te-ai purtat urât și te-ai asigurat că o fii pedepsită ca să-mi atragi atenția..

De data asta suspin zgomotos și mă întorc pe scaun.

— Nu vorbești serios!

El își încrucișează brațele, stând în fața mea ca o statuie enervată.

— Vorbesc serios. Ai făcut-o ieri la club, flirtând cu Drake doar în ciuda mea.

Dintr-un motiv oarecare, mă ridic în picioare. El tot e mai înalt decât mine, dar cel puțin de data asta nu pare că mă ploconesc atât de mult.

— Pot să flirtez cu cine vreau. Nu a avut nicio legătură cu tine. Știi ce... Poate ar trebui să completezi și tu un formular, ca să știu exact ce vrei și să ne lămurim cum stau lucrurile.

— Deci despre asta e vorba, răspunde el dând din cap. Nu vrei să completezi formularul. Charlotte, nu te forțez să faci nimic din ce nu vrei. Formularul este pentru protecția ta.

Ridic mâinile, pufnind.

— Mda, înțeleg. Vrei să fiu complet sinceră, dar cum rămâne cu tine, domnule? Accentuez atât de sarcastic titlul lui, încât mi se încleștează maxilarul. Unde este formularul tău? De ce nu ești obligat să recunoști tot ce vrei, chiar dacă asta înseamnă să devii vulnerabil? Haide, Emerson!

Ies nervoasă din birou și iau agenda de pe birou și un creion din sertar. Lipindu-i-le de piept, izbucnesc:

— Poftim! Scrie tot ce vrei să faci cu mine, ca să fim clari.

Îi vorbesc pe un ton care tachinează, plin de sarcasm, și mă aștept să țipe la mine sau să arunce agenda pe jos.

Nu mă aștept să mă înghesuie până mi se lipește fundul de birou. Se împinge între picioarele mele și mă înclină pe spate, deci sunt fără apărare, scoțând un țipăt când fața lui ajunge la doar câțiva centimetri de a mea.

— Crezi că așa vreau să fac asta? mormăie el pe un ton gutural. Crezi că nu mor de nerăbdare să aflu cum ai evalua lucrurile alea de pe listă, chiar dacă știu că aș fi cel mai rău tată din lume dacă aș face vreodată unul dintre ele?

Îmi cuprinde spatele și se apropie atât de mult, încât îl simt între picioare.

Uitându-mă în ochii lui, pulsul meu o ia razna. Mă dorește. Practic, asta spune acum.

Înainte să mă gândesc măcar la un răspuns, el continuă:

– O să-ți completez formularul dacă vrei, dar nu este nevoie. Vrei să-ți spun că-mi doresc să-ți simt gustul, Charlotte? Pentru că așa este. Vreau să te ating, să te tachinez, să ți-o trag, să te aplec peste genunchi și să-ți înroșesc fundul. Nu este nimic pe lista aia din ce nu vreau să îți fac, deci poți lăsa deoparte hârtia și creionul, fetițo. Toate opțiunile ar primi cinci puncte de la mine.

Scot un mic sunet.

– Nu știi cât de greu îmi este, Charlotte. Să te am pentru mine, dar nu așa cum vreau.

– Eu... nu știu ce să spun... răspund în șoaptă.

– Completează naibii formularul! mormăie el, gura lui fiind la doar câțiva centimetri de a mea.

Și brusc, se retrage și pot să respir din nou. Inspir profund când îl privesc cum iese din cameră și mă lasă singură aici și cu gândul la spusele lui.

În tot timpul ăsta m-am temut să admit că vreau mai multe de la el, iar Emerson practic tocmai a recunoscut că și el vrea..., dar că nu s-ar lăsa pradă dorinței.

Nici urmă de el în următoarea oră când iau lista cu mine la bucătărie și citesc fiecare rubrică. Un roi de fluturi îmi atacă stomacul la simplul gând de a experimenta lucrurile astea cu Emerson.

Exhibiționism... cinci.

Sex oral... cinci.

Jucării sexuale... cinci.

Sex anal... Respiră adânc, Charlie... cinci.

Sunt prea entuziasmată? Acordând fiecărei chestii câte cinci puncte, nu spun că doar vreau lucrurile astea, ci practic le cer. Și nu este ca și când aș da scorul ăsta pentru orice. Pe listă sunt câteva pe care clar nu mi le doresc – refuz fistingul sau „dușul" cu urină. Dar cum pot să îi dau hârtia asta, unde peste tot e doar cinci?

Îl ademenesc intenționat și sigur, poate sunt puțin răzgâiată. Este la fel de rău ca atunci când m-am folosit de sânii mei și de rujul roșu ca să cumpăr revista pe care și-o dorea sora mea. Îl manipulez intenționat pe Emerson ca să obțin ce vreau... E o cruzime, dar nu îmi pare rău. Sunt multe lucruri distractive pe care le putem face cu mine ca servitoare supusă, dacă sexul intră în discuție, și nu vreau să fiu o versiune pentru minori a Monicăi. Vreau totul.

După prânz, las lista pe biroul lui Emerson. El încă nu a apărut, dar oricum mă întorc la lucru. Ei bine, îmi dau silința. Nu prea mă pot concentra la nimic cu confirmarea scrisă care practic declară că o să fiu o jucărie sexuală. Bonus: cu sex anal! doar stând acolo pe biroul lui, așteptându-l. Și trebuie să fiu de față când o s-o citească. Nu ar trebui să fie deloc jenant...

Este aproape ora două, iar Emerson tot nu a apărut. Nu am terminat nimic și mi se pare că trebuie să discutăm după ce mi-a spus mai devreme adevărul. Așadar, după ce pun ibricul de cafea pe foc pentru doza lui de după-amiază, îmi adun curajul să investighez. Casa lui Emerson este imensă, însă am văzut doar parterul, unde se află biroul, bucătăria, baia și salonul. O scară mare din lemn duce spre etaj.

Fac încet câte un pas, furișându-mă pe trepte. Partea stângă duce spre alt salon și se pare că pe ăsta chiar îl folosește. Canapeaua de piele este uzată; văd un televizor cu ecran plat imens și câteva cărți pe noptieră.

El nu este aici, așa că merg tiptil în dreapta, unde este o ușă întredeschisă. Pare o invadare a intimității, dar nu mă pot abține.

Apropiindu-mă de deschizătura ușii, îi zăresc spatele în timp ce stă pe o bancă de exerciții, cu picioarele pe podea. Deci așa își întreține corpul ăla perfect! Aparent, a transformat un dormitor în sală de antrenament. Are greutăți, o bandă de alergat și un aparat imens care nu știu ce face.

Iar Emerson nu poartă cămașă.

Umerii bronzați și musculoși îmi atrag atenția și mă captivează. Judecând după cum stă cu coatele pe genunchi și capul aplecat, Emerson e pierdut pe gânduri și mă deranjează ceva la asta. Ca atunci când am îngenuncheat lângă el și l-am liniștit, vreau să o fac și acum.

— Cioc, cioc! spun și bat la ușă.

El se întoarce și mă privește îngrijorat.

— Ai dispărut, șoptesc eu, intrând în cameră. Nici măcar nu știam că ai așa ceva la etaj.

Emerson ia un prosop și-și șterge transpirația de pe frunte.

— A trebuit să-mi vărs... agresivitatea, îmi răspunde stând încă departe de mine.

După confruntarea din birou, a trebuit să vină ca să-și descarce nervii?

Apropiindu-mă, mă sprijin de oglinda de pe perete și mă uit la el.

— Știi... spun eu zâmbind ca să-l tachinez. Ai putea oricând să-ți verși agresivitatea pe mine.

El își pleacă fruntea când râd.

— Isuse, Charlotte!

— Haide, este o glumă! îi zic și mă apropii.

Apoi, Emerson îmi cuprinde coapsa și mă ține strâns. Când îmi pun mâinile pe umerii lui, rămân fără respirație o clipă.

— Tu faci din orice o glumă, nu?

Ridic din umeri.

— Mi se pare că lucrurile sunt mai ușoare așa.

— Pentru mine nu este valabil, mormăie el încet.

Mă mângâie pe picior în timp ce stau între genunchii lui. Atingerea lui este ca focul, trimițând un fior prin corpul meu. Contactul ăsta interzis nu înseamnă că doar depășim limita – pretindem că ea nu există. Și mă aplec spre atingerea lui ca să-i transmit mesajul că vreau – nu, că am nevoie de mai mult.

— Am completat formularul, șoptesc eu.

— Bun! răspunde el.

— Ar trebui să știi că am marcat și câteva zerouri.

Emerson chicotește.

— Câteva?

— Mda. N-am nimic cu cei cărora le place „dușul" cu urină... dar eu nu-s fan.

Încerc să mențin o atmosferă relaxată, deoarece orice altceva este tensionat în clipa asta.

— E bine de știut, mormăie el.

Încă mă ține strâns și când îmi trec mâinile peste umerii lui, îmi dau seama că eu și Emerson am devenit apropiați de când am început să lucrez cu el, dar că acum este prima dată când chiar ne-am atins așa.

— Are vreun folos să încerc să evit asta? Se uită în sus și mă privește când mă trage mai aproape și îmi dau seama că urmează să mă sărute. Își mișcă mâna tot mai sus pe coapsa mea. Pentru că, trebuie să îți spun, Charlotte, m-am cam săturat să încerc.

Îmi împletesc degetele la ceafa lui și îl trag mai aproape. Din unghiul ăsta, sunt atât de aproape, încât l-aș putea săruta dacă aș vrea; și vreau să o fac.

— Atunci nu mai încerca.

Mă aplec, iar Emerson închide ochii, strângându-mă mai tare. Chiar înainte să ni se atingă buzele, se aude soneria.

Deschidem ochii și ne uităm unul la celălalt.

— Aștepți pe cineva? îl întreb eu.

El se încruntă când scoate telefonul și accesează camera de supraveghere amplasată la ușa de la intrare. Apoi se schimbă la față, de parcă a văzut o fantomă, sărind de pe bancă, practic împingându-mă.

— Cine este? întreb eu.

Emerson se uită la mine cu ochi mari.

— Beau.

REGULA NUMĂRUL 21:
Când este posibil, alungă ispita.

Emerson

Niciodată nu am îmbrăcat atât de repede o cămașă. Isuse, ce naiba este în neregulă cu mine? Raționamentul pentru care nu ar trebui să o ating așa pe Charlotte s-a deteriorat lent în timp. Și, exact când eram pe cale să cedez și să fac ce vreau să fac de două luni, vine Beau și bate la ușă.

Charlotte este în spatele meu când ajung la parter. Își aranjează fusta și se îndreaptă spre biroul ei ca să încerce să se poarte natural când deschid ușa.

Și iată-l! Nu mi-am mai văzut fiul de șase luni și poate că mi se pare, dar arată diferit, mai matur. Are aceiași ochi verzi și același ten bronzat, însă cam atât a moștenit de la mine. În rest, seamănă cu mama lui.

Bucle de un blond-nisipiu. Pomeți înalți și zâmbet larg, deși nu prea l-am văzut de ceva timp.

— Hei, momăi eu ca un idiot, deschizând ușa mai mult ca să îl invit înăuntru.

La început, nu se mișcă.

— Am venit doar să iau cecul ăla, răspunde el.

Se uită oriunde, numai la fața mea nu. Se mișcă puțin pe picioare și neliniștea îl face să-și bage mâinile în buzunare.

— Bineînțeles! Intră! îl poftesc și mă dau la o parte.

El face doar un pas pe hol când o vede pe Charlotte în birou, prin uşa de sticlă. Ezită, oprindu-se o clipă când se uită la ea. Mă simt gelos deoarece, evident, nu-şi poate muta privirea. Charlotte este frumuseţea întruchipată şi chiar dacă nu aş fi spus-o când a început să lucreze pentru mine, acum este şi întruchiparea sofisticării. De fapt, este cea mai bună în ambele sensuri. Cumva, regală şi amuzantă totodată. Sfioasă şi ridicolă în sensul bun.

Beau face un pas spre ea.

— Charlotte este o secretară excepţională! Isteaţă şi organizată. Sper să nu fiu nevoit să o înlocuiesc vreodată.

Mă simt mândru când o laud de faţă cu el şi surprind momentul în care îşi încordează maxilarul. Nu-mi place să vorbesc despre prietena lui ca şi când aş cunoaşte-o mai bine şi nu îl pot condamna. Dar gelozia asta are două sensuri, deoarece şi eu o simt.

— Intră să o saluţi! spun eu, punând o mână pe spatele lui.

Când ajuntem în biroul meu, Charlotte se ridică în picioare şi îl întâmpină pe Beau cu o îmbrăţişare.

— Mă bucur să te văd! zice ea.

— Şi eu mă bucur să te văd. Arăţi...

Ea aşteaptă jenată ca el să-şi termine propoziţia şi îmi doresc să o fi terminat în locul lui.

Superb.

Minunat.

Uluitor.

Oricare variantă s-ar potrivi, dar el ajunge să spună:

— Diferit.

Ea zâmbeşte încordat.

— Diferit în sensul bun, sper.

— Da, în sensul bun.

— Să-ți aduc ceva de băut? Cafea, suc, apă?

— Da, o Cola, te rog, răspunde el, fără să-și mute privirea de la ea.

Și nici eu nu-mi pot muta privirea, căutând o reacție la prezența lui. Ce simte de fapt despre el? E încântată să-l vadă? E nerăbdătoare să-i facă pe plac? Dar nu... în schimb, zâmbește încordat și nu pare în apele ei în preajma lui.

— O aduc eu! răspunde nerăbdătoare Charlotte, mergând spre bucătărie.

Încearcă să mă lase singur cu fiul meu, în schimb el o urmează în loc să rămână cu mine.

— Puneți-vă la curent cu noutățile, spun eu. Eu tocmai mi-am terminat antrenamentul și trebuie să merg să mă schimb de hainele astea și să mă spăl. Fiule, o să-ți aduc cecul ăla când mă întorc.

— Bine, răspunde el și aș vrea să pot spune că nu este nimic jenant între noi, dar este.

Fiul meu pare să creadă că, dacă am un club de sex, sunt un fel de monstru. Un pervers și un infractor. Nu pot să-l determin să se răzgândească sau să îl fac să aibă altă părere, iar asta ne-a ținut la distanță o jumătate de an, dar refuz să cred că relația noastră nu se poate repara.

Când mă întorc după vreo zece minute, îi aud vorbind în salon. Mă opresc în bucătărie și ascult.

— Mă simt ca un ratat, mormăie el.

— Nu ești un ratat, răspunde ea. Ai o perioadă dificilă. Și ce dacă trebuie să locuiești o vreme cu mama ta? Nu este pentru totdeauna. O să te pui pe picioare și totul o să fie bine.

Sunetul liniștitor al vocii ei mă face să zâmbesc.

— Mi-am pierdut slujba, casa, pe tine...

Amuțește, iar eu simt că mi se ridică părul pe ceafă.

Și în clipa aia, îmi dau seama: Charlotte înseamnă ceva pentru Beau. Fie că sunt sau nu despărțiți, ea înseamnă ceva pentru el. Și, foarte posibil, el înseamnă ceva pentru ea. Cum de m-am putut băga între ei? Cum de am făcut lucrurile pe care deja le-am făcut?

– Nu m-ai pierdut, răspunde ea cu blândețe. Încă suntem prieteni, Beau.

Vorbește atât de încet, încât pare că stau aproape unul de celălalt. Este liniște, apoi aud foșnetul hainelor, mișcare pe canapea și îmi doresc să mă pot opri acum din a trage cu urechea.

– Mai dă-mi o șansă, mormăie el și nu mă pot abține.

Pășind zgomotos, ies din bucătărie, mergând direct spre biroul meu. Nu prea știu ce fac. Voiam să o împac pe Charlotte cu Beau. Este singurul motiv pentru care am angajat-o. Era ceea ce-mi urma să-mi îmbunătățească relația cu Beau, așadar de ce încerc să împiedic asta?

Ei se îndepărtează unul de celălalt pe canapea, iar eu îmi ridic privirea ca să văd chipul ei. Ea se încruntă la mine, cu ochii mari și cu o expresie de frică, ca și când ar fi fost surprinsă. Și încearcă să îmi evalueze reacția.

– Scuze că întrerup! Hai să îți dau cecul ăla!

Așezându-mă la birou, bag mâna în sertarul de sus și scot carnetul de cecuri. În timp ce îl completez, Beau se ridică în picioare și vine la mine.

Rămâne cam la un pas distanță. Când îmi ridic privirea spre el, observ că nu se uită la mine sau la ceva, ci la birou. Îi urmăresc privirea și brusc mă umplu de groază. Formularul pe care l-a completat Charlotte stă cu fața în sus pe birou, deschis la toate întrebările alea obscene

pentru care își dă acordul. Îl iau și-l întorc repede, dar văd cum se încordează, mijind gânditor ochii. Fiul meu este dezgustat de mine. Și, în clipa asta, nu pot spune că-l condamn.

Din fericire, nu are cum să știe că Charlotte a completat formularul.

— De ce sumă ai nevoie? întreb eu.

— Jumătatea mea era o mie.

Îmi relaxez umerii.

— De cât ai nevoie ca să te descurci în următoarele luni, fiule?

— Nu-mi trebuie banii tăi! izbucnește el.

— Nu ți-i dau pentru că ai nevoie de ei. Ți-i dau pentru că vreau să o fac.

— Ei bine, nu-i vreau!

— Beau... se aude vocea blândă a lui Charlotte când vine lângă el. Încearcă doar să te ajute.

Tresar. Ultimul lucru pe care îl vreau e să-mi ia partea, indiferent cât de bine mă simt. O să-l îndepărteze și mai mult de mine.

— Crede că poate plăti pentru tot și că asta o să rezolve toate problemele noastre, spune el, uitându-se cu răceală la mine.

— Nu-i adevărat.

Charlotte intervine din nou, de data asta punând o mână pe brațul lui.

— Măcar își dă silința. Tata nici măcar nu a vorbit cu mine de câteva luni, ca să nu mai spun că n-a încercat să mă ajute financiar pe mine sau restul familiei.

Beau se uită la ea și se calmează. Haide, fiule! Fă-o pentru ea!

— Bine, spune el.

Completez cecul cu zece mii de dolari și îi spun să revină pentru mai mult când are nevoie. Pare o momeală, dar nu-mi pasă. Apelez la orice l-ar aduce înapoi în viața mea. Chiar dacă este supărat pe mine din cauza asta.

Charlotte pare mulțumită pentru o clipă când îi dau cecul, deci nu știu de ce spun ceea ce urmează să-mi iasă din gură. Probabil din instinct de conservare.

— De ce nu o inviți pe Charlotte la cină? spun eu, iar ea întoarce capul spre mine. Bineînțeles, dacă vrea.

Bag mâna în buzunar și găsesc portofelul, apoi scot o bancnotă de o sută de dolari. Beau se uită la Charlotte cu speranță în ochi, dar ea încă mă privește.

Vreau ca Charlotte să nu mai fie o alegere. Dacă este cu adevărat cu Beau, atunci nu mai trebuie să rezist impulsului de a o avea pentru mine, deoarece alegerea ar fi anulată.

Nu-mi place cum se uită acum la mine, cu dezamăgire, furie și vinovăție.

— Ce spui, iubito? Vrei să iei cina cu mine?

El o cuprinde de talie, iar eu trebuie să-mi întorc privirea.

— Sigur, răspunde ea cu blândețe, iar asta mă ucide.

După ce își adună lucrurile, îmi face semn cu mâna, ceea ce este mai mult decât poate suporta fiul meu. Îi răspund dând din cap. Este un chin să o privesc cum pleacă alături de el, dar fac asta pentru mine dintr-un motiv întemeiat. Charlotte nu este a mea, indiferent cât de mult mi se pare că este.

REGULA NUMĂRUL 22:
Dacă o vrei, ia-o!

Charlotte

— Poate că, în loc să ieșim în oraș, mai bine comandăm ceva și să ne petrecem timpul la tine acasă, spune Beau când pune mâna pe coapsa mea în timp ce conduc.

Și-a rugat un prieten să-l aducă acasă la tatăl lui, ceea ce mă face să mă întreb dacă ăsta a fost de la bun început planul său. Pielea mă înțeapă doar pentru că mă atinge.

Nu-mi dau seama dacă Beau, sau eu, sau toată dinamica dintre noi s-a schimbat, însă nu mai este nicio atracție, nicio scânteie, niciun tăciune din ce a fost înainte. Tipul ăsta de care eram foarte îndrăgostită, pe care l-am lăsat să mă doboare atât de mult... nu mă mai poate răni.

Nu mai par aceeași fată de care s-a despărțit și poate că nu mai sunt. Îmi place noua versiune a mea, cea pe care Emerson m-a ajutat să o reconstruiesc.

Dumnezeule, până și gândul la numele lui mă face să mă simt stânjenită! Am avut un moment intens și sunt destul de sigură că urma să avem unul mai important, dar apoi a apărut Beau și Emerson nu m-a putut îndepărta destul de repede. Doare, mai ales după discursul cu „nu știi ce vreau să-ți fac". În clipa în care fiul lui a intrat pe ușă, speranța mi s-a spulberat.

— Ăăă... pare o idee bună. Pizza?

— Desigur. Putem comanda de la tine de acasă.

— Bine, răspund eu zâmbind forțat.

— Deci, chiar îți place să lucrezi pentru tata? ...abă el.

— Da, îmi place. Și spune că pot avansa spre o ...cție în conducere.

Beau pufnește.

— Sper că nu cu afacerea aia.

Apuc strâns volanul când intru pe alee. Nu știu ... de multe publică Emerson despre club sau dacă încă ...osește matrimonialele ca fațadă, deci hotorăsc să păs... discreția.

— Ce e în neregulă cu firma lui?

— Știi ce fac ei acolo, Charlie! Haide, nu o face pe ...oasta!

— Nu o fac pe proasta, răspund eu.

Chiar atunci o văd pe sora mea mai mică în partea ...alaltă a curții și mi se strânge inima. Stă în fața casei ... una dintre prietenele ei, amândouă uitându-se la ...efoane când își ridică privirea și îl vede pe Beau cobo...nd din mașină.

Rahat!

— Hei, ștrumfule! Vrei niște pizza? strig eu.

Ea își mută privirea de la mine la Beau înainte să ...ine din cap.

— Nu, mulțumesc!

Regretul mă lovește puternic. Sophie este deza...gită de mine și urăsc asta. Nu l-a plăcut niciodată pe ...au, deci cu siguranță nu o să ni se alăture la pizza.

— Haide, iubito! spune Beau, cuprinzându-mi ...erii cu un braț, iar eu simt că Sophie se uită la noi

când dispărem în curtea din spate, îndreptându-ne direct spre casa de oaspeți.

Toată ființa mea îmi spune să anulez totul, să îl duc acasă și să uit că s-a petrecut vreodată. În mod clar Beau are așteptări în seara asta și chiar nu vreau să fiu nevoită să îl dezamăgesc. Pentru că nu o să se întâmple nimic între noi.

În urmă cu două ore, credeam că o să mă apropii mai mult de Emerson.

Când intrăm în mica mea locuință, mă uit la telefon, căutând orice semn de la Emerson, dar nu văd nimic. Beau se așază pe patul meu și pare mai vesel decât înainte, încât aproape îmi pare rău că trebuie să îi spun că seara asta nu o să se termine cum vrea el.

— O să mă schimb cu alte haine, îl anunț și mă îndrept spre baie, dar mă apucă de mână înainte să ajung acolo.

— Charlie, stai!

Brusc, sunt în poala lui. Și nu spun numic. De ce nu spun nimic?

— Nu voiam să fiu singur cu tine doar pentru sex, spune el, iar eu fac ochii mari.

— Beau, noi nu...

— Chiar mai vreau o șansă. Știu că am fost un iubit de rahat. Pur și simplu aveam probleme cu tata.

Îmi relaxez umerii și mă cuprinde compasiunea.

— De ce nu mi te-ai destăinuit?

Nu pomenesc faptul că m-a înșelat deoarece atunci se încinge situația și devine imposibil să-l fac să vorbească sau recunoască sincer ceva – orice.

— Mi-era jenă, răspunde cu blândețe. Nu voiam să știi că tata este un... ciudat.

— Nu e un ciudat, răspund eu.

— E posibil să fie chiar un star de filme porno sau un proxenet, Charlie. Toată afacerea lui se roteşte în jurul sexului şi al perversiunilor. Nu este normal...

— Totuşi, este normal, îl contrazic eu, încercând să scap din braţele lui, dar el mă ţine strâns.

Nu-mi place că nu mă opun mai mult. Şi parcă el nici nu mă aude în timp ce tot vorbeşte despre cât de îngrozitor este tatăl lui. Mi se ridică fierea în gât.

— Şi credeam că, dacă el este pervers..., poate că sunt şi eu. De aceea... am făcut ce am făcut.

Îmi înţepeneşte spatele.

— Vorbeşti serios? izbucnesc eu. Îl învinuieşti pe tatăl tău pentru că m-ai înşelat? Ai lăsat o colegă nouă de serviciu să ţi-o sugă în camera de relaxare deoarece tatăl tău e proprietarul unui club de sex?

Văd cum se gândeşte la răspuns, dar acum sunt atât de furioasă, încât îmi vine să ţip.

— Ţi-am spus că aia a fost cea mai mare greşeală din viaţa mea. Ţi-am spus că treceam printr-o perioadă dificilă şi...

— Beau, ne-am despărţit dintr-un motiv. Nu ne potriveam...

— Iubito, am nevoie de tine.

Mă trage mai aproape, băgându-şi faţa în gâtul meu şi totul pare nepotrivit. Iubito, am nevoie de tine? De când îmi spune el „iubito"? Şi cu siguranţă nu a avut niciodată nevoie de mine.

Asta se termină chiar acum. Mă îndepărtez în sfârşit de el şi mă ridic în picioare. Beau pare dezamăgit, încruntându-se şi strângând din buze.

— Nu ai nevoie de mine, Beau. Trebuie să te maturizezi, continui eu. Sau poate ai doar nevoie de cineva care să te pună la punct, deoarece nu mai revin la ce a fost.

— Despre ce naiba vorbești?

— Vorbesc despre cum nu m-ai făcut niciodată să mă simt bine în pielea mea când eram împreună. Vorbești despre cât de grea a fost viața ta... Ei bine, ai observat-o pe a mea? întreb eu, fluturând din mâini.

— Te-ai schimbat, spune el strâmbându-se, iar eu râd.

— Da, probabil că da. Pentru că, dacă tu crezi că tatăl tău este un pervers, atunci și eu sunt perversă.

El se ridică grăbit, făcând ochii mari.

— Charlie... spune și simt un avertisment în tonul lui. Ai fost în clubul ăla?

— Da... Am fost și nu mi-e rușine.

Am nevoie de toată forța ca să-mi țin spatele drept și să mă uit mândră în ochii lui Beau când spun asta. El mă studiază, asimilând noua informație, ca și când și-ar imagina că mă supun la toate perversiunile care crede că se petrec la club.

Aș vrea să îi pot spune mai multe, dar îmi dau seama că nu mai contează ce crede Beau. Charlie cea din urmă cu patru luni nu ar fi recunoscut niciodată asta, și poate că, dacă Beau mi-ar fi spus despre tatăl lui când eram împreună, i-aș fi împărtășit părerea. Dar asta s-a întâmplat înainte ca Emerson să-mi deschidă ochii. Nu față de club – ci față de mine.

Acum am pe cineva care mă prețuiește, care vede ceva la mine când mă privește, ceva ce eu nu am văzut niciodată. Care mă face să mă simt inteligentă, atrăgătoare și perfectă.

Și până la urmă, prefer să fiu animalul de companie al lui Emerson decât iubita lui Beau.

— Spune-mi adevărul chiar acum, îmi cere el. Te culci cu tata?

Pufnesc, scuturând din cap.

– Nu, răspund eu convinsă, deoarece nu mă culc cu Emerson, dar îmi doresc să o fi făcut. Beau... Inspir adânc înainte să continui. Te iubesc. Probabil că o să te iubesc mereu deoarece știu că există ceva bun în tine, dar relația noastră nu o să funcționeze. Îmi pare rău!

Mă aștept să izbucnească, însă nu o face. Cred că încă-l afectează că a aflat că Charlie merge în clubul de sex. În schimb, pare resemnat.

– Ai pe altcineva, nu-i așa?

Pentru o clipă, sunt luată prin surprindere. Asta a înțeles din ce-am discutat? Nu-i răspund și este suficient ca să-i confirm bănuielile. Există oarecum altcineva. Și poate că nu este o relație – la naiba, probabil că nu o să fie niciodată o relație –, dar mie îmi convine. Îi urmăresc o clipă expresia ca să mă asigur că nu bănuiește că acel cineva este tatăl lui, dar el nu mai spune nimic. Pare doar... trist.

După ce m-am despărțit de Beau, am rămas în sfârșit singură și mi-am dat seama cât de mult mi-a lipsit... să fiu eu. Deoarece nu existam în preajma lui. El exista ca centrul universului, iar eu eram umbra lui.

– Lasă-mă să te duc acasă, spun eu, atingându-i brațul.

Beau confirmă din cap fiind foarte serios.

Sophie nu mai este afară când plecăm, dar îmi doresc să fi fost. Vreau să îl vadă plecând, ca să știe că situația nu este de fapt cum pare a fi.

În mașină, Beau este tăcut. Casa mamei lui este în partea celalaltă a orașului; locuiește într-o vilă demodată. Nu i-am cunoscut pe părinții lui înainte să ne despărțim, dar până și ideea de a o cunoaște pe femeia asta care a fost cândva căsătorită cu Emerson mă face să simt furnicături pe piele. Când intrăm pe aleea casei, el înțepenește pe scaun.

— Cred că tata o să fie dezamăgit, spune el, iar eu încep să intru în panică.

— De ce?

— În mod clar încerca să ne împace, Charlotte, adaugă el chicotind.

Îmi rostește numele la fel ca Emerson, imitându-și tatăl. Și nu prea știu cum mă face asta să mă simt.

Ciudat. Mă face să mă simt ciudat.

— O, da, și mie mi s-a părut la fel.

Un fapt pe care deocamdată îl ignor intenționat, căci mă enervează prea mult să mă gândesc la asta.

— Poate cândva o să îmi revin suficient încât să te merit, spune el uitându-se la bord și mi se frânge inima auzindu-l.

Tot timpul am crezut că nu sunt suficient de bună pentru Beau, iar acum... totul s-a schimbat.

Întinzându-mă peste scaun, îl îmbrățișez.

— Am să te susțin mereu.

Mă îmbrățișează și el înainte să deschidă portiera și să meargă spre ușa de la intrare. Privindu-l cum pleacă, simt multe lucruri pentru familia lui. E disfuncțională, Emerson și Beau războindu-se cu ei înșiși și unul cu celălalt. Și, având în vedere familia mea dezorganizată, asta spune multe din partea mea.

Când demarez, mă gândesc la ce a spus, și anume că Emerson încerca să ne împace. Cu cât mai mult mă gândesc la asta, cu atât mai mult mă enervez.

Crede că este singurul care face sacrificii. Se poartă ca și când negarea atracției l-ar afecta doar pe el, dar cum rămâne cu mine? Crede că mă poate împinge spre fiul lui, de parcă ar fi atât de ușor.

Nu contează ce vreau eu? Nu el este cel care m-a învățat să urmăresc ce vreau?

Cu cât mai mult mă gândesc la asta, cu atât mai mult mă enervez. Intrând pe autostradă, mă trezesc că ratez ieșirea spre casa mea și merg pe următoarea. Poate că e o nebunie, dar este imposibil să mă duc acasă când mă gândesc la atâtea lucruri pe care abia aștept să i le spun.

REGULA NUMĂRUL 23:
Dacă nu reușești nicicum, cere politicos!

Charlotte

Tremur. S-a înserat, iar eu stau în fața verandei lui Emerson, știind că urmează să-i vorbesc și tot nu știu ce o să spun. Simt ceva, dar nu găsesc cuvintele cu care să le asociez. Tot ce știu este că m-am săturat să nu am ce vreau – și îl vreau pe el.

Lumina de pe hol se aprinde chiar înainte să deschidă ușa. Îmi țin fruntea sus și mă gândesc la ce să spun.

— Charlotte? întreabă el când mă vede. Unde este Beau?

— L-am condus acasă.

— De ce?

— Pentru că nu-l mai vreau.

— Nu spune asta! izbucnește el.

— Ai citit formularul? L-am completat. L-ai citit?

Un mic rid îi apare între sprâncene, Emerson fiind în mod clar confuz de bombăneala mea. Înainte să poată să-mi închidă ușa în nas, dau buzna înăuntru și merg direct spre biroul lui. Îi aud pașii în urma mea, iar când mă întorc spre el, văd că încă poartă ținuta de serviciu de acum câteva ore, dar cămașa albă este descheiată, dezvăluindu-i pieptul și părul. Dumnezeule, vreau să îl ating, să-mi trec degetele prin el! Acum îmi place părul de pe piept?

El ridică mâna ca să-şi maseze fruntea, părând extenuat când îmi vorbeşte:

– Charlotte, chiar nu putem face asta. Formularul, supunerea, nimic. Nu putem.

– De ce nu? răspund eu.

În caz că păream că îmi protejez sentimentele, nu o mai fac.

– Eşti iubita fiului meu! rosteşte cu atâta disperare şi nelinişte pe chip.

– Fosta iubită! răspund strigând.

– Chiar contează? Mă face mai puţin ticălos dacă este actualul sau fostul tău iubit?

– Cum rămâne cu ce vreau eu? De ce mă refuzi? întreb strigând.

– Nu ar fi trebuit să te angajez. Totul a fost o greşeală.

Îşi atinge părul, uitându-se la podea, iar eu rămân fără cuvinte, prea tristă ca să fiu supărată şi prea supărată ca să fiu tristă.

– De ce zici asta?

Deodată, îşi lipeşte trupul de al meu, cuprinzându-mi cu o mână spatele şi cu cealaltă maxilarul. Faţa lui este la doar câţiva centimetri de a mea când şopteşte:

– Deoarece nu m-am aşteptat să fii atât de perfectă. Nu ştiam că o să fie atât de greu să nu te ating. Iar apoi am venit în ziua aia şi te-am găsit în genunchi... Închide ochii, lipindu-şi fruntea de a mea. Isuse, Charlotte! Habar n-ai ce-mi faci.

– Ba da. Pentru că-mi place cum mă simt când sunt cu tine. Văd că mă doreşti şi cât mă adori. Câţi oameni ajung să simtă asta cu cineva? De ce mi-aş refuza aşa ceva?

– Niciodată nu am putea să spunem nimic nimănui, răspunde el, mutându-şi privirea la buzele mele.

Nu ar putea fi o relație adevărată. Meriți mai mult decât să fii secretul murdar al cuiva.

Știu că are dreptate și că, la un moment dat, o să mă urăsc pentru decizia impulsivă, dar în clipa asta nu-mi pasă.

— Vreau orice pot să obțin, răspund eu. Te doresc!

Abia rostesc cuvintele înainte ca el să mă sărute. Se petrece atât de repede, încât ne pierdem în curentul nuclear de buze, limbi și dinți, lihniți de dorință. Gura lui are gust de burbon; mă sărută cu mișcări prelungi și puternice ale limbii care mă fac să simt fluturi în stomac.

Practic levitez, încercând să țin pasul cu mișcarea lacomă a gurii lui. Și când geme cu buza mea de jos între dinți, murmur și eu. Am nevoie de el ca de oxigen, inhalând la fiecare mișcare a limbilor noastre, când ne mâinile ni se ating și ne pipăim cât de mult putem.

Așa cum am bănuit, mă simt ca-n Rai când îi simt trupul musculos. Îmi trec mâinile în sus și-n jos pe spatele lui, savurând senzația pe care mi-o oferă pe sub cămașa mulată de bumbac. În clipa asta, nimic nu-l înfățișează pe Emerson ca pe un bărbat cu douăzeci de ani mai mare decât mine. Și nu mi se pare că nu-l merit pentru că nu-i de nasul meu. Pare că ne potrivim, după o așteptare de câteva luni și care merită fiecare secundă chinuitoare de dorință.

Stau cu spatele lipit de perete când mă sărută pe gât. Emerson abia respiră. Este ca un om lăsat să moară de foame și căruia i s-a oferit în sfârșit o masă. Mă apucă de fund și mă ridică, înfășurându-mi picioarele în jurul lui când mă împinge în perete. Umflătura tare din pantalonii lui se freacă de clitorisul meu și izbucnesc, strigând după el.

— Fata mea vrea asta, nu-i așa? murmură când o face din nou.

— Da! strig eu, trăgându-l pentru încă un sărut.

— Atunci treci în genunchi și scoate-l!

Nimeni nu s-a mai pus vreodată în genunchi mai repede decât o fac eu acum. Căldura mă lovește în intestine doar la sunetul comenzilor lui sexuale. Vreau mai mult – am nevoie de mai mult. Vreau ca Emerson Grant să mă domine așa cum nu a mai făcut-o niciodată, să-mi spună toate lucrurile obscene pe care vrea să mi le facă și pe care vrea să i le fac eu. O să mă supun la toate comenzile, fără ezitare. Vocea lui este ca lava care-mi curge pe șira spinării și eu sunt o supusă moleșită, dornică să fac tot ce-mi spune.

Sunt atât de nerăbdătoare să-i țin mădularul în mână, încât mă chinui să-i deschei fermoarul în timp ce el îmi mângâie ușor părul. Brusc, am o senzație ciudată: nu-mi vine să cred că se întâmplă asta și, totodată, Îi mulțumesc lui Dumnezeu că în sfârșit se petrece – sentimentul creat e unul de euforie carnală și entuziasm.

Când în sfârșit îi deschei nasturele și fermoarul, văd vârful mădularului care așteaptă, roșu și zvâcnind, ieșind prin partea de sus a boxerilor mulați. Coborând ușor elasticul, studiez lent priveliștea. Mă uit la mădularul lui Emerson Grant, la doar câțiva centimetri de fața mea.

— Acum ce fac? îi șoptesc uitându-mă în sus și privindu-l excitată.

Bărbatul zâmbește înainte să-și muște buza.

— Ce vrei să faci cu el?

Imitându-l, îmi mușc și eu buza.

— Vreau să-ți sug mădularul, spun pe un ton dulce, prefăcându-mă inocentă.

El se apleacă și-și apropie chipul de al meu.

— Trebuie să îmi ceri frumos.

— Domnule, îi șoptesc pe buze, pot, te rog frumos, să-ți sug mădularul?

Emerson mormăie, strângând pumnul în părul meu în timp ce mă sărută cu atâta forță, încât mă doare.

— Ești fenomenală!

Lauda lui îmi încălzește pântecul. Chiloții mei sigur sunt deja leoarcă și jur că ar fi de ajuns doar să fiu atinsă pe clitoris ca să am orgasm. Credeam că momentul de pe hol a fost cel mai pasional pe care l-am trăit vreodată, dar asta era înainte să-l cunosc mai bine pe Emerson Grant.

Cu mâna încă în părul meu, se îndreaptă și îmi împinge fața spre vintrele lui. Trăgând betelia și mai jos, îmi trec limba de-a lungul mădularului, ajungând la vârf și cuprinzându-l cu buzele. El suspină și își împinge șoldurile. Îmi place reacția lui și vreau să-l fac să aibă mai multe. Așa că-i ling scula fără întrerupere, tachinându-l doar ca să-l simt încordat și să-l aud gâfâind.

Când deschid în sfârșit gura și îi iau mădularul pe limbă, geme atât de tare, încât simt vibrațiile.

— La naiba, Charlotte!

Da. Am nevoie să-l aud mai mult, gândesc în timp ce-mi mișc capul în sus și-n jos, găsindu-mi propriul ritm și udându-i penisul cu salivă. Când îmi atinge peretele gâtului, mă înec și fac o pauză înainte să-l las să intre mai adânc. La un moment dat, nu mai respiră și sunt aproape sigură că o să-și dea drumul în gura mea. Nu am mai scuipat sau înghițit până acum, dar aș face-o pentru el. Aș face orice pentru el.

În loc să-și dea drumul în gura mea, scoate un strigăt gutural și mă ridică de pe podea.

— Încă nu! zice aspru când mă duce spre birou, sărutându-mă pe gură cu o poftă aprigă.

Mă pune pe birou și-mi apucă bluza de mijloc. Cu o smucitură rapidă, o sfâșie, aruncând nasturii prin

cameră. Imediat îmi smulge și sutienul. Suspin când gura lui îmi găsește sânii.

Îmi frec șoldurile de el când mă mușcă ușor de sfârcul drept. Îmi mângâie celălalt sân cu mâna, trăgând de sfârcul sensibil și aprinzându-mi corpul ca un joc de artificii.

– O, Dumnezeule... suspin eu.

Coborând, îmi ridică fusta ca să găsească chiloții de dedesubt.

– Întinde-te! îmi ordonă senzual, așadar o fac.

Mă uit la tavan și parcă-s beată; vederea mi se încețoșează și-i simt fața lui Emerson între coapse. Cu nasul băgat în umezeala chiloților, inspiră adânc.

Vreau să fiu conștientă de mine. În oricare altă situație sau cu oricare alt bărbat, aș face-o, dar cu el, îmi permit să simt fără să mă gândesc prea mult la miros, că au trecut câteva zile de când m-am epilat, sau dacă este cumva jenant că sunt atât de excitată.

– Dumnezeule, ești udă toată, șoptește el. Își strecoară degetele sub betelia chiloților și-i smulge cu o nerăbdare violentă. Și nu ezită înainte să-și treacă limba lată peste deschizătură cu un geamăt lacom. Ești delicioasă!

Jur că nu se dezlipește ca să respire și nu știu cum de nu s-a sufocat după cel puțin cinci minute în care mi-a lins lacom păsărica. Sunetele pe care le scot nu seamănă cu altele pe care le-am mai scos. Nu mă prefac și nu mă forțez cu Emerson. Totul este atât de minunat!

– O să-mi dau drumul, gâfâi eu cu picioarele lipite de urechile lui.

El murmură și mai tare, trimițând vibrații fine direct în vaginul meu. Când simte că încep să-mi

tremure coapsele, își strecoară un deget în vaginul meu și-mi suge nerăbdător clitorisul.

Întâi unul, apoi două degete înăuntru, pe care le îndoaie exact cât trebuie, iar eu îmi amintesc de punctul ăla G greu de găsit, de care până ieri nici măcar nu știam că există. Totul pare prea mult și insuficient totodată, ca și când nu aș mai suporta încă o secundă, dar nici nu vreau să se oprească vreodată. O să izbucnesc sau o să mor sau o să țip sau așa ceva. Apoi, el mărește ritmul și mormăie lacom între picioarele mele.

Corpul îmi explodează de plăcere. Cu mâinile în părul lui, am orgasm și-mi ridic șoldurile de pe birou, începând să pierd noțiunea timpului. Corpul meu e prizonierul euforiei câteva ore în loc de câteva secunde, iar când încep să îmi revin din orgasmul care nu vreau să se termine, simt un bâzâit slab în degetele de la mâini și de la picioare.

Emerson se ridică în picioare și se șterge la gură.

— Ești foarte frumoasă când ai orgasm, mormăie și mă sărută pe abdomen, apoi pe sâni.

Conștientizez vag că deschide sertarul și scoate ceva. Când îmi ridic privirea, deja își pune un prezervativ.

— Trebuie să ți-o trag acum, șoptește pe gâtul meu.

Excitarea îmi lovește vaginul ca fulgerul. Chiar dacă abia am avut orgasm, mai vreau. Încrucișându-mi gleznele în jurul taliei lui, mă uit în ochii lui Emerson când îl trag spre mine.

— Sunt gata!

Vârful mădularului se apasă pe vulva mea umedă când îmi pune picioarele pe brațele lui. Și cu o smucitură rapidă, mă trage în mădular, băgându-l rapid și complet. Țipătul care-mi iese pe gură este ireal. Fixându-mă cu privirea, se împinge puternic, oprindu-se

doar după ce mă penetrează complet, doar ca să-l scoată și să-l bage din nou. Îmi îndoi degetele de la picioare și apuc biroul cu mâinile. Plăcerea penetrării este atât de intensă, încât îmi vine să plâng.

Începe să mărească ritmul, mormăind la fiecare împingere, și orice loc atinge în mine pare un cod ascuns și neexplorat al extazului, deoarece simt că o să am din nou orgasm. Cu picioarele mele pe brațele lui, se izbește în mine fără oprire. Sunt extaziată, dar de data asta diferit, mai puțin intens, însă mai mistuitor... și atât de plăcut.

– Iar am orgasm! strig eu, iar el continuă în același ritm în timp ce stau întinsă cu ochii închiși pierdută în extaz.

Ridicându-mă, mă sărută pe gură cu o mușcătură dură.

– Deschide ochii, Charlotte! îmi ordonă el, iar eu mă supun. Dumnezeule, îmi place să ți-o trag! murmură când privirile ni se întâlnesc.

Îl cuprind de gât cu brațele, privindu-i chipul când mi-o trage. Memorez expresia plăcerii de pe fața lui, sunetele pe care le scoate când geme la fiecare mișcare. Eu îi fac asta, îmi reamintesc. Îl înnebunesc și îl fac să-și piardă controlul, iar el o știe.

Privindu-ne în ochi, mi-o trage mai profund și mai repede, gemetele lui devenind țipete de plăcere. Îmi înfig unghiile în spatele lui când mă agăț de el. Când ejaculează, camera practic vibrează de la sunetele pe care le scoate.

Rămân fără cuvinte și îl privesc fără să mă gândesc la nimic. Momentan sunt cuprinsă doar de emoții – satisfacție, adorare și dorință. Foarte multă dorință.

Îl sărut din nou, lipindu-mi pieptul de al lui, simțindu-i bătăile rapide ale inimii în timp ce gâfâim

amândoi. Și când ne îmbrățișăm, spun o rugăciune în minte:

Dumnezeule, Te rog ca bărbatul ăsta să fie singurul care mi-o trage tot restul vieții, pentru că este imposibil să existe cineva mai bun!

REGULA NUMĂRUL 24:
E mult mai plăcut să lucrezi când ţi-o tragi cu şeful tău sexy!

Charlotte

Emerson mă duce pe braţe în camera lui, unde mă dezbracă atent până rămân goală în faţa lui. Apoi se dezbracă şi el. Înainte să urce în patul imens, mă sărută din nou, de data asta cu blândeţe.

Trăgând pătura, îmi face semn să urc şi, când mă trezesc cu trupul imens şi gol deasupra mea, zâmbesc. Cum s-a întâmplat asta? Şi de ce sunt atât de fericită?

Când mă uit la el, mă gândesc la cât de multe s-au schimbat în ultimele două luni. Cum au evoluat sentimentele mele pentru el. Când am încetat să-l consider prea bătrân? Prea inaccesibil. Prea... tatăl lui Beau?

Căci acum îl consider al meu. Ceva... al meu, nu ştiu. Mai mult decât şeful meu, dar nu numai iubitul meu.

Domnul meu.

De data asta nu ne grăbim. În schimb, stă deasupra mea, coatele lui încadrându-mi chipul când îmi mângâie părul şi mă sărută pe obraji, gât şi piept. Ne-am potolit arşiţa, dar nu ne-am satisfăcut apetitul.

Caută în noptieră un alt prezervativ, iar eu urmăresc cum şi-l pune, cu ochii fixaţi la felul în care degetele lui îl derulează peste mădularul tare. Când se apleacă din nou deasupra mea, mă ia în braţe, strângându-mă

când mă penetrează. Și, în tot timpul ăsta, corpul i se mișcă languros și senzual, buzele noastre sunt lipite și inimile bat la unison.

Probabil că am adormit deoarece mă trezesc după două ore, culcușită la pieptul lui Emerson. El este treaz și mă mângâie pe spate în timp ce citește ceva pe telefon.

— Cât e ceasul? întreb eu.

— Abia e trecut de miezul nopții, îmi răspunde el, sărutându-mă pe frunte.

— Probabil că ar trebui să plec, spun eu, dar chiar dacă o zic, îl strâng mai tare în brațe și nu mă pot imagina ridicându-mă din patul lui cald.

Când își coboară privirea la mine, văd o urmă de nemulțumire în ochii lui.

— Înțeleg. Nu aș vrea ca mama ta să-și facă griji.

Ceva din replica lui mă face să mă simt minoră. Am 21 de ani și, cu toate că e o casă de oaspeți în curtea din spate, tot locuiesc oarecum cu mama. Sentimentul neliniștitor că nu îl merit pe Emerson revine.

— Sunt sigură că deja doarme, deci nu e mare lucru, dar trebuie să lucrez mâine.

Îi zâmbesc cu buzele lipite, iar zâmbește și el, mângâindu-mi abdomenul gol cu mâna lui catifelată și mare.

— Mâine cred că poți să vii un pic mai târziu.

— Nu vreau. O să fiu aici devreme.

— Bun!

În sfârșit mă forțez să ies de sub pătură și să îmbrac din nou fusta.

— Presupun că trebuie să conduc așa, spun eu, arătându-i cămașa mea care acum nu mai are nasturi.

— Imposibil! zice el, strâmbându-se.

Complet dezbrăcat, se dă jos din pat și se duce la șifonier, de unde scoate un tricou. Nu știu ce culoare sau mărime are tricoul, deoarece mă concentrez la fundul gol al lui Emerson Grant.

Se întoarce spre mine, iar eu fac un efort să nu mă holbez la goliciunea lui. Adică... tocmai am avut chestia aia în gură. De ce ar trebui să mă rușinez acum?

– Ești bine? mă întreabă când observă că nu fac nicio mișcare ca să iau tricoul de la el.

Strâng din buze și-mi ridic privirea la fața lui.

– Sunt bine.

El râde când îmi scot cămașa și o înlocuiesc cu tricoul lui. Spre dezamăgirea mea, își pune din nou boxerii negri înainte să mă conducă spre ușă.

– Aș vrea să poți rămâne, îmi șoptește îmbrățișându-mă.

Inspir parfumul pielii lui, al tricoului pe care îl port și-mi doresc același lucru.

– Și eu.

– Dar abia aștept să te văd în genunchi dimineață, îmi zice în șoaptă și simt un fior pe spinare. Îmi ridic privirea la el, cu poftă trupească în ochi. Să porți ceva sexy mâine, Charlotte!

– Da, domnule!

– O să ne distrăm mult, adaugă el, iar cuvintele alea zăbovesc în mintea mea tot drumul spre casă și chiar după ce urc în pat, retrăind fiecare clipă perfectă din seara asta.

....

În dimineața următoare, port ținuta care îi place foarte mult – bluză transparentă și fustă mulată. Probabil niciodată nu am fost mai entuziasmată să merg la

lucru, însă presupun că nu am anticipat nicicând că o să mi-o trag la serviciu și o să am mai multe orgasme.

Descui ușa și intru când ajung la el acasă cu cinci minute mai devreme. Nu este în birou, iar eu mă gândesc să îl caut prin casă, dar știu că ar prefera să mă găsească așteptând.

După ce îmi scot sacoul și pantofii, iau perna de pe scaun și mă așez în mijlocul camerei. Îngenunchez taman când îi aud pașii îndepărtați, undeva în casă.

Cu privirea plecată, corpul meu se înviorează de anticipare când aud țăcănitul pantofilor lui pe podea. Emerson tace o clipă înainte să vină spre mine, atingându-mi bărbia și ridicându-mi capul, astfel încât să mă uit la el – exact la fel ca în prima zi.

— Ce fată cuminte, șoptește el, iar eu îi sorb cuvintele care sunt un val de serotonină pentru sufletul meu.

Îmi transmit că sunt în siguranță, adorată, prețuită, și că nu am nicio grijă.

El se apleacă și își lipește ușor buzele pe ale mele. Este un sărut rapid și blând și deja îmi doresc mai mult. După ce se îndreaptă, se duce la birou.

— De acum o să ai nevoie de mai mult somn, Charlotte. Dacă o să stai în oraș până la unu noaptea, trebuie să rămâi acasă până la zece a doua zi, ai înțeles?

— Da, domnule! spun eu mieros.

— Deși aș prefera să nu umbli deloc pe străzi noaptea. Poate că ar trebui să iei în calcul opțiunea de a rămâne până dimineață.

Zâmbesc în sinea mea, cu ochii încă fixați la podea.

— Da, domnule!

Când stau în genunchi, iar el este „domnule", nu Emerson, își joacă rolul foarte bine. Doar puțin diferit de cine este în mod obișnuit, îmi place puterea pe care o emană. Mă face să mă simt... cumva. Nu știu cum să

definesc sentimentul ăsta, e ca și când el este totul și nimic nu există dincolo de camera asta. Nu am alt scop, ceea ce mă face să mă simt cu adevărat liniștită. Niciun alt scop înseamnă și lipsa grijilor. Nicio plată la casă sau o soră mai mică și chinuită. Niciun tată plecat de acasă, nicio familie dezorganizată. Și niciun fost iubit. Aici, suntem doar eu și el. Sarcinile mele sunt simple și satisfăcătoare – să îi fac pe plac domnului. Nici măcar nu îmi mai pasă ce ar spune cineva sau ce ar crede despre aranjamentul nostru. Mă face fericită.

— Vino aici, Charlotte! îmi poruncește, iar eu mă târăsc supusă spre el. Ridică-te în picioare!

Mă ridic în picioare, păstrându-mi privirea în pământ. Îmi pipăie bluza în jos, trimițând un val de excitare prin trupul meu.

Îmi atinge un nasture și chiar sper că nu are de gând să-l smulgă la fel ca ieri, pentru că o să rămân fără bluze. Descheie primul nasture.

— O să-ți scot asta azi. Este în regulă?

Dau nerăbdătoare din cap.

— Folosește cuvinte, Charlotte!

Înghit în sec.

— Da, domnule!

Și mi se usucă gura când îmi descheie bluza, nasture cu nasture, și o scoate de pe mine până rămân în fața lui doar în sutien și fustă.

— Și asta? întreabă când își trece degetele peste pielea mea, deasupra fustei. Trebuie să mă forțez să înghit din nou.

— Da, domnule, răspund eu, de data asta mai mult în șoaptă.

Îmi face semn să mă întorc și îmi descheie fermoarul, lăsând fusta să cadă pe podea. Aerul rece din biroul lui îmi atinge fundul și mi se face pielea ca de găină.

El tace o clipă, eu stând cu spatele, în timp ce degetele lui îmi ating delicat brațele și aștept să îmi ordone. Sunt pregătită să mă aplece peste birou sau să mă pună în genunchi.

Mă sărută ușor pe umărul stâng, făcându-mă să mă încălzesc între picioare.

— Treci la treabă! îmi spune și mă lovește ușor peste fund.

— Da, domnule! răspund eu, mușcându-mi buza ca să nu zâmbesc prea larg.

Se dovedește a fi dificil să mă concentrez la lucru, dar reușesc să citesc câteva e-mailuri și să trimit documentele fiscale de care avea nevoie contabilul în primele câteva ore de muncă. Simt cum mă privește Emerson din când în când. Mă urmărește cu o privire lacomă, dar nu mă uit la el, savurând atenția lui în timp ce lucrez.

Când îi aduc cafeaua, îmi atinge picioarele goale, trecându-și degetele peste interiorul coapsei și făcându-mă să vreau să explodez, dar îmi joc rolul.

— Mai aveți nevoie de ceva, domnule? întreb cu un mic tremur în glas.

Mă înnebunește intenționat. Nu știu dacă acum se joacă cu mintea mea pentru că asta nu face parte din fantezia lui cu secretara sau dacă doar creează tensiune. Poate după program, când renunțăm la roluri, o să putem să ne ducem în camera lui și să facem lucruri scandaloase. Deși, dacă sunt sinceră, sper oarecum să facă sex cu secretara. Presupun că este o fantezie pe care nu știam că o am.

— Momentan, asta e tot, Charlotte.

Numele meu se rostogolește pe limba lui ca mătasea care alunecă printre degete. Nu-mi mai pasă că nu-mi spune Charlie. Mă face să cred că sunt doar a lui și îmi place asta.

Înainte de prânz, lasă pixul pe birou. Mă uit la el ca să văd ce nu e în regulă.

– Azi mi-e greu să termin ceva, Charlotte. Mă distragi și nu mă pot gândi decât la cât de frumoasă este păsărica dintre picioarele tale. Se apleacă și se încruntă șiret la mine.

Schițez un zâmbet.

– Îmi pare rău, domnule. Pot să vă ajut cu ceva?

– Da. De ce nu vii aici să citești e-mailul ăsta pentru mine? rostește el într-un fel care îmi spune că o să facem ceva mai mult decât să citim un e-mail.

– Da, domnule! răspund eu, împingând scaunul în spate și venind spre el.

El își atinge ușor coapsa, făcându-mi semn să stau în poala lui.

În clipa în care mă așez pe piciorul lui, mă apucă de talie cu mâna stângă, ținându-mă lipit de el. Deja este excitat și-i simt pe fund erecția. Îmi mișc ușor șoldurile ca să mă fac comodă, știind că asta o să-l înnebunească puțin.

Cu mâna dreaptă, deschide un e-mail.

– Citește-l! e ordinul lui.

Înghit, aplecându-mă și făcând ce mi-a spus.

– Domnule Grant, găsiți în atașament formularul de taxe pentru contractorii dumneavoastră independenți. Vă rog să citiți instrucțiunile de aici pentru mai multe informații. Vă mulțumesc, Miles Ward, CPA.

– Apasă pe adresă, adaugă Emerson. Mă mângâie pe stomac, atingându-mă pe sâni și strângându-l pe cel drept. Apăs pe adresă și se deschide formularul de taxe. Citește-l.

– Pe tot? întreb eu.

El îmi ciupește sfârcul drept, iar eu țip.

– Mă iei la întrebări, Charlotte?

— Nu, domnule! răspund eu.

În mod clar este un limbaj fiscal și foarte plicticos, deci nu prea știu ce scop are asta. Chiar trebuie să afle totul acum? De parcă ar ține minte?

Totuși, fac așa cum îmi spune.

— Formularul 1099, venituri diverse, pentru toate persoanele cu care faceți afaceri, pe care le-ați plătit în anul...

Degetele de la mâna lui stângă îmi intră în chiloți și îmi ating clitorisul. Înțepenesc deoarece mă simt foarte bine după câteva ore în care am așteptat să fiu atinsă. Închid ochii și murmur la atingerea lui.

— Continuă, mormăie el, oprindu-se.

Înghițind neliniștită, deschid ochii și mă supun.

— Fiecare persoană de la care ați reținut taxa pe venit după regulile de reținere, indiferent de suma plătită...

Mă opresc din citit când bagă un deget, alunecând ușor prin umezeală. Scot un mic geamăt de plăcere.

— Continuă, Charlotte!

Când citesc următorul paragraf de jargon monoton, mi se pare că mi-e greu să respir, ca să nu mai zic să vorbesc. Își bagă adânc degetul în timp ce îmi mângâie delicat cu mâna clitorisul și de fiecare dată când încerc să îmi legăn șoldurile ca să simt mai multă frecare, îmi oprește corpul apucându-mă strâns de șolduri.

Abia dacă mai citesc corect; sar cuvinte și mă mișc deoarece știu sigur că nu este atent la nimic din ce menționează documentul ăsta de la Fisc, dar știu că încearcă să mă testeze.

— Citește din nou ultima parte, mormăie când mă freacă și mai tare cu degetele, băgându-le în mine fără să mă lase să mă mișc niciun centimetru.

– Toate firmele... care raportează că satisfac parțial cerințele, să raporteze... La naiba, sunt prinsă între mi și iar! În ceea ce privește un cont din US..., mi se sparge vocea, ... pentru scopurile capitolului patru, așa cum sunt descrise în secțiunea de regulamente unu... patru...

Am orgasm. Mă țin de birou și mi se încețoșează privirea.

– Citește în continuare, mormăie el.

Țip.

– Patru... punct cinci... secțiunea șase.

– La naiba! strigă el.

Ridicându-se grăbit, mă apleacă peste birou. Caută un prezervativ în sertar, scoate unul și își desface cureaua. Gâfâi pe biroul lui, păsărica pulsându-mi de la orgasm și așteptând nerăbdătoare să-i simtă mădularul.

Cu o mișcare rapidă, îmi dă jos chiloții subțiri de bumbac și mă penetrează dur, strivindu-mi corpul de birou. Dumnezeule, ce bine mă simt când mă umple! Țipetele mele pițigăiate umplu camera când mi-o trage neîndurător. Își înfige degetele în coapsele mele în timp ce-și izbește corpul de fundul meu.

– Uite ce îmi faci, Charlotte, mormăie el, părând un om distrus. Stai aici, în chiloții ăștia de curvă. O faci intenționat, nu-i așa?

– Da, domnule, suspin eu, apropiindu-mă de alt orgasm.

Îmi place versiunea asta dezlănțuită a lui Emerson, foarte diferită de șeful serios care este de obicei. Și îmi place că-l fac și mai mult să fie așa.

– Îți place să ți-o trag pe biroul meu, târfulițo?

Vocea lui este încordată și știu că o să ejaculeze. Mă simt obscenă și-mi place să mă înjosească.

— Da, domnule! aproape țip de la valul de senzații pe care le simt în corp.

— Ești o târfuliță, nu-i așa? mormăie el.

— Da, domnule!

— Asta primești pentru că mă ispitești. Spune-mi că-ți pare rău, Charlotte!

Mișcările lui devin tot mai dure, făcându-mă să amețesc în timp ce am orgasm și jur că mi se ridică picioarele de pe podea. Îmi tremură corpul, păsărica zvâcnind în jurul mădularului său.

— Îmi pare rău, domnule! strig eu gemând, cu respirația tăiată.

Loviturile lui de pedeapsă încetinesc atunci când ejaculează gemând zgomotos și, la doar o secundă după ce termină, mă ia în brațe. Încă în mine, mă întoarce și mă sărută atât de pasional, încât aproape mă topesc. Brațe puternice mă cuprind de talie, strângându-mă tare.

Ar trebui să mă simt atât de bine pentru că îmi doresc prea mult? Nu doar sexul, deși e minunat. Dar felul în care mă face Emerson să mă simt, atât de sigură și iubită. Adică... abia m-a făcut târfuliță și tot mi se pare că nu-mi vorbește niciodată condescendent sau că mă umilește, nici măcar când jucăm roluri unde chiar îi sunt inferioară.

Totul pare ireal de ironic. Ca și când nu ar trebui să funcționeze, dar funcționează. Și știu că e doar un lucru temporar și nu ar trebui să mă atașez, dar în sinea mea sper că Emerson o să treacă peste faptul că am ieșit cu fiul lui și o să lase relația noastră să devină adevărată.

Și, când vine vorba de speranță, chiar ar fi trebuit să-mi învăț lecția până acum. Întotdeauna se termină cu dezamăgire.

REGULA NUMĂRUL 25:
Dă-i ocazia să te surprindă și o va face.

Charlotte

– Nu crezi că sunt puțin cam mare pentru o *piñata*? întreabă Sophie în timp ce stau cocoțată pe o scară în mijlocul patinoarului.

– Ăăă... Sunt cu șase ani mai mare decât tine și o să lovesc chestia asta și o să-mi placă fiecare secundă.

Ea își dă ochii peste cap. Când cobor, admirăm munca mea.

– Cred că arată minunat!

– Arată ca un penis uriaș cu herpes, răspunde ea, iar eu suspin.

Râde când o împing cu cotul.

– E o ciupercă! Am lucrat la ea toată noaptea.

– În primul rând, este o ciupercă otrăvitoare și cred că partea de sus ar trebui să fie mult mai mare.

– Ei bine...

– Glumesc! râde ea, îmbrățișându-mă și strângându-mă cu putere. Îmi place!

– Mulțumesc! îi spun și o îmbrățișez și eu.

– În plus... o s-o lovim până ies chestii din ea, deci poate să fie și un pen...

– Sophie Underwood! strig eu. Ai 15 ani! Vorbește frumos!

Chicotește când fuge spre masa unde mama aranjează gustări și băuturi. Îmi bâzâie telefonul în buzunarul de la spate și îl scot.

– O să-i spun mamei ce ai zis! strig la sora mea când deschid telefonul ca să mă uit la mesaje.

Îmi crește pulsul când văd numele lui Emerson. Mesajul lui mă face să mă opresc o clipă.

Trebuie să vii imediat.

Îi răspund repede.

De ce? Ce s-a întâmplat?

Mi-e dor de tine. Ar trebui să discutăm despre lucratul în weekend. Doar nu te aștepți să-mi citesc singur e-mailurile două zile la rând.

Zâmbetul mi se întinde de la o ureche la alta și știu că arăt ca o idioată când stau acolo și zâmbesc atât de larg, încât mă doare.

O să vin diseară, răspund eu.

Ce faci acum?

Trebuie să mă gândesc o clipă la ce să-i răspund. Am vorbit cu Emerson despre viața mea personală, dar asta a fost când eram doar o angajată. Totul s-a schimbat. Nu ar trebui să fiu atât de neliniștită să îi mai împărtășesc ceva. Nu este ca și când am avea o relație. Doar ne-o tragem – mult – și ocazional ne jucăm de-a șeful și secretara.

Dar cu toate partidele de sex și preludiul, mi se pare ciudat să pomenesc despre lucruri din viața normală. El vrea să mă vadă goală și să mi-o tragă pe birou, dar îi pasă de viața mea de acasă sau ce fac să mă distrez? Vreau să spun că da, însă asta sper eu.

Intenționez să-i dau o replică ușuratică, de genul „Mă gândeam la ce mi-ai făcut ieri", dar nu asta îmi scriu degetele. În schimb îi trimit...

Pregătesc petrecerea pentru ziua de naștere a surorii mele, la patinoar. Azi împlinește 15 ani.

Este liniște o vreme. Nu văd niciun mesaj. Niciun text sau fotografii.

Duc scara înapoi în debara și când închid ușa, îmi vibrează telefonul.

La ce oră e petrecerea?

La trei. O să se termine până la șase și o să vin.

Sunt sigură că sora mea o să fie ocupată să stea cu prietenele ei. Are doar două prietene ale căror părinți le lasă să rămână la noi acasă peste noapte, iar ea le-a invitat pe amândouă în seara asta, deci știu că o să fie ocupată când am să plec pe furiș.

Emerson nu îmi răspunde, dar petrecerea este pe cale să înceapă, așa că abia observ. Înainte să-mi dau seama, le dau patine prietenelor ei și coordonez dansul. Patinoarul e aglomerat sâmbăta, iar avantajul de a fi prieteni de familie cu proprietarul este că avem tot locul la dispoziție pentru petrecerea lui Sophie.

Când mă uit la ea și văd că zâmbește larg între două fete la fel de ciudate, trebuie să îmi reprim impulsul de a plânge. Este nedrept câte probleme a trebuit să înfrunte în ultimii câțiva ani. Agresată la școală. Abandonată de propriul tată.

Știu că sora mea își face griji pentru mine și aș vrea să nu-și facă. M-a văzut într-o relație proastă și de-a lungul unui an în care m-am simțit ca o ratată. Asta mă face să mă întreb ce ar crede despre Emerson.

L-ar accepta, chiar dacă nu știe ce se întâmplă în spatele ușilor închise? Sigur, el mă tratează ca pe un obiect când vreau să o facă, dar când nu jucăm jocuri, este afectuos și iubitor.

— De ce zâmbești? întreabă mama când îmi aduce un pahar alb de plastic plin cu suc.

— Sunt fericită când o văd zâmbind, spun eu, dând din cap spre Sophie.

— Da, și eu. Ea se întoarce spre mine. Știi... să te văd zâmbind mă face și pe mine fericită.

Îmi îndrept atenția spre mama.

— Bineînțeles. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că... ai zâmbit mult în ultima vreme.

Încerc să mă port nonșalant, să ignor asta.

— Ei bine, situația e bună. Am un salariu frumos, Sophie se descurcă bine. Tu pari mai puțin stresată.

— Îhî, răspunde ea peste marginea paharului.

— Unde vrei să ajungi?

— Ești sigură că nu este cineva...

— Mamă! Nu fac decât să mă duc la muncă și să vin acasă. Unde aș putea să cunosc un tip?

Ea râde și zâmbește șiret când încearcă să-și ascundă fața.

— Ziceam și eu. Ai privirea unei fete care tocmai și-a...

— Te rog să nu termini propoziția aia!

— Sunt asistentă la urgențe, Charlie. Crezi că o mică discuție despre sex mă scârbește?

— Isuse! mormăi, ascunzându-mi fața cu mâinile.

În timp ce încerc să-mi revin din groaza faptului că mama a zis că arăt de parcă mi-am tras-o bine, ea spune:

– Asemenea bărbați nu vin des la patinoar.

– Ce? întreb eu, ridicându-mi capul.

Scrutez camera și mi se oprește inima când îl văd pe Emerson Grant traversând patinoarul ca și când nu ar fi cel mai ciudat lucru din lume. Ce nai...

Dintr-un motiv oarecare, mă ascund după tejghea. La scurt timp după ce mă las pe genunchi, îmi dau seama că e o idee stupidă să mă ascund.

– Ce faci? Îl cunoști?

Dacă rămân ascunsă, poate o să plece. Ce caută aici? Chiar a fost un pas mare să îi spun despre petrecerea surorii mele. Sunt foarte sigură că nu sunt pregătită să le cunoască! Și cum rămâne cu Sophie?

– Întreabă de tine, adaugă mama. Mătușa ta Shelly tocmai i-a arătat unde să vină.

La naiba! Poartă-te natural, Charlie!

Când mă ridic în picioare, încerc să par nonșalantă, dar el se uită imediat la fața mea. Firește că mă încântă că îmi dă atenție. Este ca și când aș sta sub o lampă cu ultraviolete, absorbind căldura. El schițează un zâmbet.

– Ei bine, bună! spune pe un ton nonșalant pe care nu l-am mai auzit.

– Bună! mă bâlbâi eu jenată.

Mama își drege glasul, prinsă în schimbul nostru de priviri.

– O, Emerson, ea e mama mea, Gwen. Mamă, el este... șeful meu... Emerson.

Mama întinde nerăbdătoare o mână, zâmbind.

– Mă bucur să te cunosc!

– Plăcerea este a mea, Gwen!

Mama se bucură de încă un moment lung în care-l privește pe Emerson ca și când ar fi un reper național.

În cele din urmă, se uită din nou la mine.

— O să văd dacă Sophie are nevoie de ceva, spune ea, lăsându-ne să discutăm.

Imediat ce mama se îndepărtează, mă încrunt la Emerson.

— Ce naiba faci aici?

El râde, ca și când ar fi știut că o să mă enervez. Ca și când i-ar plăcea să mă vadă nervoasă.

— Ai spus ora trei. Știu că nu am fost invitat, dar voiam să te văd în mediul tău.

Bine, e chiar drăguț din partea lui! La naiba, de ce este atât de drăguț? Aveam o înțelegere: să păstrăm secretul și să ne distrăm când putem. Dar acum a cunoscut-o pe mama și el arată al naibii de bine în tricou și blugi!

Mă aplec peste tejgheaua lăcuită și îmi apropii fața de a lui.

— Bine, ascultă!

Încă rânjește îngâmfat, iar eu vreau să îl lovesc și să îl sărut în același timp.

— Aici sunt Charlie, nu Charlotte, bine? Fără „da, domnule" și secretare aici.

— Bineînțeles, râde el.

Mi se pare ironic să fiu eu cea care îi dă ordine lui Emerson Grant, dar presupun că deja nu mai suntem în mediul nostru, așa că totul dispare. Și lui i se pare amuzant. Își coboară privirea la buzele mele. Ridic repede un deget.

— Și nimic de genul ăsta! Ești șeful meu.

— Ei știu...

— Că ești tatăl lui Beau? Nu, dar sunt sigură că o să afle până la urmă.

Chipul lui rămâne relaxat, afișând un mic zâmbet, și mi se pare foarte ciudat. Nu seamănă nici pe departe

cu șeful pe care îl văd în fiecare zi, dar cumva îmi place. Nu am mai văzut niciodată latura asta a lui Emerson și mi se pare că e doar o altă parte din el de care mă bucur numai eu.

– Deci, dă-mi voie să o cunosc pe sărbătorită, adaugă el, atingând tejgheaua.

Simt un strop de îngrijorare în stomac. Am încredere în Emerson, dar dacă nu se poartă perfect cu ea? Am un simț înnăscut să o protejez pe Sophie, dar mă și tem că, dacă el încurcă treburile, nu o să-l mai pot privi la fel.

Emerson se întoarce spre patinoarul unde Sophie și prietenele ei se rotesc în jurul a ceea ce se vrea a fi o *piñata*.

– Lasă-mă să ghicesc, spune el. E cea cu părul albastru?

Chicotesc.

– Da.

Îi fac semn când ne vede că ne uităm, concentrându-și imediat privirea la Emerson. Are aceeași expresie gânditoare pe care o afișa mereu pentru Beau. În schimb, se apropie și se oprește lângă zidul scund cu o față zâmbitoare și plină de pistrui.

– Hei, ce se întâmplă?

– Sophie, el e... prietenul meu, Emerson. Emerson, ea este sora mea, Sophie.

Îi urmăresc expresia când îi întinde ceva.

– La mulți ani, Sophie!

Îi întinde un plic mare și mov, iar eu încerc să mi-l imaginez mergând pe culoarul unei drogherii, cumpărând o felicitare pentru o fată de 15 ani. Zâmbesc.

– Mulțumesc! radiază ea. Pot să-l deschid?

– Bineînțeles! răspunde el.

Sophie deschide felicitarea cu flori mov strălucitoare şi zâmbeşte în timp ce o citeşte. O deschide şi din ea cade ceva. Când o ridică, mă încrunt la el cu ochi mari, presupunând că i-a strecurat nişte bani.

— Chiar nu trebuia să...

— O, Dumnezeule! strigă Sophie.

Când ţopăie ţinând o bucată de hârtie, o întreb:

— Ce ai acolo?

— Două bilete la festivalul de animaţii!

— Ce? strig eu, luând hârtia.

Şi nu sunt doar două bilete obişnuite, sunt bilete VIP.

— Emerson!

— Mulţumesc foarte mult! strigă Sophie, ţopăind pe patine.

— Dar... de unde ai ştiut? întreb eu, complet uluită.

— Mi-ai povestit despre asta când te-am angajat.

Rămân cu gura căscată. Îmi amintesc ziua aia, când trăncăneam şi credeam că nici măcar nu este atent. Chiar asculta. Simt fiori pe braţe când mă uit la bilete, apoi la el.

Oare ştie măcar cât de mult înseamnă asta pentru mine? Că, după ce mi-am reparat maşina, chiar nu-mi mai permiteam să cumpăr bilete VIP, în ciuda salariului pe care mi-l oferă el? Ştie că înseamnă mai mult decât orice faptul că m-a ascultat şi şi-a amintit după atâtea săptămâni?

Îmi apar lacrimi în ochi şi mă întorc repede, alungându-le clipind.

— Ce e asta? întreabă mama după ce aude reacţia lui Sophie.

Îi dau biletele şi Sophie o anunţă mândră că o să meargă la festivalul de animaţii. Încerc să zâmbesc şi să mă port normal, dar simt cum mă priveşte şi nu pot

...lpa de sentimentul că, deși totul este minunat, iar ...l este incredibil de perfect, dintr-un anumit punct de vedere, îl urăsc pentru asta.

Îl urăsc pentru că, până la urmă, nu îl pot păstra.

REGULA NUMĂRUL 26:
Nu te teme de cuvinte obscene.

Charlotte

— Emerson, vii cu noi la film diseară? întreabă mama după petrecere, în timp ce el ne ajută să scoatem din mașină toate cadourile primite de Sophie.

Fac ochii mari. Eu și Emerson aveam planuri destul de clare acasă la el după petrecere, așa că-i transmit din priviri să refuze, dar degeaba:

Spre mâhnirea mea, el răspunde repede „Mi-ar face plăcere!", iar expresia mea se transformă în una care spune: „Ce naiba?"

Însă apoi zâmbește, iar eu nu văd zâmbetul ăla prea des, și este unul foarte frumos.

— O să merg cu mașina ta, îi spun eu când Sophie și cele două prietene ale ei urcă pe bancheta din spate a mașinii mamei.

Iar eu cu siguranță nu ratez privirea șireată de pe chipul mamei când dispar cu el spre parte din spate a parcării, unde și-a lăsat mașina. După ce urc, ne uităm cum se îndepărtează mașina mamei înainte să mă apuce de ceafă și să mă tragă spre el.

Ne sărutăm cu forța unui cuplu care a așteptat exact clipa asta câteva ore, toată dorința acumulată revărsându-se într-un sărut foarte pasional peste consola mașinii. Buzele lui sunt nemiloase și stăruitoare,

devorându-mi gura și abia lăsându-mă să respir. Ei bine, nu am nevoie de aer. Am nevoie doar de el.

El își coboară mâinile spre sânii mei, dar când întind mâna spre umflătura din blugii lui, mă apucă de încheietură.

– Nu cred că este o idee prea bună, zice mormăind pe buzele mele.

– Eu cred că e o idee minunată!

– Vrei să ți-o trag pe scaunul din față al mașinii, în fața trecătorilor, ca să ajungem amândoi la închisoare? Pentru că, dacă îl atingi, exact asta o să se întâmple.

– Merită, mormăi eu, întinzând din nou mâna.

– Poartă-te frumos, Charlotte!

Faptul că mi se adresează pe celălalt nume mă face să mă supun imediat. Ca și când ar suna dintr-un clopoțel, poate să mă îmblânzească spunând un singur cuvânt și cu o ușoară schimbare a vocii. Și deodată, sunt supusa lui.

Retrăgându-mă bosumflată, mă sprijin de scaun.

— Știi, nu este nevoie să rămânem la film în seara asta.

— Știu.

— Atunci, de ce o facem?

Își întinde mâna peste consolă și mă strânge de coapsă.

— Pentru că îmi place să te văd cu familia ta și îmi place familia ta.

Când demarează, vreau să îi spun că doar înrăutățește situația. Trebuia să păstrăm secretul ăsta și ar trebui să acceptăm că relația nu o să funcționeze niciodată. Trebuia să fie doar sex.

Când ajungem acasă, mă încordez așteptând clipa în care intră înăuntru. Îmi place casa noastră, dar este casa familiei. Este puțin haotică de obicei, dar acum în

ea sunt trei adolescente foarte entuziasmate, iar asta nu e pe placul lui Emerson.

O găsim pe mama în bucătărie, ocupată să facă floricele și gustări în timp ce fetele se adună în sufragerie, alegând un film. Ele aleg un desen animat japonez, *Spirited Away*, sincer unul dintre preferatele mele, dar o să-i placă lui Emerson? Nu par să mă pot relaxa deoarece sunt prea ocupată făcându-mi griji că o să observe vasele de la micul-dejun, murdare, în chiuvetă sau grămada de rufe care este încă morman pe scări, așteptând să le adune Sophie. Și mama nu încetează să-i dea târcoale, iar eu vreau doar să îl scot de aici.

Apoi, mă uit la fața lui. Zâmbește din nou. Relaxat și râzând cu mama, în timp ce ea îi povestește întâmplările ei preferate de la camera de gardă, cele amuzante, bineînțeles.

Și brusc, nimic nu mai are logică pentru mine.

Toate laudele lui Emerson, felul în care îmi spune că sunt perfectă și fără cusur și bună... era doar el care juca un rol. Nimic nu era adevărat. Iar dacă era, ce părere are acum despre viața mea reală? Nimic din toate astea nu e perfect sau fără cusur. Este o harababură. Și de obicei accept asta, dar pentru el nu pot fi și Charlotte și Charlie. Nu trebuia să vadă niciodată nimic din toate astea, așadar de ce nu o ia la fugă? Cum o să revin luni în rolul lui Charlotte, când el știe cum sunt eu de fapt?

După ce gustările sunt gata și filmul e pregătit, fetele se așază pe podea, iar mama stă pe fotoliu, lăsând canapeaua pentru mine și Emerson. El stă într-un capăt, cu o gleznă pe un genunchi în timp ce se sprijină de cotieră. Este prea atrăgător ca să fie în sufrageria mea. Mult prea atrăgător.

Când ne uităm la film, pare cu adevărat fermecat, dar îl surprind cum mă privește din când în când, ca și când aș fi mai interesantă decât filmul. La un moment

dat, își sprijină brațul de spătarul canapelei, iar eu mă trezesc sprijinindu-mă de el până când chiar ne culcușim, cu mama la doar câțiva pași distanță.

Ca întotdeauna, ea oricum adoarme după cincisprezece minute. Și imediat ce apare genericul, fetele pleacă în camera lui Sophie. Emerson întoarce capul spre mine în camera slab luminată. Mă uit la el și este atât de liniște și un moment atât de intim, încât pare aproape ireal.

Se apleacă și mă sărută pe frunte.

Repet: îl urăsc foarte mult. De ce îmi face asta?

Când se îndepărtează, îmi șoptește:

– Vrei să-mi arăți camera ta?

Îmi scapă un râset. Glumește. Doar că pare că așteaptă un răspuns.

– Ce-ar fi să ne întoarcem la tine acasă? Pot rămâne peste noapte.

El mă mângâie pe obraz.

– Vreau să văd camera ta.

– Dar este o casă mică de oaspe...

– Arată-mi, îmi spune cu un deget pe buzele mele.

Fără să o trezesc pe mama, ieșim tiptil din sufragerie și mergem spre ușa din spate. Nu pot să nu mă gândesc la cât de proastă e ideea asta și încerc să-mi amintesc dacă mi-am pus hainele murdare în coșul de rufe sau dacă sunt încă împrăștiate pe podea.

Când ajungem la ușa biroului meu, mă înghesuie din spate, cuprinzându-mă de talie și sărutându-mă pe gât. Dumnezeule, crede că o s-o facem aici? În același pat pe care îl am de la 15 ani?

În clipa în care intrăm, începe să se uite împrejur, ca și când chiar i-ar plăcea locul.

– Nu e mare lucru, spun eu.

Luându-mă de mână, mă trage spre el și mă sărută pe gură. Are un gust foarte bun și vreau tot ce se întâmplă în clipa asta, dar nu aici.

— De ce ești atât de neliniștită? întreabă el, cuprinzându-mă cu brațele.

— Nu sunt neliniștită... doar că...

— Crezi că vârsta mea a deranjat-o pe mama ta?

— Glumești? Mama este cea mai de treabă. Acum, dacă ar fi fost tata aici... spun eu, imaginându-mi cum o ia razna la ideea că sunt cu un bărbat cu câțiva ani mai tânăr decât el. E bine că nu o să mai afle.

— Mi-am dat seama. În orice caz, câți ani au părinții tăi?

— Nu o să-ți răspund la întrebarea asta, zic eu, apucându-l de față și trăgându-l pentru încă un sărut.

Indiferent cât de neliniștită sunt, corpul mi se destinde la atingerea lui, nerăbdător să capete mai mult.

Dar, de fiecare dată când încerc să îl trag spre pat sau spre ușă, el rămâne pe loc. În schimb, începe să se uite la fotografiile înrămate din bibliotecă.

Fotografii cu mine... adolescentă.

— O, Dumnezeule! Te rog, încetează! strig și încerc să le pun cu fața în jos, dar el se împotrivește.

— Vreau să văd.

Bineînțeles că el câștigă, fiind mai puternic, așa că se uită la toate.

Când ajunge la o fotografie cu mine și Sophie când am fost la Disneyland în copilărie, îngheț.

— Asta e drăguță. Cine este? întreabă el.

În fotografie, Sophie avea șase ani, iar eu, 12. Părul albastru pe care îl are acum era tuns scurt. Cu un tricou albastru cu Olaf, pantaloni scurți și tenişi cu luminițe, înțeleg de ce Emerson a trebuit să întrebe cine este în

fotografie. Pentru că, atunci când se uită la ea, vede un băiețel.

Iar eu nu-l pot minți.

– E Sophie, răspund eu, luând fotografia și uitându-mă la ea.

Mă încordez, așteptând reacția lui. Cred că e posibil să-mi pună întrebări sau să le evite complet, deoarece îl jenează. În schimb, îi simt brațele în jurul taliei și buzele pe ureche.

Rămân cu privirea la fotografie și rememorez acea zi.

– Părinții ne-au dus de ziua ei pentru că era obsedată de Frozen. Obsedată! Un detaliu pe care l-ar nega și astăzi deoarece bineînțeles că acum este un clișeu.

El râde la urechea mea.

Însă amintirea fericită mă întristează căci, după câțiva ani, când Sophie și-a schimbat numele și le-a spus părinților adevărul despre sexualitatea ei, creând o prăpastie în familia mea – una pentru care se învinovățește pe nedrept.

– O protejezi foarte mult, mormăie el ca și când ar fi ceva curajos sau lăudabil.

Ca și când, dacă faci ceea ce trebuie, dacă iubești necondiționat pe cineva, ar fi ceva minunat.

– Trebuie să o fac. El ne-a părăsit din cauza...

Înghit în sec. Dumnezeule, nu vreau să plâng, nu aici, într-un moment atât de frumos, și cu siguranță nu în fața lui! Dar ceva din felul în care mă strânge mai tare mă face să mă simt în siguranță, ca și cum mi-aș putea deschide sufletul fără a fi vulnerabilă.

– Nu înțeleg cum de oamenii nu se pricep deloc la dragoste. Cum și-a putut răni propriii copii din cauza ignoranței lui egoiste? Cum poți pretinde că iubești pe cineva și să îl rănești atât de mult?

— Aia nu e dragoste.

Întorc capul ca să îl privesc în ochi. Același bărbat chibzuit care s-a încruntat la mine când i-am citit în palmă știe, deodată, cum e cu dragostea. Bineînțeles că știe. Am văzut cum lucrează ca să îl readucă pe Beau în viața lui, cum se învinovățește pentru ce îmi face mie.

— Văd cum te porți cu ea, cât de minunată ești cu familia ta, Charlotte.

Clatin repede din cap.

— Nu, fac doar ce ar trebui...

Întrerupându-mă, el mă apucă de bărbie și mă trage mai aproape.

— Încetează! Nu te mai desconsidera. Pariez că mama și sora ta nu cred asta. Sunt sigur că ele cred, ca și mine, că ești minunată.

Căldura îmi inundă trupul și mă înmoi. Emerson Grant crede că sunt minunată.

— Sunt varză, îl contrazic eu. Uite unde locuiesc! Sunt stângace, uitucă și dezordonată...

El mă sărută pe gură în timp ce murmură:

— Ești perfectă! Apoi se retrage și se uită serios la mine, vorbindu-mi pe un ton misterios și tăios. Acum, nu mă mai contrazice!

Fața și umerii mi se relaxează imediat. Las fotografia înrămată pe raft când vin în brațele lui.

— Da, domnule! răspund eu.

— O să te fac să uiți toate lucrurile rele pe care le-ai spus despre tine. Iar dacă te prind că mai spui așa ceva, o să fii pedepsită. Înțelegi?

Simt o vibrație sub piele, de frică sau entuziasm, sau poate că doar sunt prinsă în acest moment și de tot ce îmi spune el. Răspund repede, dând aprobator din cap.

Îmi cuprinde fața cu mâinile când ridică o sprânceană și-și înclină capul spre mine.

– În cuvinte, Charlotte!

– Da, domnule!

– Bravo, șoptește el, cu fruntea lipită de a mea.

Apoi zâmbește și pare că scena s-a terminat și suntem din nou doar noi.

Cât îmi dă părul pe spate și mă uit la el, încercând să-mi dau seama ce e cu noi. Ce suntem? Oare simte ce simt și eu? Pentru că acum inima mea pare plină, și este înfiorător. Cândva, Emerson o să mă părăsească fie pentru că n-o să mai fiu noutate, fie pentru că fiul o să revină în viața lui, iar eu n-o să mai am loc acolo. Știu că o să doară ca naiba când o să vină ziua aia și nu știu dacă o să fiu vreodată pregătită pentru asta.

Aproape ca și când ar putea să-mi simtă gândurile haotice și pline de teamă, Emerson mă sărută pasional. Brusc, sunt ridicată în aer și dusă în patul meu nefăcut. Cu picioarele înfășurate mele în jurul taliei lui, se așază în mijloc și mă întinde pe perne.

– Chiar nu trebuie să rămânem aici, mă bâlbâi eu. Ne putem întoarce la tine acasă...

Buzele-i coboară pe gâtul meu când se împinge între picioarele mele, alungând toate cuvintele și gândurile raționale din mintea mea. Expir gemând.

– Îți place? murmură el pe pielea mea.

– Îhî...

– Vrei să o fac din nou?

– Da, te rog! Oftez.

Întinzându-se deasupra mea, își freacă din nou mădularul tare de mine, excitându-mă. Ceva din mișcarea asta, din felul în care își mișcă trupul, mă tensionează cu promisiunea unei partide de sex și gem din nou.

Îi cuprind talia cu picioarele când mă sărută pe claviculă, coborând spre piept. Ridicându-mi cămașa, mi-o scoate peste cap.

— Spune-mi ce mai vrei, Charlotte.

Înțepenesc. Vorbe obscene? Nu pot. Doar ideea de a le da glas mă încordează.

Emerson se oprește și se ridică, făcându-mă să tânjesc după atingerea lui.

— Aștept... mă tachinează el.

Unghiul ăsta, în care corpul lui masiv se înalță deasupra mea, puternic și intimidant, mă face să cred că visez. Îl doresc. Vreau să preia controlul, să mă excite, și în același timp să-mi folosească trupul pentru el. Și da, sunt un milion de lucruri pe care mi-ar plăcea să le fac acum, deci de ce nu mă pot exprima?

De ce mă tem?

Îmi acopăr fața cu mâinile. Nu pot să cred că o să spun asta... cu voce tare... șefului meu... tatălui lui Beau.

— Charlotte...

— Vreau să te privesc, spun deodată, cu vocea înăbușită de mâini.

— Să mă privești făcând ce?

— Ăăă... suspin eu.

E umilitor, dar chiar mi-a spus să îi zic ce vreau, deci asta fac. Înainte să pot continua, se apleacă și îmi ia mâinile de pe față.

Apucând ambele încheieturi într-o mână, le ține deasupra capului meu, fixate de pernă.

— Charlotte, ascultă! Ești o femeie isteață, frumoasă și încrezătoare. Nu trebuie să-ți spun eu ce vrei. Vreau să aud asta de la tine. Meriți plăcerea la fel de mult ca mine și, crede-mă, nu vreau decât să te aud rostind cele mai obscene cuvinte, iar apoi să fac orice spui tu. Deci spune-o!

Mă uit la el cu ochii plini de dorinţă carnală. La naiba cu bărbatul ăsta! Sunt terminată. Distrusă pentru totdeauna, deoarece este imposibil să găsesc vreodată un bărbat de vârsta mea care să-mi poată vorbi aşa, care mă poate face să mă simt aşa cum o face el.

– Vreau să te privesc cum te atingi.

– Mai încearcă, spune el, coborându-şi privirea la mine cu o sprânceană ridicată.

Trebuie să vorbesc mai obscen. Dumnezeule, de ce este atât de greu?

– Mângâie-ţi mădularul pentru mine!

– Nu e rău, dar cred că poţi mai mult.

Vocea lui îmi dă încredere, aşa că-mi ridic şoldurile când spun:

– Vreau să te văd cum te masturbezi până ejaculezi pe pieptul meu.

Faţa lui este la doar câţiva centimetri de a mea şi face ochii mari când mă aude. Isuse, nu pot să cred că tocmai am spus asta!

– La naiba, a fost excitant!

Îmi eliberează încheieturile mâinilor şi se ridică din nou. În genunchi între picioarele mele, se concentrează la mine când îşi descheie blugii.

– Scoate-i şi pe ai tăi! îmi ordonă el.

Îmi deschei repede pantalonii scurţi şi îi cobor pe picioare. După ce îşi descheie nasturii, desface fermoarul, dar înainte să-şi scoată scula, trage de elasticul chiloţilor mei.

– Şi ăştia. Lasă-mă să te văd!

După toate lucrurile pe care le-am făcut împreună, de ce mă nelinişteşte atât de mult să fiu dezbrăcată în faţa lui? Îi scot, după care îmi desfac sutienul; stau întinsă pe pat în faţa lui, goală în lumina slabă a veiozei de pe noptieră.

Vrea să-și scoată mădularul, dar se oprește. Mă mângâie pe șolduri și până la sâni și se uită diferit la corpul meu. Venerația se vede în ochii lui când mă devorează din priviri.

— La ce te gândești? întreb în glumă, însă el nu răspunde.

În schimb, îmi sărută sânii, făcându-mă să mă arcuiesc și să uit cum mă cheamă.

— Deci spuneai că vrei să privești, nu? întreabă el, ridicându-se.

Trăgându-și blugii în jos, își scoate în sfârșit mădularul, iar eu nu-mi pot muta privirea. Adică, n-am mai admirat niciodată o sculă, dar a lui Emerson este perfectă, desăvârșită doar de felul în care o cuprinde cu mâna lui mare, mișcând-o de la bază spre vârf și strângând capul.

Cu ochii lacomi la mine, își linge palma, udându-și mâna înainte să se mângâie din nou. Mă zvârcolesc în cearșafuri, simțind nevoia să îl privesc.

Îmi mișc șoldurile și-mi mușc buza.

— Fă-o din nou, șoptesc eu.

Mă simt foarte obscenă. Nu-mi vine să cred că i-am cerut asta și că el o face, dar din clipa aia de pe hol, am prins gustul libertății și îmi place foarte mult. Sentimentul ăsta de libertate, de a fi sexuală și de a mă simți bine fără să îmi pară rău creează dependență. Nu știu dacă o să mă mai simt așa cu cineva în afară de Emerson, deci am de gând să mă bucur de asta cât de mult pot.

El gâfâie și își mișcă mâna, sprijinindu-se în cealaltă pe mine în timp ce se masturbează lent. Mi se încălzește pântecul și fac eforturi să nu-mi frec coapsele, indiferent cât de mult îmi doresc s-o fac.

— Mai repede, îi zic în șoaptă.

Emerson mărește ritmul și văd cum deschide gura când face asta, cu ochii umbriți de poftă trupească.

– Atinge-te! îmi ordonă el, luându-mi mâna și îndreptând-o spre picioarele mele desfăcute. Când îmi ating clitorisul cu degetele, dorința sporește. Îmi privește degetele când le bag printre labiile umede și le rotesc pe clitoris. Practic este hipnotizat de mișcare.

– Trage-ți-o! spune și își mișcă mai repede pumnul.

Când bag adânc două degete în mine, gemem la unison. Apoi, încep să mă mișc odată cu el.

– Vreau să ejaculez pe tine, Charlotte!

– Fă-o! răspund eu.

Îmi amân orgasmul și știu că, imediat ce-o să fiu pregătită, aș putea cu ușurință să am orgasm odată cu el.

Își trece mâna liberă pe șoldul meu ca să mă apuce strâns de coapsă și îmi dau seama că se forțează să nu ejaculeze. Și mai mult decât orice, vreau să îi văd fața când își dă drumul pe mine.

– Fă-o, Emerson! strig eu. Ejaculează pe mine.

Ca la un semn, el murmură, trecându-și vârful mădularului peste pântecul meu când un jet cald de spermă îmi pătează pielea. Expresia lui este perfectă – jumătate agonie, jumătate euforie.

După ce-mi încercuiesc apăsat de câteva ori clitorisul, am orgasm odată cu el. Mușcându-mi buza inferioară, îmi înclin capul pe spate și mă las pradă senzației.

Apoi mă sărută din nou, ridicându-mi fața spre a lui. Mă apuc disperată de gâtul lui și ne împletim limbile.

– La naiba, a fost incredibil! Tu ești incredibilă! spune Emerson, gâfâind pe buzele mele.

Amândoi ne prăbușim pe saltea, revenindu-ne. El se ridică și dispare în baia mea mică, întorcându-se după o clipă cu o cârpă udă și caldă pe care o folosește ca să curețe cu blândețe murdăria de pe abdomenul meu.

Când vine iarăşi lângă pat, mă aştept să îşi încheie pantalonii, să mă sărute de rămas-bun şi să plece. Nu mă aştept să-şi scoată blugii, să-i pună pe un scaun şi să dea la o parte cu piciorul lampa de lângă pat în timp ce urcă în pat lângă mine.

— Ce faci? întrebând râzând.

— Ce pare că fac?

— Chiar nu trebuie să...

— Charlotte! izbucneşte el pe un ton autoritar care mă face să tac.

Pe fereastra casei de oaspeţi intră câteva raze de lună, suficient cât să-i văd trăsăturile pe perna de lângă mine. Se uită la mine, mângâindu-mă pe şold şi spate pe sub pătură.

Încerc să îmi amintesc dacă m-am simţit vreodată la fel de apropiată de Beau cum mă simt acum cu Emerson. Mi-am spus că este doar sex. Sunt deschisă faţă de el şi, astfel, mă simt apropiată de el, dar dacă nu este doar vorba de sex? Dacă este mai mult de atât?

— La ce te gândeşti? şoptesc din nou când mi se face somn, iar el mă trage mai aproape.

Mă culcuşesc la pieptul lui masiv şi în braţele puternice când mă sărută pe ureche. Poate că deja visez, deoarece nu-mi vine să cred ce răspuns îmi dă:

— Mă gândeam că nu te merit.

REGULA NUMĂRUL 27: Întotdeauna este timp pentru una mică.

Emerson

– Trebuie să-ți amintesc să te porți frumos azi?

Charlotte își mușcă buza pe scaunul din dreapta când opresc în fața clubului. Nu deschidem decât peste două ore, dar în seara asta organizăm primul eveniment al clubului și trebuie să verific alte câteva detalii înainte să înceapă.

La serviciu a fost haos toată săptămâna. Prea multă muncă înseamnă că nu-mi pot petrece timpul făcând sex cu secretara pe biroul meu, așa cum vreau. De fapt, amândoi am fost atât de aglomerați, că nu am apucat să ne atingem înainte de ora ora cinci, când de obicei reușesc să i-o trag repede la etaj în timp ce telefonul sună în birou.

Cealaltă parte a săptămânii plină de muncă este planul pe care l-am făcut pentru Charlotte. Vreau să o învăț multe lucruri pe care este nerăbdătoare să le învețe ca supusă. Nu știu cine a zăpăcit-o atât de tare încât să o facă să creadă că nu e niciodată destul de bună, dar sunt unele tehnici la care mă gândesc pentru a schimba situația.

Când intrăm în club, este haos. O aud pe Maggie strigând ceva în spatele camerei și Drake pare stresat când își instruiește oamenii să repare una dintre cuștile

de pe marginea scenei. Garrett îmi zâmbeşte când îmi aruncă o privire.

Aşa reacţionează el când este stresat, face o glumă din orice. Este enervant.

— Contrar aparenţelor, te asigur că totul este sub control, spune el plin de încredere.

— Pe naiba! răspund eu.

— Da, este un haos. Cuşca de pe scenă încă zdrăngăne, două dintre fete au spus că nu vin, iar oraşul ameninţă să ne anuleze autorizaţia pentru băuturi alcoolice, deci Maggie are o cădere nervoasă.

— Cum pot fi de folos? întreabă Charlotte înainte să apuc să zic ceva.

— Ei bine... Ce faci deseară la şapte? întreabă Garrett, mişcând din sprâncene.

Scrâşnesc din dinţi şi o împing în spatele meu.

— Nu!

— Relaxează-te, era o glumă! răspunde el râzând. Dar vreau să mă anunţi dacă te răzgândeşti. Membrii ar licita mult pentru tine, dragă.

O trage de una dintre buclele ei castanii, iar eu nu mi-am dorit niciodată să-mi rănesc cel mai bun prieten mai mult decât vreau să o fac acum. Cunoscându-l pe Garrett, ştiu că el nu flirtează. Aşa e firea lui. Vede cât valorează oamenii şi, prin urmare, e priceput la ceea face.

Însă niciodată nu m-am deranjat atât de mult felul în care vorbeşte cu Charlotte. În apărarea lui, încă o consideră doar secretara mea.

Râsetul lui Charlotte îmi mută privirea de la Garrett.

— Eşti nebun! Nu mă vrei la licitaţia ta. O să se audă musca...

Enervarea mea își mută centrul de interes de la Garrett la Charlotte când mă încrunt la ea. Știu că glumește și poate să râdă cu el cât pe tema asta, dar știu ce este în spatele amuzamentului și de asta scrâșnesc din dinți doar contemplând ideea.

– Destul! mă răstesc eu, făcându-i pe amândoi să nu mai râdă. Intru direct în club și-mi scot sacoul, gata să repar tot rahatul ăsta care pare să se ducă de râpă. Să trecem la treabă! le strig celor doi.

Le luăm pe toate pe rând și, sincer, este partea preferată a slujbei mele. Mă duce cu gândul la începuturi, când organizam evenimente, coordonând comercianți, publiciști și programe, înainte să încep să-mi petrec viața în spatele biroului, așteptând să apară ceva distractiv.

Din când în când, o văd pe Charlotte alergând de colo-colo și, în mare parte, i-o împrumut azi lui Maggie. Sunt ciudat de supărat pe ea dintr-un motiv anume. Bine, nu pe ea, ci pe comentariul din dimineața asta, care mi-a măcinat nervii toată ziua.

Cum naiba poate fi o fată atât de genială și de frumoasă și să se desconsidere?

Nenorocitul de taică-su nu a vrut să se poarte frumos cu ea niciodată, deci acum Charlotte nu poate accepta ideea că valorează ceva. Îmi doresc să îl pot înfrunta chiar azi pe nenorocit. Mi-ar plăcea să îl bat pentru ce le-a făcut lui Charlotte și lui Sophie.

– Ce vrei să faci cu fetele din seara asta? întreabă Garrett, când stau în birou și citesc contractele.

– Câte avem? întreb eu.

– Șapte.

La naiba! Este prima noastră licitație, cel mai așteptat eveniment de la club, conform firmei de relații cu publicul. S-a tot vorbit despre asta de când s-a

anunțat deschiderea clubului, ceea ce este minunat, dar și nenorocitul de detectiv ne tot agasează. Fetele scot la licitație timpul lor, nu servicii sexuale. Cel puțin nu public. Ce fac ele în timpul întâlnirii e treaba lor.

Șapte pare un număr puțin cam jalnic pentru prima noastră licitație.

– Vorbește cu fetele pe care le avem. Poate că au niște prietene. Mărește-le partea la șaizeci la sută și să tindem cel puțin spre douăsprezece, spun eu, sperând că e suficient.

– Știi... răspunde Garrett, rezemându-se de tocul ușii. Mi se ridică părul pe ceafă ca și când aș ști deja ce idee proastă vrea să-mi prezinte. Am vorbit serios în legătură cu Charlotte.

– Nu!

– Pari foarte protector... adaugă după o clipă de așteptare.

Îmi ridic privirea și mă încrunt la el. De obicei nu-i ascund nimic lui Garrett. Suntem prieteni de mulți ani, dar până acum nu am avut cu adevărat un secret. Nici măcar nu știu de ce îl păstrez pe ăsta atât de bine. Și nici de ce o fac în continuare.

– Are doar douăzeci și unu de ani.

– Practic toate au aceeași vârstă..

Pretind că sunt ocupat când de fapt citesc contractele din mână, uitându-mă metodic prin hârtii.

– Emerson Grant... te atașezi de ea?

– Încetează! mormăi eu.

El ridică mâinile, predându-se.

– Bine! Nu trebuie să-mi spui. Lasă-mă doar să o urc pe scenă... Să scot la licitație o oră din timpul ei în seara asta. Dacă este de acord, evident. Amândoi știm că o să adune mulți oameni, ca să nu mai zic de bani.

Nu este vorba de bani, dar ceva din ce tocmai a spus mă pune pe gânduri.

Charlotte o să atragă multă atenție în seara asta. Poate că așa o să vadă în sfârșit ce văd și eu, dar în mod evident nu pot lăsa pe oricine să câștige o oră cu ea. Și imediat mă gândesc la cel mai bogat membru al nostru...

– Ronan Kade o să fie aici în seara asta?

– Poți conta pe asta, îmi răspunde Garrett.

La naiba! Asta o să mă coste o avere.

– Să o înscrii, îi răspund repede.

– Nu crezi că ar trebui să o întrebi mai întâi dacă vrea?

– O să discut cu ea! strig când ies val-vârtej din birou.

....

Charlotte o ajută pe Maggie să umple plicurile pentru eveniment. Fetele discută despre ceva, iar eu observ cum zâmbetul lui Charlotte dispare când se îndreaptă puțin mai mult în clipa în care mă apropii.

– Putem vorbi puțin, te rog? spun eu, făcându-i semn să mă urmeze în camera privată unde putem discuta. Când închid ușa, îmi dau seama de greșeală. Ochii i se luminează, uitându-se cu gura căscată la patul cu mătase neagră și cătușe, curele de mătase și funii care atârnă de pereți.

– Credeam că ești prea ocupat azi... spune ea, întorcându-se din nou spre mine și trecându-și mâinile peste pieptul meu.

La naiba, sunt prea ocupat, dar felul în care reacționează la camera asta acum mă face să mă gândesc la faptul că aș putea lăsa munca, evenimentul și toată treaba în clipa asta. Aș vrea să-i văd pielea frumoasă și

albă pe mătasea aia neagră, legată de patul ăsta, lăsându-mă să-i fac lucruri păcătoase.

— Nu, spun eu, clătinând din cap. Te-am adus aici deoarece chiar trebuie să discut cu tine.

— O, răspunde ea, retrăgându-se, dar nu o las să-și ia mâinile de pe mine. Poate că trebuie să vorbim, însă tot simt nevoia să o ating. Apucând-o de coate, o lipesc de mine.

— Ai să participi la licitație diseară, spun eu, ca și când aș fi rupt un plasture.

Ea se încordează, încruntându-se la mine cu ochii mari.

— Nu pot...

Făcând-o să meargă cu spatele până ce atinge patul cu picioarele, o împing ușor până se întinde și mă așez peste ea. Nu pot să i-o trag acum, indiferent cât de mult mi-aș dori, dar o să fie timp mai târziu să ne distrăm puțin aici.

— Emerson, chiar nu pot să particip la licitația ta. Îmi pare rău...

O fac să tacă sărutând-o și împingându-mi coapsele în ea. Ea murmură drept răspuns. Dumnezeule, îmi plac buzele ei catifelate! Nu m-aș putea sătura niciodată de săruturile ei.

— Poți și o s-o faci!

Ea își trece mâinile peste coastele mele, trăgându-mă mai aproape în timp ce se întinde ca să mă sărute din nou.

— Ce, mai exact, scot la licitație?

— O oră din timpul tău.

— Asta-i tot? mă întreabă înclinându-și capul.

Mă încrunt la ea.

— Te-ai gândit la altceva?

– Ei bine, oricine poate licita, nu? Ceea ce înseamnă că oricine poate câştiga.

– Da...

– Deci, ai fi de acord să mă laşi să petrec o oră cu un bărbat pe care nici măcar nu-l cunosc?

Îmi studiază chipul, încercând să evalueze cât de mult îmi pasă că vorbeşte cu alţi bărbaţi – mult, ca să fim înţeleşi – însă ea nu ştie asta, iar eu nu mă pot ataşa de Charlotte mai mult decât sunt deja.

– Ştii, nu eşti obligată să faci nimic cu ei. Şi depinde de tine ce vrei să scoţi la licitaţie.

Ea ezită din nou.

– Deci alte fete licitează mai mult?

O sărut pe gâtul alb.

– Da. Unele fete o să scoată la licitaţie o oră într-o cameră sau o afişare în public.

– Asta nu înseamnă...

– Sunt chichiţe şi condiţii scrise cu litere mici, Charlotte.

Mădularul îmi devine dureros de tare în pantaloni când mă frec din nou de ea.

– O... geme Charlotte, încercând să-şi înfăşoare picioarele în jurul meu.

– Nu avem timp pentru asta, mormăi inutil pe pieptul ei, dând în jos decolteul bluzei.

– Dar dacă ţi-aş spune că am rezultatele analizelor? spune ea gemând.

Mă retrag.

– Ce rezultate?

– Ai spus că trebuie să am rezultate bune la analize ca să fiu membră a clubului, aşa că le-am făcut. Sunt sănătoasă.

Sângele începe să-mi pompeze puternic prin vene încât mi se înroşesc obrajii şi îmi pierd concentrarea, totul de la faptul că-mi imaginez cum îmi bag mădularul gros în Charlotte, fără prezervativ.

— La naiba... mă bâlbâi eu cu gura încleştată.

Cu o mişcare rapidă, o întorc pe burtă, frecându-mă de ea din spate.

— Putem să o facem repede. Ea geme, dar deja sunt cu un pas înainte.

Îi ridic fusta peste şolduri, îi dau chiloţii într-o parte şi-mi scot repede mădularul din pantaloni în cinci secunde.

Priveliştea oferită de fundul ei perfect mă dezlănţuie. O lovesc repede peste fund, făcând-o să ţipe, apoi îi strâng carnea cu mâinile. Se zvârcoleşte lipită de mine. La naiba, îmi place să o văd atât de dornică şi îmi place că tânjeşte după mădularul meu! Aplecându-mă, o muşc de fesa dreaptă. Ea ţipă, băgându-şi faţa în saltea.

— Ar trebui să te fac să aştepţi, şoptesc, ridicându-mă şi trăgându-i şoldurile înapoi, aliniind capul mădularului cu labiile umede. Charlotte geme strident în cearşafurile de satin. Dar vreau ca sperma mea să-ţi ude chiloţii când ai să fii pe scenă.

O penetrez şi mă simt minunat. Gemetele şi şoldurile catifelate sunt suficiente să mă înnebunească, dar căldura strâmtă a păsăricii ei mă scoate din minţi. Charlotte a fost făcută pentru mine. Păsărica asta a fost creată pentru mădularul meu, înghiţindu-mă atât de nerăbdătoare ca şi când m-ar vrăji. Făcându-mă să nu-mi mai doresc niciodată o alta, ceea ce este adevărat.

— Mai tare! spune gâfâind, împingându-se înapoi şi apucând strâns satinul cu degete delicate.

Îi dau ce vrea, izbindu-mă în ea tot mai tare, întrebându-mă dacă o rănesc, dar nu pare să simtă nicio durere. Expresia de pe chipul ei seamănă mai mult cu extazul.

– Ştii că aş vrea să ţi-o trag în fiecare minut?

– Da.

– Îmi place să ţi-o trag, Charlotte! Mă simt bine în tine.

– Îmi place! strigă ea.

– Vreau să te doară păsărica atunci când ai să fii pe scenă. Vreau să te gândeşti la asta.

– Mai repede, Emerson! O să-mi dau drumul, geme ea pe un ton piţigăiat.

Dumnezeule, îmi place că acum spune ce vrea în timpul sexului!

Îi trag şoldurile şi mă izbesc în ele, gemând la fiecare lovitură rapidă. Păsărica ei frumoasă îmi strânge mădularul când are orgasm.

Ţinând-o de şolduri, îi las corpul să se relaxeze din orgasm când ejaculez în ea, privind-o atent şi imaginându-mi cum corpul ei absoarbe tot ce îi dau.

Când mă retrag în sfârşit, mă uit spre uşă. Dacă bănuia careva că i-o trag secretarei, acum e ceva sigur. Chiar dacă nu ne-au auzit, căci pereţii sunt izolaţi fonic, a trecut o vreme de când „discutăm" aici.

Îi ridic chiloţii şi-i aranjez fusta. Ea se ridică şi îşi aranjează bluza.

Înainte să meargă spre uşă, o apuc de talie şi o lipesc de mine. Am nevoie de buzele ei, să o gust repede înainte să se întoarcă acolo şi să urce pe scenă, lăsând bărbaţi anonimi să liciteze pentru timpul ei. Trebuie să mă mai amăgesc o vreme şi să pretind că e a mea.

Dacă aş fi fost inteligent, aş fi lăsat pe altcineva să o câştige în seara asta pe Charlotte. Ar trebui să îl las să

o impresioneze cu banii lui și promisiunea sexului, iar dacă ea decide că preferă să fie cu cineva care o poate iubi cu adevărat, ar trebui să o las în pace.

Dar până și eu știu că este imposibil acum. Nu cred că o să mai pot vreodată să o las să plece.

REGULA NUMĂRUL 28:
Când el îți spune că meriți, să crezi!

Charlotte

Cred că o să mi se facă rău. Asta nu se poate întâmpla. Cumva, am ajuns printre cele treisprezece femei, toate superbe ca niște supermodele și în lenjerie intimă - dacă o poți numi așa.

Fac asta pentru Emerson. Nu știu dacă îmi spune să fac asta deoarece trebuie sau dacă vrea. Chiar o să lase pe altcineva să câștige o oră cu mine, presupunând că o să liciteze măcar cineva? Atât de puțin contez pentru el?

Nu încetez să-mi frământ mâinile când întâlnesc privirea femeii din sala tronului, însăși Madame Kink. Cu părul ei lung și brunet și ochii verzi dezarmanți, se apropie cu un zâmbet cordial.

— Bună din nou!

— Bună! mă bâlbâi eu, încercând să-mi țin privirea la chipul ei și nu la sâni, care sunt acoperiți doar de niște plasturi pentru sfârcuri.

Niciodată nu m-am simțit mai ridicolă din cauza unor haine.

Îmi îndrept spatele și încerc să pretind că sunt atrăgătoare și încrezătoare, deși nu știu dacă funcționează.

— Ești neliniștită, nu-i așa?

— Neliniștită? Nu... Da, cu siguranță nu sunt credibilă. Ea îmi răspunde zâmbind. Da, sunt puțin agitată, continui eu. Nu e chiar ceva obișnuit pentru mine.

— Cum te cheamă? întreabă ea.

— Charlie, ăăă, adică Charlotte.

— Eden, zice ea zâmbind.

— Încântată să te cunosc, șoptesc eu, încă frângându-mi mâinile.

— Îmi dai voie?

Femeia atinge nasturii bluzei mele. Uitându-mă în ochii ei blânzi și verzi, expir profund și dau din cap. Faptul că mă dezbracă mă determină să mă simt mai relaxată în privința asta, mai ales că o face în public.

— O, ce drăguț! spune observând sutienul negru de dantelă de sub cămașă. Cu siguranță ar trebui să-l etalezi. Îmi scoate bluza și apoi, stând în spatele meu, îmi descheie fusta.

— De când ești împreună cu Emerson? mă întreabă nonșalant.

— Nu suntem împreună, sunt doar secretara lui, o corectez eu.

Ea chicotește puțin când se apleacă în față și-și lipește gura de urechea mea:

— Ai o urmă de mușcătură pe fesă, Charlotte.

Suspin, atrăgând atenția fetelor din jurul meu.

— O, Dumnezeule!

Mă chinui să-mi ascund umilința, dar Eden doar îmi atinge umerii, încercând să mă consoleze.

— Relaxează-te, e al naibii de atrăgătoare!

— Se vede? întreb eu, încercând să o acopăr cu mâna.

Ea vine în fața mea, dând aprobator din cap.

— Foarte bine. Deci, nu Emerson a făcut-o?

Nici măcar nu mai încerc să ascund asta acum. Strâmbând din buze, ridic puțin din umeri, în timp ce ea dă din cap cu subînțeles.

— Nu crezi că este prea bătrân pentru mine? o întreb, încercând să îi văd reacția, însă ea nu face decât să râdă.

— Nu, nu cred că e prea bătrân pentru tine. Tu crezi?

Ridic din umeri.

— Este complicat.

— Îl cunosc pe Emerson de câțiva ani și nu l-am văzut niciodată să acorde cuiva la fel de multă atenție cum îți oferă ție.

Asta mă face să mă simt mai bine, însă doar pentru o clipă. Mă concentrez la fața ei și mă cuprinde groaza când întreb:

— Stai... Tu și Emerson nu ați... nu-i așa?

— Nu, răspunde ea sincer. Emerson e foarte dominant... ca și mine.

— O!

Câteodată, mă simt ca o idioată aici, ca și când nu aș înțelege nimic din toate astea și poate că nu o să înțeleg niciodată. Parcă aș intra într-o lume străină din care nu o să fac niciodată parte. Exist doar în brațele lui Emerson, doar aici ca accesoriul lui, nu așa cum sunt eu.

Probabil că Eden mi-a simțit frica, deoarece mă ia de mâini.

— Relaxează-te, Charlotte!

Iar apoi o întreb ceea ce voiam de când a început să discute cu mine.

— Pot să te întreb ceva?

— Bineînțeles.

— O să te culci cu ei în seara asta?

Ea rânjește și se uită dincolo de cortină la bărbații și femeile care așteaptă la parter. Apoi, ridicând din umeri, îmi răspunde:

— Sunt în club, nu-i așa?

Mă îngrozesc din nou. La ce naiba m-a înscris Emerson?

....

Mă uit de pe margine când fetele merg una câte una pe scenă, unde umblă aproape dezbrăcate în timp ce bărbații și femeile din mulțime licitează pentru timpul lor. Unele fete și-au oferit compania ca să stea la un pahar, în timp ce altele, ca Eden, au promis să petreacă timpul într-o anumită cameră.

Ei încep licitația de la o mie de dolari, iar majoritatea fetelor ajung la peste cinci mii și rămân cu gura căscată când un bărbat din spate câștigă o noapte cu Eden pentru cincizeci de mii.

Tocurile mele țăcăne pe podeaua scenei când mă îndrept spre reflector.

Fii atrăgătoare! Fii încrezătoare! Fii Charlotte!

Animatorul mă prezintă, iar eu abia aud ce spune când scrutez mulțimea. Toți se uită la mine cu expresii prietenoase și curioase. Mă fac să mă simt ceva mai liniștită, chiar dacă toți par că vor să mă devoreze – este mai bine decât să pară neinteresați sau plictisiți.

Imediat observ un bărbat cunoscut în față. Este într-un costum negru și soarbe o băutură brună dintr-un pahar. E același bărbat care juca poker în prima noapte la club, lângă care îngenunchea o femeie în timp ce o mângâia pe cap. Mă îngrozește ceva la el. Emană putere și bogăție și pot doar presupune că ar fi la fel de îngrozitor și în pat.

Ridicându-mi privirea, îl zăresc pe Emerson care stă lângă zidul din spate. Are brațele încrucișate și ceva din limbajul trupului pare ciudat. E încordat.

– Întoarce-te puțin, dragă! spune bărbatul cu microfonul, iar eu zâmbesc forțat în timp ce fac un tur pe scenă, lăsând mulțimea să-mi vadă fundul, cu tot cu urmele roșii de dinți.

Mulțumesc, Emerson!

– Zece mii, strigă o voce misterioasă din sală și mă întorc surprinsă, căutând sursa.

Bărbatul în negru îmi face semn din ochi când ia o gură din pahar. Un val de căldură îmi inundă trupul. Tipul ăsta o să plătească zece mii ca să petreacă o oră cu mine. O să fie dezamăgit dacă nu fac sex cu el? Cu siguranță știe că își câștigă doar compania. Nu pot să mă culc cu el. Emerson nu ar lăsa să se întâmple asta... nu-i așa?

– Zece mii de la domnul Kade! Oferă cineva unsprezece mii?

Mișcarea din spatele camerei îmi atrage atenția și mijesc ochii în lumina reflectorului ca să văd mâna ridicată a lui Emerson. Privirile ni se întâlnesc pentru o clipă lungă și încordată. Trebuie să câștige. Dar dacă domnul Kade licitează mai mult? Încerc să nu par panicată, dar tremur pe scenă. De ce mi-ar face el asta?

– Domnul Grant oferă unsprezece mii! strigă bărbatul.

– Cincisprezece mii! strigă bărbatul din față.

– Douăzeci! răspunde Emerson.

Abia mă pot mișca în timp ce bărbații licitează, tensiunea crescând în cameră când continuă să liciteze. În clipa în care bărbatul în negru strigă cincizeci de mii cu un zâmbet îngâmfat, îmi vine să plâng. Sunt pe cale să le spun să înceteze. Nu merit atâția bani. Este imposibil ca ei să fie dispuși să plătească atât de mult pentru mine!

Clatin din cap la Emerson, făcând-o atât de subtil încât sper să nu observe nimeni, dar cred că mi-aș pierde mințile dacă ar licita mai mult de cincizeci de mii doar pentru o oră cu mine.

— Te rog, nu, șoptesc eu, deși nu mă poate auzi nimeni. Știu că el îmi poate citi pe buze.

Emerson își încleștează maxilarul și se încruntă furios la mine.

Bărbatul în negru se uită la Emerson, așteptându-l să liciteze. Îmi acopăr obrajii, rugându-mă să se termine. Sunt o anonimă, nici pe departe la fel de atrăgătoare ca Eden sau frumoasă și interesantă ca oricare dintre celelalte femei care au urcat pe scenă. Cum poate arunca așa cu banii?

— Cincizeci de mii o dată...

— Șaptezeci și cinci! spune Emerson, uitându-se la mine ca și când ar fi supărat. Eu fac ochii mari și probabil sunt palidă ca o fantomă.

Bărbatul în costum negru râde zgomotos.

— Meriți fiecare cent, dragă, dar cred că domnul Grant te vrea pentru el.

Încă mă uit la Emerson cu gura căscată, încercând să înțeleg suma.

— Adjudecat! strigă crainicul. Șaptezeci și cinci de mii de dolari de la proprietarul clubului, Emerson Grant!

Mulțimea începe să aclame, iar eu o văd pe Eden aplaudând cu un zâmbet larg, în timp ce stă în poala cuiva în camera din spate.

Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, îl văd pe Emerson venind spre mine, părând mai mult enervat decât bucuros de câștig. E supărat pe mine? Am greșit cu ceva?

— Îmi – îmi pare... rău, mă bâlbâi când mă ia de mână și mă aruncă pe umăr. Ce faci?

Reacțiile din jurul nostru sunt un amestec de râsete și ovații când sunt dusă prin cameră cu fundul gol și cu semne de mușcătură pe umărul lui Emerson. El nu se oprește când dispărem pe holul din dreapta. Nu este holul voyeurilor, ci cel cu camera în care am fost azi, unde ne-am tras-o rapid în pat.

— Ce faci? strig eu.

Aici este întuneric, dar aud o ușă închizându-se în urma noastră când ajungem în camera slab luminată cu patul negru de care îmi amintesc. Mi se strânge stomacul de entuziasm și de frică.

— Am plătit pentru o oră din timpul tău, Charlotte. Mă aruncă pe pat și se uită la mine ascunzându-și furia. Este timpul să-mi însușesc ce am câștigat.

Mă apucă de glezne cu mâinile lui mari și mă trage spre el. Eu țip. Nu mă tem de Emerson. Am încredere în el, dar acum... pare dezlănțuit. Este supărat pe mine din motive pe care nu le înțeleg și nu-mi dau seama dacă trebuia să jucăm un rol sau dacă se comportă natural.

— Amintește-mi, Charlotte, spune el când ceva moale se înfășoară în jurul gleznei drepte. Când încerc să-mi retrag piciorul, îmi dau seama că e o funie. Mă leagă de pat. Ce ai scris pe listă drept pedeapsă?

— Eu... nu.. Pentru ce sunt pedepsită?

El mă trage de celălalt picior și înfășoară altă manșetă căptușită în jurul gleznei. Am picioarele depărtate, iar inima începe să-mi bată repede.

— Ce ai spus în dimineața asta despre licitație? Ce o să se întâmple când ai să fii pe scenă?

— Ce?

Cred că și-a pierdut rațiunea, iar eu nu par să-mi pot alunga neliniștea. În plus, felul în care sunt legată

și așteptarea lucrurilor care urmează mă nedumerește. Este foarte furios și mai dur decât de obicei și este grozav și îngrozitor că trupul meu nu știe dacă este speriat sau excitat.

— Musca, Charlotte. Ai spus că o să se audă musca.

— Ăăă... da, răspund eu.

Traversează camera și deschide un sertar. Încerc să mă uit pe lângă el ca să văd ce scoate. Când se întoarce din nou spre mine, ține în mână o bucată de mătase neagră.

— S-au auzit musca, Charlotte?

— Nu... răspund eu. Stă la picioarele patului și se uită la mine încruntat, trecându-și mătasea printre degete.

— Cât am plătit pentru ora asta cu tine?

— Emerson, nu poți să plătești atât...

— Întinde-te! îmi ordonă serios.

— Nu înțeleg.

El ridică o sprânceană, înclinându-și capul spre mine.

— Vrei să mă opresc, Charlotte? Dacă ești speriată, putem ieși.

— Nu... șoptesc eu.

— Ai încredere în mine?

— Da.

— Atunci, întinde-te!

Vocea lui rece îmi trimite un fior pe șira spinării și mă forțez să respir când mă întind pe pat, uitându-mă la tavan. Emerson vine spre capul meu și se întinde în spatele meu, bâjbâind încheietoarea sutienului. Aceasta se desface, iar el îl scoate, eliberându-mi sânii. Apoi, îmi unește încheieturile mâinilor, legându-le cu mătasea neagră.

Simt un tremur în oase, dar mă străduiesc să îl ascund. Și îmi dau seama acum că, dacă Emerson este supărat pe mine, o să mă pedepsească. Și, pe cât de ciudat, asta este ceea ce-mi doresc.

Mă uit când el se întoarce la sertar și scoate încă o bucată de mătase.

— Nu am stabilit un cuvânt de siguranță deoarece nu am avut încă nevoie de unul.

Cuvânt de siguranță? Mi se strânge stomacul.

— Dacă vrei să mă opresc, spune doar „milă". Înțelegi?

— Da, domnule!

Repet cuvântul de nenumărate ori în minte, asigurându-mă că nu îl uit.

Milă. Milă. Milă.

Dar nu o să am nevoie de el, nu? Nu o să mă rănească cu adevărat.

— Charlotte, spune-mi de ce crezi că te pedepsesc în seara asta.

Inspir și mă uit la el. Trăsăturile i s-au îmblânzit și mă concentrez la materialul din mâinile lui, știind că o să-mi acopere ochii peste un minut și trebuie să mă pregătesc pentru asta.

— Deoarece eu... ăăă, mă bâlbâi. Din cauza banilor, nu? Pentru că te-am făcut să plătești șaptezeci și cinci de mii de dolari?

El mormăie, venind spre mine. Când îmi acoperă ochii cu materialul, îmi răspunde cu răceală:

— Nu.

Camera se întunecă atunci când îmi leagă mătasea la ceafă și respir mai des. Totul devine imediat mai intens și vreau să-mi mișc picioarele legate pentru că mă simt foarte expusă.

Când îi simt mâinile moi pe obraji, tresar.

— M-ai costat atâția bani pentru că meriți, Charlotte. Te-am pus pe scenă, sperând că o să conștientizezi singură, dar, cât timp te-am urmărit, mi-am dat seama că tot nu-ți venea să crezi.

Ce? Are legătură cu mine? Cu faptul că nu cred că merit atâția bani? Doar nu vorbește serios!

— Nu-mi place să lovesc și dacă-mi amintesc bine, nu-ți plăcea să fii pălmuită sau lovită, corect?

— Ăăă... da, adică...

El mă mângâie pe cap.

— Relaxează-te!

Trebuie să inspir forțat. Vreau doar să mă atingă din nou.

— Din fericire, există alte căi să-ți dau o lecție. Și o să recunosc ceva...

Îl aud făcând ceva în partea cealaltă a camerei – deschizând un sertar, mișcând obiecte, punând lucruri pe pat. Nu-mi dau seama ce sunt astea, dar sunt copleșită de curiozitate.

— Ce?

Își apropie gura de urechea mea când șoptește:

— Am memorat toate lucrurile pe care le-ai scris pe listă.

La naiba! Mi se agită mintea, încercând să-mi amintesc ce scor le-am dat, dar erau peste două sute. Chiar le-a memorat?

— Respiră adânc, murmură la urechea mea. În clipa în care inspir, ceva mi se prinde de sfârcul drept și țip răsucindu-mă, încercând să mă îndepărtez de durere, dar inutil. Îmi ia o secundă să-mi dau seama că este o clemă pentru sfârcuri.

Gâfâi când accept durerea, așteptând să treacă.

— Cât am plătit, Charlotte?

Caut un răspuns în mintea mea.

— Șaptezeci și cinci... șoptesc eu.

— Crezi că a fost prea mult?

— Da, oftez eu, știind ce urmează înainte să rostesc măcar răspunsul.

Când mă strânge a doua clemă, nu țip deoarece nu mă surprinde la fel de mult ca prima, dar cumva doare mai tare.

Buze calde și umede se lipesc de sânii mei, iar eu murmur.

— Înțelegi de ce sunt supărat?

— Nu, răspund eu.

El își trece mâinile pe lângă corpul meu, peste șolduri, băgându-le în chiloți. Și știu ce urmează înainte să o facă. Cu o smucitură rapidă, îmi sfâșie chiloții cu ușurință. Stau goală, legată de pat și sunt pedepsită. Este excitant și îngrozitor și, cumva, nu vreau să se termine.

Când mă atinge cu degetele între picioare, țip. Sunt deja atât de excitată, încât o singură atingere îmi dă senzația că sunt gata să am orgasm.

— Deoarece ești a mea, Charlotte. Și nu îmi place când cineva vorbește urât despre ceva ce-mi aparține. Crezi că am gusturi proaste?

— Nu... spun cu un suspin. El își trece degetul arătător printre labii, iar eu tânjesc după mai mult. Apoi își bagă degetul în mine, ca și când s-ar juca, tachinându-mă.

— Crezi că sunt prost pentru că am plătit atât de mult pentru tine?

— Nu!

Îmi mângâie clitorisul și mă zbat în legături.

— Meriți șaptezeci și cinci de mii, Charlotte?

Încerc să mă aplec spre atingerea lui, lacomă după apăsare, însă el se retrage de fiecare dată când mă apropii de orgasm.

— Răspunde-mi! mă îndeamnă el.

— Nu, răspund eu, știind că nu asta vrea să audă și, în clipa în care rostesc cuvântul, se retrage.

Aș fi putut minți. Știu care este răspunsul corect, dar dintr-un motiv oarecare, nu vreau să scap de pedeapsa asta.

El dispare o clipă și îl aud cum mai adună niște obiecte, deschizând sertare și punând ceva jos. Apoi aud sunetul inconfundabil al aprinderii unui chibrit. Mirosul de sulf îmi ajunge la nas. După o clipă, îl aud cum stinge chibritul.

De ce are nevoie de foc?

Este tăcut o clipă, apoi aud foșnetul hainelor și cureaua care se desface.

— Aș vrea să poți vedea ce văd eu, șoptește el și îi simt greutatea pe pat lângă mine, și nu-mi place să te pedepsesc pentru că întotdeauna te-ai desconsiderat, dar nu o să te mint, Charlotte. O să-mi facă plăcere.

El mă sărută pe buze și îmi bagă limba în gură. Gem, încercând să fiu mai pasională.

Am sfârcurile amorțite, iar durerea a dispărut, însă ceva din sărutul lui readuce suferința.

— Respiră adânc, îmi șoptește pe buze și fac ce îmi spune, inspirând aerul cald care miroase ca el.

M-a convins să mă relaxez și să mă liniștesc, taman când durerea intensă de pe piept mă face să țip.

— Șșș... Nu mă obliga să-ți pun căluș, iubito, mormăie el pe gura mea.

— Mă doare! țip, zvârcolindu-mă ca să mă îndepărtez de căldură, dar deja începe să se răcorească.

Ceară. Tocmai a picurat ceară pe mine!

— Ai nevoie de milă? întreabă el, dar mintea mea are nevoie de o clipă să își revină.

Mă întreabă dacă vreau să înceteze. Vreau? Dumnezeule ce m-a durut, dar o face cu un scop. Și pe lângă toate astea, corpul meu este treaz, sensibil și puțin excitat dincolo de durere.

– Nu, scâncesc eu.

– Bravo! Înainte să mă atingă din nou, mă ridică și simt cum își trece mâinile peste picioarele mele, mesându-mi șoldurile. Aș vrea să poți vedea cât de frumoasă ești acum. Ești perfectă, Charlotte! Și nu-mi place să te rănesc, dar uite ce îmi faci!

Își împinge șoldurile în piciorul meu și îi simt erecția. E dezbrăcat, iar eu mă zvârcolesc încercând să simt mai mult.

– Vrei să ți-o trag, iubito?

– Da! îi răspund cu un strigăt.

– Spune-mi că meriți! Spune-mi cât de frumoasă ești!

Emoția mă îneacă. Nu, nu, nu! Nu te emoționa! Nu plânge! Trebuie să fie un moment senzual și sunt pe cale să-l stric pentru că știu că are dreptate. Știu că nu o să spun niciodată nimic bun despre mine, dar nu mă pot abține. Nu contează cât de frumoasă sunt sau cum mă văd ceilalți. Vocea din mintea mea, care îmi spune că nu sunt destul de bună, este mai stridentă.

Chiar nu m-am așteptat să apară toate senzațiile astea, dar durerea rămasă și intensitatea dată de legătura de pe ochi și funii mă determină să mă abțin.

– Nu pot, spun eu, cu vocea tremurândă.

– Este în regulă, o s-o faci.

Fierbințeala îmi atinge din nou pieptul și-mi mușc buza de jos ca să nu țip. Este incredibil cât de mult mă face durerea să mă simt ca și drogată. Intensitatea mă duce în alt plan existențial. Este o evadare?

— De ce ar fi licitat atât de mult Ronan Kade dacă nu ai fi fost frumoasă, Charlotte?

— Nu știu! strig eu.

— Crezi că celelalte femei sunt mai frumoase decât tine?

— Da!

Ceara fierbinte îmi atinge stomacul de data asta, și o simt mai intens.

— Te înșeli, Charlotte!

Legătura de la ochi este umedă. Dumnezeule, sper să nu-și dea seama că plâng!

— Spune-o! Spune-mi că meriți!

Îmi scapă un suspin și-mi folosesc mâinile legate ca să-mi acopăr fața. Emerson le îndepărtează și-și lipește gura de a mea.

— De ce nu o zici odată, Charlotte? De ce nu recunoști odată cât de frumoasă ești?

— Pentru că nu sunt, suspin eu. Doar încurc lucrurile. Nu te merit. Acum crezi că sunt minunată, dar o să-ți dai seama până la urmă că nu sunt destul de bună și o să mă părăsești. Așa cum o fac toți.

Am stricat totul. Suspin și este umilitor și sunt sigură că acum deja a terminat-o cu mine. În cameră se lasă liniștea, iar eu tremur. După o clipă, îmi scoate legătura de la ochi și încerc să-mi întorc fața udă de lacrimi. Sunt sigură că-mi curge machiajul pe obraji.

— Dumnezeule, Charlotte!

Îmi cuprinde chipul cu mâinile și mă ține aproape.

— Uită-te la mine! îmi ordonă el.

Înghit nodul din gât și mă uit la Emerson.

— Te înșeli, spune el cu convingere, privindu-mă în ochi.

Când încerc să clatin din cap, mă oprește.

– Spune-o! Spune că te înșeli!

– Mă înșel, șoptesc eu.

– Mai tare! strigă el.

– Mă înșel.

– Mai tare!

– Mă înșel! strig eu, lacrimile curgându-mi pe obraji și ajungând în păr.

Când mă sărută, mă eliberez, cuprinsă de euforie. Aplecându-se, îmi dezleagă pe rând curelele de la glezne, iar eu le înfășor repede în jurul lui.

– Ești a mea, mormăie el pe pielea gâtului meu și ridic mâinile legate și îl cuprind de gât. Uită-i pe toți dinaintea mea, Charlotte! Concentrează-te doar la mine! Aș fi plătit un milion de dolari doar pentru ora asta cu tine. Mă auzi?

– Da, suspin eu.

Îmi scoate clemele de sfâcuri și este aproape la fel de dureros ca atunci când le-a pus. Când îmi atinge cu buzele sfârcul drept, absorbind durerea, îmi ridic șoldurile. Acum sunt foarte sensibile, excitându-mi tot corpul când le mângâie cu limba.

– Te rog să mi-o tragi, Emerson! îl implor eu.

Trebuie să știu că încă mă vrea după ce m-am făcut de râs.

El nu ezită, împingându-mi șoldurile pe pat și înfigându-și mădularul între picioarele mele. Împingându-se puternic, mă ține strâns în brațe.

– La naiba, uite ce mi-ai făcut, Charlotte! Mă înnebunești!

Nu mă mai satur de el. Îmi strâng picioarele în jurul taliei lui și îi trag gura spre a mea pentru încă un sărut. Cu Emerson, nu mă simt inferioară. Cumva, bărbatul ăsta minunat și perfect mă face să mă simt

vrednică și inima îmi explodează în piept de fiecare dată când mă gândesc la asta.

— Sunt dependent de tine, murmură el în timp ce mi-o trage. Ai fost făcută pentru mine, Charlotte. Ești a mea și nu vreau să te las să pleci. Mă înțelegi? Ți-aș trage-o veșnic, dacă aș putea.

Mă excit când mi-o trage tot mai tare, senzația fizică amestecându-se cu vorbele pe care le spune ca să-mi frângă inima.

— Aș vrea să poți face asta, strig eu. Uitându-mă în ochii lui, șoptesc: am fost făcută pentru tine.

După expresia de pe chipul lui, pare momentan surprins de mărturisirea mea.

Lipindu-și fruntea de a mea, mă duce spre extaz, lovindu-și corpul de al meu ca și când ar încerca să mă facă să cred ce-mi spune. Când am orgasm, îmi înfig unghiile în spatele lui, ținându-l cât mai strâns. La fel de pierdut în moment, mormăie la urechea mea când se mișcă mai lent și ejaculează în mine. Apoi mă ia în brațe, se retrage și se întinde pe saltea. Mă sprijin pe pieptul lui și savurez clipa.

Îmi dezleagă încheieturile mâinilor și ia o cârpă udă de pe masa de lângă pat, cu care îmi masează atent pielea. Când îmi cobor privirea, văd pete negre pe pieptul și abdomenul meu. Ustură când îndepărtează ceara de pe pielea mea delicată, dar după ultima oră, asta nu înseamnă nimic. Iar acum aproape apreciez durerea, ca și când ne-ar apropia.

Apoi îmi cuprinde fața și mă trage spre buzele lui, sărutându-mă ușor.

— Nu mai ești supărat pe mine, nu-i așa? întreb eu, vocea tremurându-mi de emoție.

Chipul i se îmblânzește.

– Nu am fost niciodată supărat pe tine, Charlotte. Vreau doar să poți vedea ceea ce văd eu.

Nu văd ce vede Emerson, dar aș vrea să pot. Poate că nu o s-o fac niciodată. Nu a fost doar Beau, dar cred că, de când ne-a părăsit tata, am ridicat un zid între mine și bărbați, convingându-mă că, dacă nu sunt destul de bună pentru ei de la început, nu i-aș putea dezamăgi, că nu aș fi nevoită să mai dezamăgesc vreodată pe cineva.

– Și eu aș vrea să pot, îi șoptesc și-l las să mă strângă în brațe.

REGULA NUMĂRUL 29:
Cea mai bună îngrijire este cea de după.

Charlotte

— Pot să te iau acasă? întreabă Emerson, sărutându-mă pe frunte.

— Bineînțeles, șoptesc eu, de parcă ar fi o întrebare justificată.

— Pot să te îngrijesc în continuare acolo.

Îmi tresaltă inima de încântare, pentru că nu trebuie să întreb la ce se referă – la urma urmei, am căutat informații. Și Madame Kink – ăăă, Eden – era foarte hotărâtă în privința importanței îngrijirii și vreau să spun... cui nu-i place să fie îngrijit? Ca și când Emerson nu ar face asta suficient.

— Credeam că asta ai făcut, precizez eu.

A curățat deja toată ceara, m-a pus să beau o sticlă de apă și m-a îmbrățișat în ultima oră.

Însă el își coboară privirea la mine și îmi dă părul la o parte de pe față, cu o expresie serioasă.

— Te-ai supărat puțin. Nu vreau să te trimit acasă. Aș prefera să te țin cu mine toată noaptea.

— O, Dumnezeule!

Încerc să-mi ascund fața, simțindu-mă încă puțin umilită de felul în care am plâns. Totuși, nu mă lasă să întorc fața. Mă face să-l privesc în ochi și așteaptă să-i răspund.

– Nu fi jenată, Charlotte. E răspunsul normal la suferință. Am făcut-o intenționat.

– Ai vrut să mă faci să plâng?

El își trece degetul mare pe sub ochiul meu, care sunt sigură că este murdar de rimel din cauza lacrimilor.

– Da. Am vrut să te eliberezi de inhibiții. Știu că a fost intens. Acum te simți bine?

Dau din cap. Mă simt mai mult decât bine. Mă simt extenuată și rănită, dar și renăscută.

– Bun! spune și mă sărută pe tâmplă. Să mergem acasă!

După ce ne îmbrăcăm și ieșim repede prin spatele clubului, ca să nu fim nevoiți să ne întâlnim cu nimeni, mă întreb dacă Emerson știe ce îmi face când spune așa ceva. Acasă, ca și când ar fi a noastră. Când făceam sex, a spus că sunt a lui. Mi-a zis că vrea să mi-o tragă veșnic, ceea ce ar fi putut fi doar o replică spontană în timpul sexului, dar mă tot gândesc la asta.

Simt că îi aparțin, iar Emerson pare că îmi aparține. Am reușit să alung toate gândurile că o să fiu mereu cu el și cum ar decurge totul pentru că, în urmă cu două săptămâni, am convenit că n-o să afle nimeni de relația asta. Că o să vedem cum o să meargă.

Deci înțelegerea pe care am făcut-o nu pare să corespundă cu felul în care ne purtăm acum și mă întreb dacă observă și el asta.

Drumul spre casă este liniștit; mă ține de mână peste consolă în timp ce conduce, mângâindu-mi ușor degetul mare, iar pe fundal se aude încet radioul. Nu-mi pot opri șirul întrebărilor din minte și mă tem prea mult să le aduc în discuție. Dacă o fac, iar el îmi spune că a zis ce-a zis doar sub influența momentului și că avem doar o aventură în mare parte secretă, asta o să mă distrugă.

Îmi dau seama că dorința mea e ridicolă. Complet absurdă și nesăbuită, pentru că vreau ca Emerson să-mi acorde prioritate, chiar înaintea lui Beau. Vreau să îmi spună că-i pasă mai mult de relația noastră decât de cea pe care încearcă să o refacă cu fiul lui.

Mă doare să știu că așa ceva e imposibil. Sunt proastă că m-am gândit măcar la asta.

Când ajungem acasă la el, mă duce direct la etaj. Nu ne oprim nici în dormitor, ci mergem în baia imensă. Aici e un duș cu cabină de sticlă și, ținându-mă încă de mână, o folosește pe cealaltă să deschidă robinetul.

Apoi, fără să spună ceva, începe să mă dezbrace. Mișcările pe care le face când mă ajută sunt lente și chibzuite, ca și când aș fi bolnavă sau rănită, iar el ar încerca să mă îngrijească. Când îmi scoate bluza, îmi sărută pielea pătată cu negru, în locul în care a căzut ceara. Când îmi scoate sutienul, sărută semnele roșii lăsate de cleme, iar când îmi dă jos fusta, își lipește ușor buzele pe locul unde m-a mușcat mai devreme.

Săruturile nu sunt pasionale. Nu încearcă să mă excite ca să mai facem sex. Pare mai mult că încearcă să aline durerea și vreau să îi spun că nu are ce vindeca. Cel puțin nu ceva fizic, dar dacă ar putea liniști vocile pline de îndoială și frică din mintea mea, ar fi minunat.

Odată ce sunt goală, deschide ușa cabinei de duș, zicând în șoaptă:

— Intră.

Apoi își scoate hainele și mă urmează. Stăm împreună sub jetul fierbinte, lăsându-l să curgă peste noi. Cuprinzându-l de talie, îmi sprijin fața de pieptul lui. Emerson este destul de înalt încât mă pot lipi de gâtul lui și îmi place cât de bine se potrivesc corpurile noastre. Trupul său este suficient de catifelat ca să fie comod și destul de dur ca să fie definit. Chiar nu cred că brațele unui bărbat au mai fost vreodată atât de primitoare.

Stăm așa o vreme, iar eu înghit tot ce vreau să spun sau să întreb. Momentul de față e prea fragil și un cuvânt spus cu teamă ar putea distruge totul în jurul nostru. Ce s-ar întâmpla cu mine după asta? Cum ar arăta viața mea fără Emerson Grant și Salacious Players Club? Nu aș mai putea merge acolo fără el, nu-i așa? Să mă întâlnesc cu alt bărbat? Să îi spun altuia „domnule"?

Acum totul pare imposibil. Mai mult decât imposibil – de neconceput.

Când mă retrag și mă întind după săpun, mă oprește.

– Dă-mi voie!

Mă uit cum își toarnă șampon în palmă, spumându-l în părul meu, lent și senzual. Mă spală pe păr ca și când aș fi cel mai delicat lucru din lume. Ca și când aș însemna totul pentru el și închid ochii ca să alung durerea provocată de gândul ăsta.

Dumnezeule, aș dar orice ca să mă simt cel mai important lucru din viața lui Emerson! Să fiu întreaga lui lume.

Când îmi clătește părul, îmi ridic privirea la el. Și poate că-mi vede ochii roșii, dar se oprește și mă măsoară din priviri.

Și nu spune nimic.

Jur că simte ce simt și eu și știe de ce mă tem cu adevărat, dar nu îmi spune că totul o să fie bine sau că o să mă păstreze pentru totdeauna. Doar se apleacă și mă sărută din nou pe gură.

Apoi, își trece degetele prin părul meu, dându-l cu balsam înainte să înspumeze o cârpă și să-mi frece ușor trupul, centimetru cu centimetru.

– Nimic din toate astea nu a fost așa cum mă așteptam, mormăi eu când el îngenunchează și mă spală atent cu cârpa pe picioare.

— La ce te-ai așteptat?

— Ei bine, credeam că eu sunt cea care trebuia să îți fac pe plac, zic trecându-mi degetele prin păr.

— Chiar îmi faci pe plac.

O spune cu încredere, ca și când ar fi evident. Nu prea știu cum îi fac pe plac. Deja a fost nevoit să mă pedepsească de două ori și nu mi se mai pare că fac suficiente lucruri pentru el.

— Atunci de ce tu ești cel în genunchi?

Emerson își ridică lent privirea la mine, mâinile oprindu-se pe glezna mea.

— Crezi că dacă sunt dominator nu pot avea grijă de tine?

— Oarecum, răspund ridicând din umeri.

— Dar eu trebuie să am grijă de tine, Charlotte. Îmi ridică piciorul pe genunchiul lui în timp ce îmi spală talpa și degetele. Relația asta este cu două sensuri, nu doar unul. Ca să nu mai spun că, atunci când nu ne jucăm rolurile de dominator și supusă, nu vreau să mi te supui. Vreau să mă lași să te venerez și...

Amuțește, iar inima îmi bate cu putere cât aștept să continue. Însă nu o face și mintea mea rătăcește și rememorează fiecare cuvânt, încercând să-și dea seama ce ar fi vrut să spună.

Când se ridică în picioare, îl las să mă clătească, dar când începe să se spele, îl apuc de încheietura mâinii.

— Ai spus că are două sensuri.

Și îl văd cum vrea să mă contrazică, dar se oprește.

Trebuie să se aplece puțin ca să mă lase să-i săpunesc părul, iar asta ne amuză pe amândoi. Îmi las degetele să alunece lent prin rarele șuvițe gri și încerc să-mi aduc aminte cum era când credeam că Emerson este mult mai în vârstă decât mine. Adică... încă este cu mult

mai în vârstă, dar nu mai pare așa. Diferența de vârstă părea cândva un zid între noi, dar acum a dispărut.

După ce-i clătesc părul, îi săpunesc trupul fără să mă grăbesc, urmărindu-i cu atenție rotunjimile și structura. Mă cuprinde o senzație de intimitate când explorez fiecare centimetru, negăsind niciun loc care să nu-mi placă. Umerii lați, smocul de păr de pe piept și linia subțire care coboară pe abdomen. Centura lui Adonis și mușchii dezvoltați ai coapselor.

Este periculos să mă obișnuiesc atât de mult cu trupul lui – de fapt, să mă atașez prea mult. Oamenii care au doar o relație sexuală nu fac asta. Nu se uită la mâinile, brațele și spatele celuilalt și cred că le aparțin.

– Și eu trebuie să am grijă de tine, Emerson, șoptesc eu când îi ating picioarele cu cârpa.

Sunt nesăbuită, dar nu mă pot abține prea mult. Vreau doar să știe că pot juca și eu jocul lui. Dacă el crede că este amuzant să se joace cu emoțiile mele, atunci mă pot juca și eu cu ale lui.

Și când îngenunchez, așa cum a făcut-o el în urmă cu câteva clipe, mă mângâie pe cap. Îmi ridic privirea la el și văd o urmă de încordare.

– Când a fost ultima dată când ai lăsat pe cineva să aibă grijă de tine? întreb eu.

Nu sunt oarbă. Văd cum i se scoală mădularul în fața mea, dar încă nu sunt atentă la asta. Încă mă uit la el. Trebuie să știu dacă Emerson se poartă așa cu toate fetele cu care se culcă sau dacă sunt cumva diferită și dacă este ceva adevărat în vorbele frumoase pe care mi le spune.

– A trecut foarte mult timp, murmură el, mângâindu-mă pe cap.

— Vreau să am grijă de tine, șoptesc eu și sper că știe că mă refer la ceva mai mult decât să îl fac să ejaculeze în dușul ăsta.

Poate sunt visătoare, dar știu că-mi ascund sentimentele în așteptarea partidei de sex.

Mută jetul de apă dinspre mine, lăsându-l să îi curgă lui pe spate și corp. Las deoparte cârpa și îmi trec mâinile peste coapsele lui, de fiecare dată oprindu-mă înainte să ajung sus. Emerson respiră mai repede când se uită la mine.

— Eu ar trebui să am grijă de tine, spune el, fără să mă ridice în picioare.

— Ei bine, poate că vreau să te răsfăț, spun aproape în glumă. Poate că vreau să ajungi dependent de mine, ca să nu mai vrei să mă părăsești. Vreau să fiu atât de bună pentru tine, încât să mă păstrezi pentru totdeauna.

Ascunde sentimentele astea, Charlie!

— Atunci, arată-mi cât de cuminte poți fi!

Înghiontindu-mă ușor, își îndreptă mădularul spre buzele mele, iar eu îmi ridic privirea la el când îmi trec limba peste gland. Fluturii îmi asaltează stomacul când îl aud cum mă tachinează cu tonul ăla.

El murmură prelung când i-l iau în gură. Mă joc mai întâi cu capul, lingând deschizătura și atingând cu dinții partea de dedesubt. Emerson își împinge șoldurile și îl mai tachinez înainte să îl las să-l bage mai adânc.

Relaxându-mi gâtul, îl înghit tot mai adânc de fiecare dată. Îl apuc de la bază, îl frec în timp ce-l sug, mișcându-mă mai repede și ținându-l mai strâns, așteptând să mormăie sau să mă laude. Abia aștept să-l aud mulțumit!

— O, la naiba, Charlotte! zice în cele din urmă, gâtuit.

pentru asta, primește o recompensă și i-l sug și mai tare, concentrându-mă mai mult pe gland.

El tremură și mă apucă de păr.

– Continuă așa!

Mă supun, mișcându-mă de la scrot spre vârf, sugând și strângând și practic înotând printre gâfâielile și gemetele de plăcere pe care le provoacă acțiunile mele.

Întind cealaltă mână între picioarele lui și-i mângâi scrotul, urmărind cum i se schimbă expresia atunci când o fac. Cu mâna liberă, se sprijină de perete ca să stea drept cu ochii închiși.

– Așa te vreau! geme el și mă excit.

Măresc ritmul și știu ce urmează când deschide gura și-și lasă capul pe spate.

– O să-mi dau drumul, iubito!

Și poate că a vrut să mă avertizeze, dar când nu mă mișc și nici nu mă-ndrepărtez, înțelege aluzia.

– O să mă înghiți, Charlotte? O să-mi înghiți sperma ca o fetiță neastâmpărată? Mica mea neastâmpărată...

Vocea îi este încordată și abia rostește ultimul cuvânt înainte să simt jeturile sărate pe limbă. Aștept să mi se facă greață, dar când îl gust, îmi dau seama că e el. Ăsta e Emerson al meu și vreau totul. Iubesc tot ce are legătură cu el!

Așadar, când îmi umple gâtul, înghit nerăbdătoare înainte să mă retrag. Dâre de spermă i se scurg din gland pe buzele mele când se mișcă, lăsând apa să spele totul. Apoi, mă ridică brusc din genunchi și mă lipește de perete.

Își ține mâna sub maxilarul meu și îmi ridică fața.

– A fost al naibii de excitant! spune el sărutându-mă. Încerc să-l împing, de frică să simtă gustul de

spermă de pe limba mea, dar nu mă lasă, ci mă sărută cu pasiune. Chiar când credeam că nu poți fi mai fantastică, îmi arăți că ești, spune convins când se retrage. Mă surprinzi, Charlotte, și nu doar în privința sexului. Ești perfectă pentru mine și vreau să te păstrez pentru totdeauna.

Rămân cu gura căscată și mă uit la el, crezând că asta e clipa în care îmi spune în sfârșit că o să îmi acorde prioritate și o să-i spună totul lui Beau, ca să putem fi împreună cu adevărat. Pe termen lung.

Dar când își lipește fața de gâtul meu, îmi șoptește:

— Dumnezeule, aș vrea să pot!

Și toată speranța și entuziasmul se duc pe apa sâmbetei.

REGULA NUMĂRUL 30: Dă-l totul – se descurcă!

Emerson

– Mi-e un pic rușine că a durat atât, spune Garrett când intră în biroul din spatele clubului, unde mă uit la încasările de seara trecută.

– Ca să faci ce? întreb eu, fără să-mi ridic privirea.

– Ca să-ți caut pe internet noua iubită.

Ei bine, asta îmi atrage atenția. Ridicându-mi capul, mă uit la partenerul meu care-mi întinde telefonul deschis la pagina de Instagram a lui Charlotte. Nici măcar nu trebuie să derulezi mult ca să găsești fotografii cu ea și Beau. Nu este nicio fotografie de-a mea acolo, din motive evidente, dar tot mă enervează.

Înțepenesc, uitându-mă la fotografii și așteptând să spună ceva.

– Eu cu siguranță nu te judec, spune când își bagă telefonul în buzunar.

– Asta-i bine, răspund eu cu răceală.

– De ce nu mi-ai spus?

Când observ suferința de pe chipul lui, simt vinovăția pe care probabil ar fi trebuit să o simt în urmă cu două săptămâni.

– Nu trebuia să afle nimeni.

El râde.

– Ei bine, singur te-ai dat de gol aseară când ai licitat cu Kade și ai luat-o de pe scenă ca omul peșterii.

— Sunt conştient, mormăi eu. Dar nu am nevoie să ştie toţi de legătura ei cu Beau, deci dacă am putea păstra secretul ăsta...

— S-a făcut! spune el, ridicând mâinile. Când înaintează şi se aşază pe un scaun, ştiu că nu vrea să renunţe la subiect. Aşadar, presupun că nu ai vrut să se întâmple asta.

— Bineînţeles că nu!

Mă sprijin de spătar. Recunosc... mă simt bine că s-a aflat în sfârşit, că măcar Garrett a aflat. Nu am nevoie să ştie şi restul, dar a fost dificil să nu pot vorbi cu cel mai bun prieten, mai ales în ultimele două săptămâni când sentimentele pentru fosta iubită a fiului meu s-au complicat şi mai mult.

Ieri am avut multe scăpări. Am trăit clipa, iar când sunt cu Charlotte, mi se pare că pot spune orice, iar asta e periculos, deoarece brusc m-a făcut să-i spun că vreau să i-o trag mereu.

Probabil crede că sunt nebun. Mai întâi am spus că o să fie ceva temporar. Apoi, încep să vin la evenimentele organizate de familia ei şi o rog să ne vedem la sfârşit de săptămână. Chiar şi azi, mă forţez să lucrez ca să nu-i mai trimit mesaje.

— Deci, ce s-a întâmplat? întreabă Garrett.

— Ea şi Beau s-au despărţit. A venit la mine într-o zi, ca să ia banii de garanţie pentru apartamentul lor pe care l-am închiriat pentru el şi am confundat-o cu una dintre fetele pe care le trimiţi tu.

— Of! spune el, strâmbându-se.

— Mda...

Fac o pauză când îmi amintesc de ziua aia, de prima clipă în care am văzut-o în birou, felul în care a îngenuncheat, cum am ştiut imediat că este diferită. Că,

în numai cinci secunde, am știut că este cumva făcută pentru mine.

— I-am oferit o slujbă. I-am zis foarte clar că este doar o slujbă obișnuită de secretară, dar apoi... Am încălcat toate limitele pe rând, până ce am început să ne-o tragem acum două săptămâni.

— Dumnezeule!

— Știu...

— Presupun că Beau habar nu are.

— Tot nu vorbește cu mine, dar ca să fiu sincer... după ce am început relația cu Charlotte, nu l-am mai sunat atât de des.

Mă privește în timp ce mă uit în altă parte și-mi amintesc din nou de toate prostiile. Cum s-a întâmplat asta? Am încercat să fiu prudent. Am reguli stricte pentru mine, dar ea m-a făcut să le încalc pe toate.

Când îmi ridic în sfârșit privirea la el, pe chip i se citește mai mult compasiune decât judecată.

— Ce naiba e în neregulă cu mine?

— Nu cred că este ceva în neregulă cu tine.

— Dar...

— Dar... începe, foindu-se pe scaun. Îmi dau seama că o placi. Poate e mai mult de atât?

Nu o să-i răspund la întrebare. Dacă m-aș exprima în cuvinte, aș risca prea mult. Dacă mă las să cred că relația cu Charlotte înseamnă mai mult decât niște emoții confuze și sex sălbatic, totul devine mai serios decât am intenționat.

Îmi trec o mână peste frunte.

— Îmi place de ea. Adică... ai văzut-o.

El dă din cap, cuvintele nerostite citindu-se pe buze.

— De ce te uiți așa?

După o clipă de gândire, oftează și se apleacă înainte.

— Emerson, te cunosc de mai mult de zece ani. Te-am văzut cu multe fete. Toate erau frumoase. Asta e diferită.

— Știu că e, dar nu pot face nimic în privința asta.

Nu sunt în stare să-mi ascund frustrarea din voce. El remarcă lucruri evidente, dar nu vede problema. Nu pot pur și simplu să admit că am sentimente pentru Charlotte pentru că, indiferent de situație, nu pot să o am.

— De ce nu?

Trebuie să fiu indulgent cu prietenul meu pentru că nu este încă tată, deci nu știe cum e. Cum mă torturez, cum mă lupt cu ideea de a-mi pierde fiul pentru totdeauna.

— Pentru că, indiferent ce fac, o să-l pierd pe unul dintre ei. Ce fel de tată aș fi dacă aș alege...

Restul frazei îmi stă pe limbă când scot un sunet de frustrare, iar prietenul meu nu are un răspuns. Stăm în liniște încă o clipă înainte să spună:

— E doar părerea mea, deci o accepți sau nu... Își ridică mâinile și continuă: Beau e adult, Emerson. Nu mai este un copil. O fi supărat pe tine, dar nu este ceva ce nu poți rezolva dacă ar vorbi cu tine. Cred că ești un tată minunat dacă-ți dorești să-i oferi atât de multe, dar chiar pari fericit cu fata asta și nu mi-ar plăcea să te văd renunțând la așa ceva.

Are dreptate. Știu asta, dar nu este atât de simplu.

— Și cu cât mai mult timp păstrezi secretul, cu atât mai greu o să-ți fie să-i spui.

— Știu.

— Dar nu accepta prea multe sfaturi de la mine. Nu am nici iubită, nici copil, deci aș putea fi cel mai

mare idiot, dar te cunosc. Și îmi placi mai mult de când a apărut ea.

Râd.

– Mulțumesc! mormăi eu când el se ridică în picioare și îmi pune o mână pe umăr.

– Orice ai alege, te susțin!

Dau din cap și nodul de anxietate din stomac crește și mai mult după conversația asta.

....

– Cum a fost la convenție? întreb când Charlotte se ghemuiește la pieptul meu pe canapeaua de la etaj.

În fundal se aude încet o emisiune cu temă criminalistică.

– A fost minunat. Sophie era extaziată.

– Bun! răspund eu, sărutând-o pe obraz. Ți-e foame?

– Nu prea. Am luat ceva de mâncare după ce s-a terminat. Ce ai făcut toată ziua?

– Mi-a fost dor de tine.

În sinea mea, mă crispez. Chiar ar trebui să țin pentru mine rahaturile astea.

– Și mie m-a fost dor de tine, răspunde ea, fără să mă privească.

Încordarea dintre noi e tot mai mare. Discuția nepurtată despre Beau și viitorul nostru capătă alte dimensiuni, alungând toată euforia pe care am simțit-o acum o săptămână când toate astea erau noi și amuzante. Acum, mă tem că este mult prea real. Și că vreau totul prea mult.

Imediat ce a venit aici, ne-am așezat pe canapea. De obicei, până acum aveam orgasm, ea strigându-mi numele în timp ce i-o trăgeam în diverse locuri din casă,

dar niciunul dintre noi nu s-a întins spre hainele celuilalt. Încă.

— Te porți frumos cu sora ta, mormăi eu, sărutând-o pe tâmplă.

Îmi place cum mă ține în brațe și cât de bine se potrivește pe pieptul meu. Ador că, indiferent cum ne simțim, îi place să mă atingă prima, în loc să aștepte să o fac eu.

— E un copil cuminte.

— Vrei cândva să ai copii? întreb ca să... nu știu.

Probabil încerc să-mi tai singur craca de sub picioare deoarece conversația de mai devreme cu Garrett îmi dă senzația că aș putea la fel de bine să o termin înainte măcar să înceapă. Și ce metodă mai bună ca asta știi?

— Nu știu, răspunde ea nonșalant. M-aș putea vedea și cu ei, și fără ei.

Nu e chiar răspunsul la care mă așteptam.

— Și tu? adaugă ea. Ai vrea să mai ai?

Îmi încleștez maxilarul.

— Mi-am făcut vasectomie acum câțiva ani.

Ea se încordează.

— O!

Un nor de dezamăgire plutește în aer. Și dintr-un motiv oarecare, vreau să termin odată cu asta.

— Având în vedere că propriul copil nu vrea să-mi vorbească, aș spune că e mai bine așa.

Charlotte își ridică fruntea și se uită la mine.

— Încetează! Văd cât de mult ții la el. Ești un tată bun.

— Da, atât de bun, încât mi-o trag cu fosta lui.

Ea nu răspunde imediat, dar se uită sceptic la mine. Își dă seama că pun ceva la cale și pare să-și cerceteze sentimentele.

– Ai fost puțin cam dur, spune ea încet.

– Îmi pare rău! spun, dându-i la o parte părul de pe față și o sărut pe frunte.

În loc să-și pună din nou capul pe pieptul meu, se ridică în șezut și se joacă în poală cu tivul cămășii.

– Te superi dacă te întreb ce s-a întâmplat? De ce este Beau supărat pe tine?

– Nu e supărat pe mine. E dezgustat.

Ea se uită la mine.

– Din cauza clubului?

Dau din cap aprobator.

– În cea mai mare parte a vieții lui, am lucrat în domeniul divertismentului. Când am deschis clubul cu Garrett și ceilalți, i-am spus că este o agenție de matrimoniale. Apoi, a devenit un club de dans. Brusc, a împlinit 21 de ani și a aflat că l-am mințit toată viața și că, de fapt, clubul meu de dans este unul de sex. A fost ceva ce nu a putut accepta.

Charlotte înghite în sec. Să discut cu ea despre fiul meu mă face să simt un fior pe șira spinării, deoarece îl cunoaște foarte bine, probabil chiar mai bine decât mine. Iar acum văd gândurile care se formează în spatele ochilor ei. Abia aștept să aflu la ce se gândește și mi-e groază de asta.

– Ce este? o întreb eu, vrând să o iau de mână.

– Eu doar... Cred că Beau greșește că te judecă atât de aspru. Dar așa este el. Respinge ce nu înțelege și are prejudecăți...

– Charlotte, încetează!

Ea tace brusc. Ridică din sprâncene și expresia ei, de parcă și-ar cere scuze, mă ucide. Însă nu o pot asculta

cum vorbește așa despre el. Are neajunsurile lui – o să port povara defectelor, iar el poate să rămână supărat pe mine cât vrea.

– Cred că are nevoie de timp ca să accepte lucrurile...

Mă uit din nou la ea. Cred că știu la ce face aluzie. Îi iau mâna și i-o sărut, vrând să alung tristețea pe care simt că o are. O fac pentru că sunt un laș și nu sunt în stare să spulber speranța pe care știu că o are pentru mine. Deci aleg să tac.

Dar ea e Charlotte... sau mai degrabă Charlie, și ador încăpățânarea ei tinerească și incapacitatea de a ignora lucrurile.

– Cu cât mai curând îi spunem, cu atât mai curând o să accepte.

– Charlotte!

– Cel puțin trebuie să încercăm. Dacă află mai târziu, situația nu o să se îmbunătățească.

– Nu pot, o contrazic eu, dar ea nu încetează.

– Ce se întâmplă dacă află înainte să îi spui? O să înrăutățească situația.

– Charlie, încetează!

O spun ca pe un ordin, iar ea se uită la mine cu gura căscată, cuvintele plutind în aer. Nu mai suport să-i văd expresia rănită, deci sar de pe canapea și mă plimb frustrat prin cameră.

I-am zis Charlie. Și probabil asta o supără mai mult decât altceva. Ca și când nu i-aș fi spus pe nume. Mă uit cum stă pe canapea și își mușcă buza de jos. Asta nu e fata pe care am găsit-o pe podeaua biroului meu, în urmă cu două luni. Am ajutat-o să evolueze ca să o distrug? De ce stric atât de mult situația?

Două luni. Atât i-a luat fetei ăsteia să apară și să mă zăpăcească atât de tare, încât nici măcar nu mă mai

recunosc. Mi-e greu să-mi amintesc vremea de dinaintea lui Charlotte. Și mă doare să mă gândesc la cum va fi după ea.

– Aș vrea să-mi spui la ce te gândești, zic eu, uitându-mă la ea din partea cealaltă a camerei. Nu-mi place că ai rețineri.

Ochii ei se umplu de lacrimi când respiră adânc.

– Nu vreau.

– De ce?

– Pentru că... vreau doar să te fac fericit.

Mă doare să înghit nodul din gât.

– Acum nu sunt domnul tău. Nu încerca să-mi faci pe plac, Charlotte. Fii sinceră!

Se ridică în picioare și vine spre mine, oprindu-se la doar un pas distanță. După încă o respirație adâncă, își îndreaptă umerii și nu pot decât să o admir din unghiul ăsta. Fata încăpățânată, dură și frumoasă care refuză să creadă că e absolut perfectă.

– Crezi că, dacă i-ai spune lui Beau despre noi, ai fi un tată rău, dar Emerson, deja te culci cu mine. Deja ai făcut-o, și asta nu înseamnă că ești un tată rău, ci doar că ești om. Niciunul nu s-a așteptat să se întâmple asta, dar s-a întâmplat. Și este mult mai serios decât s-a așteptat vreunul dintre noi. Crezi că ești un tată rău pentru că mă dorești, dar nu ești. De fapt ești prea bun, deoarece ești dispus să renunți la propria fericire ca să cruți sentimentele fiului tău, dar trebuie să-l lași să se descurce singur cu lucrurile dificile. O să-i treacă, dar... nu știu dacă mie o să-mi treacă vreodată.

– Nu spune asta! Bineînțeles că o să-ți treacă. Inima mea frântă se chinuie să găsească un fel de ușurare pe care să i-o ofer. Ai doar 21 de ani, Charlotte.

– Nu o să-mi treacă! mă contrazice ea, lacrimile curgând în sfârșit.

Este a doua noapte la rând când o văd plângând și nu suport asta. O cuprind de talie și o trag aproape, ca și când doar atingerea mea ar putea să repare orice problemă.

— Am 40 de ani, iubito, șoptesc eu ușor pe părul ei. Nu ai niciun viitor cu mine.

— Nu-mi pasă câți ani ai! Pentru mine nu contează.

Acum suspină pe pieptul meu. Anxietatea aia deranjantă din stomac de dinainte s-a transformat într-o rană adâncă, dar este mai bine așa. Să spun ce cred. Fără secrete. Și o să trecem mai departe.

Îi ridic chipul ca să o privesc în ochi.

— Înțelegi că nu e din cauză că nu te doresc. Știi asta, nu?

— Spune-mi că mă dorești! strigă ea.

— Te doresc. Bineînțeles că te doresc!

Se întinde după buzele mele pentru un sărut disperat și știu că nu ar trebui, dar o sărut și eu. Cred că am stabilit că nu iau decizii înțelepte când e vorba de fata asta, și nici nu vreau să o fac.

Îmi cuprinde gâtul cu brațele și o ridic de coapse, lăsând-o să-și înfășoare picioarele în jurul meu. Nu mai vorbesc. Nu am stabilit decât că niciunul dintre noi nu poate avea ce își dorește, dar cel puțin aveam asta. În casa asta, fără nimeni în preajmă, suntem doar noi. Ea și eu și legătura asta inexplicabilă. Ești norocos să ai așa ceva o dată în viață, deci dacă n-am să mă aleg decât cu o fază scurtă și pasională a vieții noastre, atunci o să profit din plin.

O duc în brațe spre canapea și o las pe perne.

— Am nevoie de tine! strigă ea, trăgând de cămașa mea.

Ridicându-mă, îmi scot repede cămașa și trec la pantaloni, scoțându-i în timp ce ea îi dezbracă pe ai ei. De îndată ce suntem dezbrăcați, o încalec și-i sărut pielea albă și perfectă, mușcând și savurând fiecare centimetru. Când ajung între picioare, se zvârcolește sub mine, gemând în timp ce își ciupește sfârcurile.

Nu este suficient. Îmi desprind buzele de labiile ei roz și perfecte și o apuc de talie, apoi o întorc, ca să stau întins, iar ea deasupra. Apoi o apuc de ceafă, o sărut și-i șoptesc:

— Te vreau pe fața mea.

Ea face ochii mari și văd că vrea să se opună, dar nu-i dau șansa. Ridicând-o de șolduri, mi-o așez pe față și o mișc până când păsărica ei ajunge în dreptul gurii mele.

Țipă de plăcere când îi bag adânc limba înăuntru. Și mă uit la ea când găsește plăcerea, frecându-se de buzele mele.

Privind-o, gustând-o în timp ce mă simt pe deplin mistuit de ea, mă întreb dacă faptul că eu corup tânăra asta perfectă, făcând-o a mea și distrugând-o, ca să nu se mai poată simți așa cu alt bărbat, înseamnă că sunt un monstru. Dar nu-mi pasă. Dacă sunt un monstru, asta e. Nu mă deranjează.

Se freacă mai tare de mine, renunțând să mai stea în aer și își lasă în sfârșit greutatea pe gura mea. Îi sug nerăbdător clitorisul, iar ea țipă, degetele ei albindu-se când se ține de canapea.

— Dumnezeule, Emerson! Nu te opri, nu te opri, nu te opri!

Se apleacă în timp ce are orgasm, păsărica ei pulsând pe buzele mele, și strângându-și coapsele în jurul capului meu. Ling fiecare picătură minunată ca și când ar fi ultima oară când aș putea să o devorez așa. Refuz să

cred că așa este. Chiar dacă nu suntem meniți să fim împreună pentru totdeauna, încă nu am terminat cu ea.

Imediat ce i se relaxează mușchii și se întinde, o ridic din nou. Mădularul meu tânjește după ea. Stau în șezut pe canapea și îi îndrept păsărica udă spre el, privindu-i chipul când se așază peste mine.

— La naiba, Charlotte! mormăi eu, apucând-o de păr și trăgându-i buzele spre gura mea. Ea murmură când o sărut, simțindu-și gustul pe limba mea. Călărește-mă!

Cu ochii căprui concentrați la mine, mă ține de ceafă și se mișcă înfiptă-n scula mea, cu mișcări ample. Mi-o trage așa cum i-o trag eu.

Privind-o, îmi dau seama că... o iubesc. Dacă nu așa se simte dragostea, atunci sigur nu există.

Asta nu înseamnă că îi pot oferi lui Charlotte tot ce vrea – tot ce vreau eu. Nu îmi face alegerea mai ușoară, dar mă simt mai liber pentru că am reușit să recunosc asta în sinea mea. După douăzeci de ani de așteptare, ea este cea care a spulberat în sfârșit credința că nu o s-o găsesc vreodată. Că nu o să găsesc dragostea. Dar am găsit-o... datorită ei.

Și-mi doresc enorm să-i spun asta chiar acum, dar nu pot. Refuz să-i mai fac promisiuni pe care nu le pot respecta. Dacă îi spun că o iubesc, o s-o fac doar să spere și mai mult și deja o distrug.

Apucând-o mai strâns de șolduri, o izbesc și mai tare, iar ea își lasă capul pe spate, umplând camera cu gemete delicioase de extaz.

— Vreau să-mi dau drumul în tine. Vreau să accepți, mormăi eu.

— Haide!

Mai sunt necesare doar două mișcări pe mădular înainte să ejaculez gemând, penisul meu eliberându-se

în ea. Charlotte îmi atârnă în brațe, epuizată și frumoasă, așa că-i trag corpul spre gura mea, sărutând locul unde îi bate inima în piept.

Gâfâie mai tare decât de obicei, iar inima ei bate puternic din cauza efortului. I-a transpirat spatele.

– Am fost o fată cuminte? șoptește ea, cu gura la câțiva centimetri de a mea.

Zâmbesc în timp ce o strâng în brațe.

– Întotdeauna ai fost o fată cuminte!

REGULA NUMĂRUL 31:
Nimic bun nu durează o veşnicie.

Charlotte

O senzaţie de calm mă cuprinde când îi aud paşii luni dimineaţă. Are ceva special sunetul ăla. Ţăcănitul repetat îmi provoacă o reacţie în corp, un val de serotonină care mă linişteşte imediat. Anxietatea în care mă înecam de când m-am trezit în braţele lui ieri-dimineaţă dispare când îl aud intrând în cameră.

Se apropie de locul în care îngenunchez şi mă mângâie uşor pe cap.

— Bună dimineaţa, Charlotte! rosteşte cu aceeaşi inflexiune cu care ar spune „Bună dimineaţa, frumoaso!" sau „Te iubesc, Charlotte!" Şi poate că mi-o imaginez pe ultima, dar sună bine în mintea mea.

— Bună dimineaţa, domnule!

Ne intrăm în rol atât de uşor, ca piesele de puzzle care se potrivesc. De sâmbătă seara, nu am mai discutat despre Beau, despre secretul nostru, despre viitorul sau sentimentele noastre. Este ca şi când conversaţia ne-ar fi făcut să tăcem de frică. Am fost foarte aproape de a ne încheia relaţia, aşa că, în loc să înfruntăm realitatea şi să recunoaştem ceea ce ştim amândoi că urmează, am revenit la rolurile pe care le jucam înainte.

Păstrăm secretul.

Ne reprimăm sentimentele.

Nu ne gândim la viitor.

Nu pare corect, dar de vreme ce sunt aici, îngenunchind pe podea pentru el, parcă este suficient. În urmă cu două săptămâni, i-am spus că o să accept orice și încă este adevărat.

Când se așază pe scaun, aștept instrucțiuni. De obicei, îmi spune să lucrez la biroul meu sau să vin să stau în poala lui când lucrează, dar cât aștept, minutele trec în liniște. Îmi doresc foarte mult să văd ce face.

În cele din urmă, șoptește:

– Târăște-te spre mine!

Îmi mușc buza ca să nu zâmbesc în timp ce înaintez în patru labe, ridicându-mi din mers privirea la el. Emerson își sprijină bărbia în palmă, rezemându-se de cotiera scaunului când mă privește. Pe chipul lui se vede o expresie aprobatoare subtilă, iar eu o absorb ca și când m-ar ține în viață.

Când ajung la scaunul lui, mă așez din nou în genunchi. El întinde mâna și mă mângâie pe obraz, iar eu mă aplec spre ea.

– Nu vreau să lucrez azi, murmură. Iar când îmi încordez buzele, reprimând un zâmbet, continuă: vreau să mă joc.

– Da, domnule! îi răspund suav.

– Pe birou, îmi poruncește și atinge suprafața solidă din fața lui.

Ridicându-mă în picioare, mă așez în fața lui și imediat îmi depărtează genunchii, băgându-se între ei. Azi port o rochie neagră lungă până la genunchi, cu nasturi în față și buline mici și albe. Îmi accentuează rotunjimile, mulându-se pe sâni și șolduri. Pe sub rochie am o pereche de chiloți de dantelă de un albastru deschis.

Emerson își trece mâinile pe coapsele mele și mă excit când ajunge la betelie și îi trage cu grijă în jos.

Ducând materialul mătăsos și albastru la nas, inspiră uitându-se la mine. Îmi mușc buza când îl privesc.

Apoi deschide sertarul biroului și pune chiloții înăuntru. Îl privesc în timp ce scoate altceva. Este un obiect cunoscut din silicon roz și mi se poticnește respirația când îl recunosc.

— L-am găsit în biroul tău, zice el. Ți-l amintești?

— Da, domnule!

Mă uit când curăță jucăria și o usucă. Mi-e greu să rămân nemișcată când aștept ceva atât de satisfăcător ca jucăria aia, pentru că știu ce urmează să se întâmple. După ce o curăță și o usucă, îndreaptă capătul rotunjit spre buzele mele.

— Deschide gura!

Mă supun și, de îndată ce o simt pe limbă, îmi spune:

— Suge!

Iar eu o fac, acoperind siliconul cu salivă. Apoi îl scoate ușor și-mi ridică rochia.

Abia respir când îl privesc. Trăgându-mi șoldurile spre marginea biroului, îmi introduce lent capătul rotunjit acoperit cu salivă și sunt nevoită să-mi reprim suspinul. Se simte diferit când îl introduce altcineva și felul în care o face seamănă cu un act medical. Este o senzație erotică aproape obscenă – și, oarecum, îmi place.

Imediat ce introduce de tot jucăria, își admiră munca, atingându-mă și trecându-și degetele peste labiile mele. Nu-mi dau seama dacă i s-a sculat deja și tot încerc să arunc o privire pe furiș. Deja știu că ziua de azi o să fie chinuitor de lungă, dar la final, când o să-l am în sfârșit, o să merite așteptarea.

Când scoate mica telecomandă neagră pe care mi-o amintesc de data trecută, zâmbesc. Cu un mic

tăcânit, jucăria începe să bâzâie pe clitoris și punctul G și încerc să îmi unesc picioarele, dar el nu mă lasă.

– Să vedem cât poți suporta până ai orgasm...

Vreau să protestez, dar nu pot. Azi își joacă rolul de domn, puțin diferit de ultima dată. Vibrația este joasă, dar aproape că este mai rău așa pentru că mă aduce prea lent spre orgasm, iar faptul că nu pot reacționa înrăutățește mult situația.

Ținând între dinți buza de jos, închid ochii și mă forțez să respir. Apoi, el începe să mă mângâie pe coapse, ridică mâinile spre sâni și apucă între degete fiecare sfârc.

– Îmi dau seama că te apropii, zice Emerson și are dreptate. Mă zvârcolesc pe birou și încep să respir sacadat. Exact... acolo.

Brusc, vibrația dispare. Tocmai când urma să mă apropii de orgasm, a oprit jucăria. Simt o picătură de transpirație pe frunte când inspir prelung. Când mă uit la el, zâmbește mulțumit de sine.

– Am avut dreptate?

– Da, domnule! răspund eu.

– Nu ești pedepsită, dar o să-ți fac asta toată ziua. Dacă ești cuminte, o să fii răsplătită la sfârșitul zilei. Ai înțeles?

– Da domnule!

El se apleacă înainte și sărută un loc moale dintre coapsele mele.

– O să-ți păstrez chiloții în sertar. Încearcă să nu-ți pătezi scaunul.

Apoi îmi dă ușor o palmă pe fund și mă trimite la lucru. Emerson își petrece următoarele două ore tachinându-mă cu vibrații constante, aducându-mă până aproape de orgasm și oprindu-se. Aș vrea să pot spune că nu-mi place, dar până acum nu este atât de rău.

Oricum, îmi place excitația. Și cel mai mult îmi place atenția lui, adică ceea ce primesc azi.

— E frumos afară, spune în timp ce îi scriu un e-mail lui Maggie. Hai să facem o plimbare până la magazinul cu delicatese!

O, Emerson! gândesc eu. Bineînțeles că vrei să mă scoți în public cu chestia asta în mine.

Dar îl contrazic? Nu. Doar zâmbesc, dau din cap și răspund corespunzător:

— Da, domnule!

— În seara asta o să-ți fac masaj la picioare, îmi zice pe drumul de întoarcere de doi kilometri, uitându-se la tocurile mele.

Pantofii ăștia sunt ceva mai comozi decât cei de ultima dată, dar nu o să refuz un masaj la picioare. În magazin, aproape m-a făcut să plâng când m-a chinuit. Era aglomerat și oamenii mișunau peste tot, prin toate spațiile deschise când a pornit jucăria, făcându-mă să mă apuc de brațul lui ca să mă sprijin, pentru că mă temeam să nu mă prăbușesc pe podea.

I s-a părut amuzant, dar mi-am dat seama că și el era excitat. Atât de mult, încât a trebuit să mă țină în fața lui tot timpul ca oamenii să nu-i vadă erecția când am comandat sandvișurile. Am comandat un sandviș de curcan, cu scula erectă a lui Emerson Grant lipită de spatele meu când aproape c-am avut orgasm pe la mijlocul cuvântului „maioneză".

Dacă oamenii nu au observat cât de ciudat ne comportam, a fost un miracol sau erau orbi. Însă nu ne-a păsat. Am mâncat prânzul într-un mic separeu din spate, zâmbind forțat. Asta ar putea funcționa, mi-am spus tot timpul. I-aș putea fi secretară ca paravan și iubită în secret și nu ar trebui să afle nimeni. Ar fi suficient.

Dar când ajungem acasă la el, văd o siluetă cunoscută pe veranda din față a lui Emerson și toată speranța mea prostească dispare.

– Beau? strigă Emerson, văzându-și fiul.

Când se întoarce ca să-i răspundă, înțepenesc. Nu știu dacă și Emerson se simte la fel de vinovat, dar când îl văd acum pe Beau, parcă primesc un pumn în stomac. Iar el pare... în regulă. Mai bine decât data trecută. S-a tuns, zâmbește și nu pare că vrea să-și ucidă tatăl.

– E totul în regulă? întreabă Emerson, grăbindu-se către el.

– Da, sunt bine.

– Ce cauți aici? îl întreb eu.

Pe chipul lui Emerson se citesc surprinderea și scepticismul, concentrat la fiul lui, iar mie nu-mi vine să cred ce invidie mă cuprinde când observ asta. Este fiul lui, Charlie! Bineînțeles că o să-i acorde atenție. Mai multă decât ție.

– Lucrez în zonă. Am văzut parcată mașina lui Charlie și m-am gândit să trec puțin pe aici.

Să treacă puțin pe aici? Arunc o privire către stradă și observ camioneta albă parcată lângă bordură. Cum de nu am mai observat asta? Probabil s-a folosit de banii dați de tatăl lui ultima dată ca să o repare.

Nimic din toate astea nu pare în regulă, dar îmi țin gura când Emerson deschide ușa și-l lasă să intre. Pare atât de entuziasmat să își vadă fiul, încât nu pot să fiu eu cea care-i răpește bucuria. Așadar, mă port nonșalant când intrăm. Emerson își golește buzunarele pe masa de la intrare, lăsând cheile în bol.

– Ți-e foame? îl întreabă pe Beau.

Beau clatină din cap înainte să se întoarcă spre mine.

– Așadar, unde erați? întreabă el.

Mă uit o clipă la ei doi, încercând să capăt o secundă din atenţia lui Emerson, dar el e prea precaut, prea speriat.

— Am fost la magazinul cu delicatese de pe strada asta. Eşti sigur că nu ţi-e foame? răspunde Emerson.

— Da, sunt sigur, mulţumesc! Am o slujbă nouă, adaugă el, iar zâmbetul de pe faţa lui este aproape molipsitor.

Dacă nu aş fi fost atât de crispată de toată situaţia ăsta, chiar m-aş fi bucurat puţin pentru el, dar sunt prea neliniştită. Tot aştept să observe că eu şi Emerson ne-o tragem, ca şi când ar putea să vadă asta pe chipurile noastre.

Adică, mi-aş dori s-o vadă pe chipul lui Emerson chiar acum, dar el este atât de precaut, încât e imposibil.

— Mă duc să aduc ceva de băut. Voi duceţi-vă în salon! Vin imediat! Vreau să aflu totul despre noua ta slujbă, spune Emerson, întorcându-se spre bucătărie.

— Da, domnule! răspund eu din obişnuinţă, imediat tresărind când rostesc cuvintele.

Emerson înţepeneşte în pragul uşii şi încerc să pretind că nu este nimic ieşit din comun, mergând direct spre salonul din partea frontală a casei.

— Domnule? răspunde Beau râzând.

Râd şi eu, încercând să ignor replica lui, dar mi se pare ceva artificial. Aproape mecanic, de parcă nici măcar nu aş şti cum să mă comport normal. Flecărim cât aşteptăm ca Emerson să revină, iar Beau nu bănuieşte nimic, ceea ce ar trebui să mă bucure, dar îmi provoacă doar puţină greaţă. Apoi Emerson revine cu trei beri între degete, iar Beau se uită sceptic la ele.

— Mă gândeam să bem ceva ca să sărbătorim noua ta slujbă.

Beau îi schițează un zâmbet, ia o bere și se așază scaunul uriaș de piele. Emerson pare momentan mul-mit când îmi dă o bere și aproape mi se frânge inima. ite cât de fericit este! Beau este aici, el chiar zâmbește cei doi sunt pe cale să-și refacă relația. Simt asta.

Cum aș putea să-l privez de așa ceva? Și cum aș utea fi atât de egoistă, încât să mă aștept ca Beau să reacă pur și simplu peste asta? Ce e în neregulă cu ine?

În timp ce-l privesc pe Emerson care stă pe sca-nul din fața fiului său, mă așez ușor pe ultimul scaun, făcând ochii mari când fundul mi se atinge de perna acestuia.

Vibratorul!

Am uitat complet că e acolo. Iar acum trebuie să stau aici, cu un dildo cu telecomandă și fără chiloți în timp ce ne prefacem că totul este în regulă și nu ne-o tragem fără să știe Beau. Abia aud ce vorbesc ei în din cauza rușinii care îmi răsună în minte – e doar din vina mea. Din fericire, niciunul dintre ei nu pare să observe.

De fapt, în următoarele treizeci de minute niciunul nu pare să observe măcar că sunt aici.

Observ cum își privește Beau tatăl. Printre guri de bere, îi povestește despre noua slujbă ca ucenic la un mare peisagist din zonă. Apoi văd expresia mulțumită și mândră de pe chipul lui Emerson și stau aici și mă întreb cum naiba s-a întâmplat asta.

În urmă cu un minut, lucrurile erau ușoare. Eu și Emerson puteam să ne continuăm relația secretă, pretinzând că sunt secretara lui. Și nimeni nu ar fi fost rănit. Și din senin apare Beau, ca un memento crud că nimic nu este niciodată ușor și că nimic bun nu poate dura la infinit.

— Deci îți place să lucrezi aici?

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că Beau vorbește cu mine. Luând o gură de bere, se uită la mine și așteaptă să-i răspund.

— O, ăăă, mda. Este o slujbă bună.

Nu mă pot uita la Emerson. Pur și simplu nu pot suporta asta, dar simt că mă privește în acest moment. Probabil că doar atât m-a privit de când a apărut Beau.

— Bun! răspunde el dând din cap. Ei bine, data viitoare când o să lucrez în partea asta de oraș, mi-ar plăcea să trec din nou pe aici. Poate luăm prânzul împreună.

Mi-e greu să văd cum mă privește, ca și când s-ar agăța de o speranță, și trebuie să mă uit în jos la sticla mea de bere, căreia i-am desprins de tot eticheta din cauza neliniștii.

— Ar fi minunat! Mi-ar plăcea! spune Emerson, ridicându-se în picioare.

Beau e încă atent la mine, dar eu sunt înțepenită, cu privirea fixată la picăturile reci de condens de pe sticla maro.

Când Beau se ridică în picioare, respir ușurată. Am nevoie să fiu singură cu Emerson. Nu trebuie să revenim la cum eram înainte de prânz, dar poate o să discutăm despre asta. Între noi e ceva ce poate fi salvat... dacă nu cumva acum vrea să ne despărțim. Sunt sigură că, la cât de bune par lucrurile cu Beau, eu nu mai însemn nimic pentru el.

Nu, nu pot gândi așa.

Beau zăbovește lângă ușa de la intrare, de vorbă cu tatăl lui. Când observ că se întinde după cheile pe care le-a lăsat lângă cele ale Emerson, pe masa de la intrare, văd ceva cunoscut acolo. Mi se încălzesc obrajii și încep să intru în panică atunci când zăresc telecomanda neagră, la doar câțiva centimetri de mâna lui Beau.

O să-și ia cheile și-o să plece, fără să observe telecomanda.

Când mă uit la Emerson, pare netulburat, atât de prins în conversația cu fiul lui, încât nici măcar nu vede ce a lăsat pe masa aia, în văzul tuturor. Mă ridic repede în picioare, sperând să ajung prima la telecomandă.

— Bine, ar trebui să plec, spune nonșalant Beau.

Mă opresc când văd că ia cheile și telecomanda neagră, care seamănă foarte mult cu telecomanda camionetei lui. În graba de a le lua, telecomanda cade pe podea.

Când Beau se apleacă să o ridice, atinge probabil unul dintre butoane deoarece, brusc, vibrațiile intense dintre picioarele mele sunt total nepotrivite și nedorite. Țip și îmi acopăr gura cu palma, strâmbându-mă cu o expresie de durere când mă întorc și încerc să fug. Trebuie să scot jucăria chiar acum.

Energia din cameră se schimbă imediat, ca și când ar fi stins cineva lumina într-o zi însorită. Beau se holbează curios la mine, vrând să înțeleagă de ce reacționez așa, dar ce aș putea spune?

Se uită la mine cu telecomanda în mână.

— Ce se întâmplă?

Deodată, se aud niște pași și mă întorc să-l văd pe Emerson luând telecomanda din mâna fiului său. Apasă rapid pe buton și vibrația încetează.

— Ce se întâmplă? strigă Beau.

Ar trebui să plec. Trebuie să ies din camera asta, din casa asta, din toată situația asta, dar sunt blocată - prizoniera privirii lui Emerson care mă fixează cu o expresie plină de regret.

Asta e, gândesc eu. Asta e clipa în care o să recunoască în sfârșit fiului său că a greșit, când o să recunoască în sfârșit că însemn ceva pentru el și că tot ce

mi-a spus în particular este adevărat. Aştept anxioasă clipa care deja ştiu că nu o să vină. Cel puţin nu aşa cum îmi doresc.

— Cineva să spună ceva, vă rog! strigă Beau după un moment de linişte încordată.

Cum naiba i-am putea explica aşa ceva? Nu există nicio metodă prin care să-i explicăm, fără vinovăţie, că port un vibrator cu telecomandă. Şi exact în clipa asta îşi mută Beau privirea de la telecomanda din mâna tatălui său la locul dintre picioarele mele, unde stau cu coapsele lipite şi îmi ţin materialul rochiei în pumn.

— Ştiam eu! strigă el furios, dându-şi brusc seama că bănuielile lui erau întemeiate de la bun început.

— Nu e nimic, se bâlbâie Emerson, uitându-se la mine cu ochii lui fermecători.

Jur că urmăresc cu încetinitorul clipa în care încearcă să nege ceea ce este evident. Când încearcă să mă nege sau mai degrabă să nege relaţia noastră. Rămân cu gura căscată şi mă încrunt la el.

— Nimic? izbucneşte Beau, uitându-se de la unul la celălalt.

— Da, nimic, spun doar pentru mine înainte să mă întorc şi să ies din cameră.

Zidurile ar putea să se prăbuşească în jurul meu şi nu mi-ar păsa. În clipa asta, chiar aşa pare. Şi poate că nu ar trebui să fiu atât de furioasă. Adică, e fiul lui. Nu ar trebui să mă aştept să recunoască asta atât de uşor, dar când trec prin birou, văd tot ce s-a întâmplat în ultimele două luni, doar că acum cu alţi ochi.

Mă văd naivă şi plină de speranţă, fiind tot ce voia Emerson Grant să fiu. Văd cum mă schimb pentru el. Cum îngenunchez pentru el. Cum mă mint şi mă sacrific... pentru el. Aud cele mai simple cuvinte de laudă din gura lui şi cât de uşor am cedat şi am salivat după

ele, renunțând la tot ce credeam doar ca să le mai aud o dată. Ca și când toată valoarea mea ar fi depins de aceste două cuvinte amăgitoare: „fată cuminte".

Conversația dintre ei se aprinde, dar, lăsându-i în urmă, nu înțeleg nimic din vorbăria înăbușită. Sunt prea pierdută în propria ceață de furie și mâhnire. Îmi iau telefonul de pe birou, încercând să mă concentrez la împrejurimi cu vederea încețoșată de lacrimi. Când mă întorc și mă îndrept spre ușă după poșetă, o mână caldă și plină de bătături mă prinde de braț.

Mă uit în sus ca să văd chipul lui Beau, schimonosit de furie.

– Spune-mi adevărul! Te-a atins? strigă el, iar eu nu pot să răspund.

Nici măcar nu înțeleg întrebarea. Îl ignor și continui să merg spre ușă.

– Unde pleci? mă intreabă Emerson, blocându-mi calea.

Când mă aplec să-mi iau geanta, o lacrimă cade pe suprafața lucioasă și neagră a pantofilor mei cu toc. Mă uit la ei o secundă. Cine mai sunt eu? Mi-am pierdut identitatea când am intrat pe ușa aia. I-am dat-o unui bărbat căruia nici măcar nu îi pasă de mine.

El a spus că nu înseamnă nimic. S-a referit la mine. La noi. Toate speranțele și gândurile pline de dragoste din mintea mea par brusc prostești.

Dumnezeule, ce proastă sunt!

Când deschid ușa, el mă oprește din nou.

– Nu pleca, rostește Emerson și aud tonul pe care o spune, așteptând să îl ascult cu un obedient „Da, domnule!"

Nu mă uit la el când rostesc încăpățânată:

– Nu!

Nu, ordinelor tale. Nu, promisiunilor tale. Nu, laudelor tale.

Cei doi se ceartă din nou, iar eu reușesc să îl ocolesc pe Emerson. Nu știu decât că trebuie să plec, așa că, în clipa în care deschid ușa, ies și nu îndrăznesc să privesc înapoi. În secunda următoare, sunt în mașină și după o clipă, merg pe autostradă spre casa mea. Reușesc să ajung în pat înainte să plâng isteric în pernă.

REGULA NUMĂRUL 32:
Când treci printr-o despărțire, citește din nou regula numărul 4 – taco și margarita sunt întotdeauna răspunsul.

Charlie

— Ridică-te! spune Sophie, trântind ușa camerei mele când intră.

Au trecut opt zile, patru ore și treizeci de minute de când am plecat pentru ultima dată din casa lui Emerson Grant. Și nu am făcut decât să las o urmă de mărimea lui Charlie în patul meu, să mă uit cap-coadă la un serial polițist pe Netflix și să mănânc jeleuri până la refuz.

Și să plâng mult.

Când mă gândesc la ultimele două luni, simt tristețe și rușine. Nu mă pot abține să nu-mi fie dor de cum stăteau lucrurile și cum mă simțeam când eram cu el, dar totul a fost o iluzie. De fapt, am jucat un rol și l-am jucat bine. E umilitor ce chestii am făcut pentru el, doar ca să-i atrag atenția.

Dar apoi îmi aduc aminte cum mă simțeam în brațele lui când mă trezeam și expresia din ochii lui când mă privea, de seara aia tulburătoare de sâmbătă când a mărturisit cât de mult ține la mine... Este greu să nu mi se pară că resping acea dragoste. Dar el o iubea pe Charlotte, nu pe Charlie.

— Este marțea cu Taco! Hai să ne umplem cu chipsuri și salsa și să mâncăm până nu mai putem să mergem!

Mormăi în pernă.

— Plătești tu? Ai uitat că nu am o slujbă?

— Dacă-mi dai pe furiș o gură de margarita, plătesc.

Râd forțat. Oricât aș vrea să mă întorc pe partea cealaltă și să-i ignor invitația, nu pot să-i fac asta lui Sophie. Nu este vina ei că sunt o ratată care se îndrăgostește de toți bărbații nepotriviți.

— Bine... lasă-mă să fac un duș.

Par răgușită și mă doare capul de la sticla de vin alb pe care am băut-o aseară. Poate o margarita o să mă ajute să mă simt mai bine.

După o oră, eu și Sophie mâncăm *carne asada* și *queso*. Adică, asta nu-mi rezolvă neapărat toate problemele provocate de dragoste, dar cu siguranță mă ajută. Nu poți să fii nefericit într-un restaurant mexican.

Cam pe la jumătatea cinei, observ separeul din fața noastră. Este o familie cu doi adolescenți și văd imediat cum se uită la Sophie. Când îi aud mormăind între ei, apoi râzând, apuc atât de strâns paharul de margarita, încât mă tem că o să se spargă.

Sophie probabil a observat deoarece se uită la mine peste paharul ei de suc și șoptește:

— Ignoră-i și gata!

Ridicându-mi privirea la ea îmi dau seama că... nu eu ar trebui să fiu cea care să-i dea sfatul ăsta? Adică până acum ne-am obișnuit cu asta și cu toții am învățat să ignorăm nesimțiții din lume, dar cum de sora mea mai mică este cumva mai curajoasă și mai încrezătoare decât mine?

– Aş vrea să am un gram din încrederea ta, Sophie.

Beau ce a mai rămas din băutura mea şi trec la apă. Sophie înţepeneşte şi se încruntă la mine.

– Despre ce vorbeşti? De unde crezi că am învăţat să mă doară-n fund de ce cred oamenii?

– Vorbeşte frumos! glumesc eu. Şi cum adică te doare-n fund de ce cred oamenii? Mereu îmi fac griji în privinţa asta.

– Ei bine, nu o arăţi. Când ţi-am dezvăluit secretul meu, îţi aminteşti ce mi-ai spus?

Mă uit la pahar şi încerc să-mi aduc aminte. Parcă i-am spus un milion de lucruri în anul ăla, totul şi orice ca să o ajut.

– Aminteşte-mi.

– Ai spus că ceea ce gândesc oamenii e problema lor şi să nu fac din asta problema mea.

– La naiba, am zis eu aşa ceva?

– Da. Credeam că eşti cea mai încrezătoare persoană din lume.

– Ha!

– Apoi ai început să ieşi cu Beau...

Amuţeşte şi văd cum îşi strâmbă gura de îngrijorare.

Tăcem o clipă în zgomotul discuţiilor din restaurant în timp ce aştept să-şi termine fraza.

– Şi?

– Şi pur şi simplu nu păreai la fel de fericită. A fost ca şi când ţi-ai fi pierdut toată încrederea. Mai ales după ce a plecat tata.

Oftez prelung.

– Mereu ajung cu băieţii nepotriviţi, nu-i aşa?

– Ştii... că eu ştiu că Emerson e tatăl lui, nu?

Aproape mă sufoc, înecându-mă cu o gură de apă.

— Da?

— Ei bine, să vedem... spune ea pe un ton sarcastic. Eram cu tine când Beau ți-a dat adresa tatălui său. După două zile, aveai o nouă slujbă. Și după o lună, îl aduci pe bărbatul ăsta misterios și mai în vârstă la petrecerea mea aniversară. Nu prea e nevoie să fii Sherlock Holmes ca să îți dai seama, Charlie.

Îmi plec capul și-mi masez fruntea.

— Mama știe?

— Presupun că da.

— De ce nu mi-ați spus nimic?

— Erai fericită! izbucnește ea. Mai fericită decât erai înainte de Beau.

— Nu știi cât de mult am greșit? Să mă văd cu tatăl fostului meu iubit?

Sophie își înclină capul cu păr albastru și adaugă:

— Adică, oamenii o să creadă că e greșit? Pare a fi problema lor.

Nu pot decât să râd.

— *Touché*, ștrumfițo! Dar Beau a aflat și a făcut din asta problema tuturor.

— V-ați... despărțit? întreabă ea.

Dau din cap, serioasă.

— Dar nu a fost numai din cauza lui Beau. Este... complicat.

— Spune! Mă prind eu.

Râd din nou.

— Bine... Uite versiunea pentru minori.

Sophie se strâmbă dezgustată.

— Da, te rog!

Cu un zâmbet încordat, îi povestesc totul. Cum Emerson a fost mereu la cârmă, cum a trebuit să-mi

schimb identitatea ca să fiu cu el, cum aş fi făcut orice ca să-l mulţumesc şi cât de toxică a devenit relaţia.

Şi în loc să fie de acord cu mine sau să mă compătimească, se uită la mine ca şi când ar avea ceva de spus.

– De ce te uiţi aşa?

– Nu mă uit în niciun fel, spune Sophie ridicând din umeri. Doar că... nu cred că ţi-ai schimbat identitatea. După părerea mea, parcă ţi-ai recuperat toată încrederea. Oare chiar te-a făcut să te schimbi sau te-a lăsat să fii tu însăţi?

Sunt confuză. Ştiu că parţial are dreptate, dar ceva mă împiedică să văd lucrurile aşa. Asta îmi aminteşte de prima zi ca supusă a lui Emerson şi de ce mi-a zis: „În unele zile vreau să fii Charlotte." Ce-a vrut să spună cu asta? Mă plăcea suficient cum eram de obicei sau nu voia să se chinuie să mă înveţe diverse în zilele când nu eram supusă?

M-a lăsat să fiu eu însămi? A fost ideea mea să joc rolul de secretară-supusă. Eu am fost cea care a hoinărit pe holurile întunecate ale clubului. Eu am fost nerăbdătoare să învăţ totul.

Şi eu sunt cea care vrea cu adevărat să se întoarcă în clubul ăla.

– Tata a plecat pentru că nu m-a putut accepta aşa cum sunt. Ar fi preferat să mă vadă nefericită decât să accepte schimbarea care ştia că îmi trebuie. Dar tu ai găsit un tip care te vrea exact aşa cum eşti.

– Aş vrea să mă dorească, Sophie. Dar trebuie să-şi pună fiul pe primul loc... şi, aşa, eu nu mai intru în peisaj.

Ea îşi dă ochii peste cap.

– Spune-i lui Beau să treacă peste asta.

Îmi vine să râd din nou.

– Crede-mă că aş face-o, dacă aş putea.

Seara, stau întinsă în pat și mă uit la cele opt mesaje de la Emerson pe care le-am lăsat fără răspuns.

Putem vorbi?

Vreau doar să îmi cer scuze.

Am făcut o greșeală.

Mi-e dor de tine!

Înțeleg că ai nevoie de timp. Pot să aștept. Ușa mea de la intrare este mereu deschisă.

Beau știe acum totul. Este supărat, dar putem rezolva asta.

Nu îl aleg pe el în locul tău. Îmi pare rău că am insinuat vreodată că aș face-o!

Te rog, Charlie!

Lacrimile îmi înțeapă pleoapele când le citesc pe rând. Am și șase apeluri pierdute și câteva mesaje în căsuța vocală pe care nici măcar nu sunt în stare să le ascult. Are dreptate – am nevoie de timp. Trebuie să îmi revin din euforia Emerson Grant ca să pot gândi limpede. Poate că o pauză o să mă ajute să-mi dau seama ce vreau cu adevărat.

Nu este niciunul de la Beau – ceea ce e surprinzător. Nicio judecată caustică. Nicio întrebare indiscretă. A dispărut pur și simplu din viața mea. Probabil că e mai bine așa. Nici măcar nu știu ce i-aș spune.

Chiar atunci primesc un mesaj nou și mă uit la el o clipă înainte să-mi dau seama de la cine este.

Hei, puștoaico! Sper că ești bine.
Am avut un fotograf la inaugurare. Fotografiile astea nu o să fie publicate pe internet, dar m-am gândit că poate ai vrea să o vezi pe asta.

Garrett. Îmi dau seama doar după felul în care mi-a zis „puștoaică". Nu că mi-a mai spus așa, dar este glumeț. Sub primul mesaj este o fotografie făcută în clubul slab luminat. Oamenii din jur sunt în ceață, iar eu și Emerson suntem în mijloc. Rochia mea aurie cu nuanțe de safir este lipită de costumul lui albastru-safir. Suntem pe ringul de dans și în timp ce eu mă uit la ceva, Emerson îmi privește chipul. Căldura și adorația îi împodobesc chipul și în ochii verzi se zărește un licăr de amuzament.

Mi-e greu să mă uit la fotografie. Nu este niciun secret că Emerson crede că sunt frumoasă, dar într-o relație trebuie să fie ceva mai mult de atât. Și cu siguranță mai mult decât să-mi spună că-s o „fată cuminte" pentru că știu că i-o sug sau că îngenunchez lângă el așa cum trebuie în calitate de supusă. Oare Emerson vede mai mult de atât la mine?

Arunc telefonul și țip frustrată. Aș vrea să am încredere în propria judecată. Dacă aș ști totul despre dragoste și relații, aș putea să găsesc băiatul potrivit, dar nu știu. Sunt doar o fată naivă și disperată care tânjește după multe laude și atenție și una destul de proastă ca să facă orice pentru asta.

Dar asta nu e vina lui Emerson, ci a mea.

REGULA NUMĂRUL 33:
Adevărul doare ca naiba.

Emerson

Cândva, îmi plăcea că birourile noastre erau față în față. Puteam să-i văd profilul când lucra, să-i admir nasul și cum își mușca buza când scria sau își sprijinea capul pe birou la sfârșitul zilei. Acum, biroul este dureros de gol.

Și doar din vina mea.

În ziua în care a descoperit că avem o relație, Beau nici măcar nu s-a deranjat să țipe la mine. Mă tratează iar cu tăcere absolută și chiar vreau să-mi fi spus ce avea pe suflet când era acolo. Aș prefera ca fiul meu să țipe la mine decât să mă ignore.

Practic am uzat butoanele de pe ecranul telefonului trimițând mesaje când lui Beau, când lui Charlotte. Acum încerc să-mi petrec majoritatea zilelor la club, dar chiar și acolo mă bântuie amintirile. Garrett îmi spune să nu renunț, să le acord mai mult timp amândurora, dar nu știu cât timp pot să fac asta.

Îi vreau pe amândoi și poate că este egoist sau nerealist, dar nu-mi mai pasă.

Astăzi rămân la birou. Au trecut două săptămâni de când ea a plecat, iar eu nu am niciun plan să o înlocuiesc prea curând. Sau vreodată. Garrett, Maggie și Hunter au încercat să mă înveselească și nu-mi place să fiu

înveselit. Acum vreau să mă autocompătimesc știind că probabil să nu o mai văd sau să o aud niciodată.

Și pentru mine s-a terminat. Nu vreau o altă supusă ori o altă iubită. Charlotte este la fel de ușor de înlocuit ca Beau, adică deloc.

Mă trezesc conturându-mi liniile din palmă, aducându-mi aminte cum mi-a zis ea că am linia inimii lungă, că o să întâlnesc marea dragoste. Oare m-am transformat în cel mai prost bărbat din lume? Se pare că da.

O bătaie în ușă îmi distrage atenția de la mâna mea. Probabil e vreun curier sau Maggie care îmi aduce ceva. Totuși, mă grăbesc să răspund și oftez ușurat când îl găsesc pe fiul meu pe verandă, așteptându-mă.

– Beau, spun eu încet.

El se uită în ochii mei doar un moment înainte să își mute privirea.

– Vreau să aflu mai multe. Nu pot să nu mă gândesc la asta și vreau să știu ce s-a întâmplat cu adevărat între voi.

Mă forțez să-mi reprim neliniștea.

– Bineînțeles! Intră!

Găsim un loc să ne așezăm în salon și-i ofer o băutură și mâncare, dar el clatină din cap și dă din picior în timp ce se uită la podea. Pregătindu-mă pentru ceea ce ar putea fi cea mai dificilă conversație din viața mea, mă așez în fața lui.

– Întreabă-mă orice.

– Te-ai culcat cu ea?

Îmi încordez maxilarul.

– Da.

Beau strânge din buze și-și încleștează maxilarul la fel ca mine.

– Tot timpul?

— Nu, doar recent.

— Ai rănit-o? mă întreabă pe un ton acid.

— Niciodată. Nu aş răni-o niciodată, îi răspund încrezător şi sigur.

Ştiu la ce se gândeşte... că am manipulat-o ca să se culce cu mine. Că am dominat-o şi am forţat-o să facă ceva ce nu voia. Sunt absolut sigur că nu asta s-a întâmplat.

— Ai dus-o la club?

Încordarea se înalţă deasupra noastră când pomeneşte de club, însuşi catalizatorul dispreţului său faţă de mine. Fiul meu refuză să creadă că nu sunt un pervers imoral, deoarece le-am oferit oamenilor un loc unde să-şi exprime în siguranţă nevoile sexuale. Aş vrea să-l pot convinge, dar nu este chiar o conversaţie uşoară între tată şi fiu.

— Da.

El clatină din cap.

— Ea nu este aşa. Tot timpul ăsta nu ai făcut decât să o corupi. Nu e de mirare că te vrea pe tine, şi nu pe mine.

— Stai puţin! îl întrerup eu. Nu am corupt-o deloc. Crezi că nu este aşa? Dar te asigur că este. Charlotte e o femeie matură şi poate decide singură. Nu am constrâns-o deloc, doar i-am oferit un loc în care să se regăsească şi mi-am petrecut ultimele câteva luni urmărindu-i evoluţia.

El pufneşte.

— În al doilea rând, adaug eu, nu m-a ales niciodată în locul tău. Voi deja eraţi despărţiţi...

— O, tacă-ţi gura! strigă Beau. Nu turna sare pe rană!

— Nu asta am intenţionat. Ridic mâinile spre el. Precizez doar că era perfect conştientă de ce făcea. Şi

înainte să continui să crezi că clubul meu este un loc imoral și rușinos, te asigur că nu este. Luăm toate măsurile de precauție pentru siguranță și sănătate. Totul este benevol și femeile au chiar mai multă putere decât bărbații, deci te rog să nu-ți mai spui că sunt un ticălos.

El tace o clipă, uitându-se la podea în timp ce-și frânge mâinile și se gândește.

– O iubești? mă întreabă fără să ridice privirea la mine.

Ezit. Cuvântul „Da" îmi stă pe vârful limbii, abia așteptând să fie rostit, dar nu știu dacă asta vrea să audă.

– Nu contează, răspund eu, ascunzându-mi dezamăgirea. Dacă nu vrei să o mai caut, nu o s-o fac.

Beau se uită la mine. Îmi citește expresia înainte să spună furios:

– Nu vreau să o cauți.

Trebuie să-mi amintesc să respir. Inima mea, care tocmai bătea de un milion de ori pe minut, s-a prăbușit acum pe podea. Atunci, asta e. Mi-a interzis și nu pot să încalc asta. Am nevoie să aibă din nou încredere în mine.

– Bine.

– Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, adaugă el. O iubești?

De data asta, îi răspund:

– Da, foarte mult.

Ceva între dezgust și milă se citește pe fața lui. Cu ochii închiși, clatină din cap.

– Are doar 21 de ani. Tu ai 40. E aiurea.

Ridic din umeri.

– Îmi pare rău! Nu are rost să-i spun cât de fericiți eram. Cum nu mai țineam cont de vârstă, ci mai mult de ceea ce ne ofeream unul celuilalt. Charlotte m-a făcut să râd și a trecut dincolo de armura emoțională pe care o

port de douăzeci de ani. Întotdeauna părea să știe exact ce am nevoie.

— Deci dacă eu chiar ți-aș spune să nu te mai vezi cu ea... m-ai asculta?

Aplecându-mă înainte, îmi sprijin coatele pe genunchi.

— Ești fiul meu, Beau. Fericirea ta este mai importantă decât a mea. Dacă nu vrei să ies cu fosta ta iubită, cum aș putea să o fac?

El se încruntă și mai mult când mă studiază.

— Trebuie să plec.

Mi se taie respirația.

— Nu pleca, Beau! Nu mai fi supărat pe mine, te rog!

Când se ridică de pe scaun, greutatea dezamăgirii mi se fixează în gât, făcându-mă să înghit cu greu.

— Am nevoie doar de timp... ca să înțeleg asta.

— Vino oricând! Putem vorbi despre orice vrei. Fac orice! îl rog eu uitându-mă la spatele lui când pleacă, simțindu-mă ca un prost.

Dar nu-mi pasă. O s-o fac pe prostul doar ca să-i readuc în viața mea.

Când ușa se închide fără să mai spună ceva, rămân acolo o vreme și rememorez totul. Apoi, mă întorc serios în birou, unde continui să fiu total neproductiv și să mă uit în gol în timp ce-mi aduc aminte de toate greșelile mele.

Deschid sertarul de sus și văd chiloții de culoare albastru deschis pe care i-a lăsat în ziua în care s-a terminat totul. Peste ei este telecomanda neagră. Ambele obiecte sunt un memento că nu o s-o mai revăd pe Charlotte. Nu cât timp Beau are o problemă cu asta.

Iau chiloții și îi arunc în coșul de gunoi de lângă birou. Apoi, cu telecomanda în mână, revăd cum arăta

când m-am jucat cu ea: zâmbetul larg și ochi căprui superbi.

– La naiba! strig eu, aruncând telecomanda în zid și simțindu-mă imediat mulțumit când se prăbușește în bucăți pe podea.

Ignor dezordinea și iau cheile de pe masa de la intrare. Trebuie să plec naibii de aici și nu vreau să merg decât într-un singur loc. M-am săturat să fiu singur și trist. Mi se ridică fierea în gât la gândul ăsta, dar în seara asta am nevoie de companie. Poate am noroc și o să reușesc să ignor cât de mult îmi lipsește și o să recapăt o parte din cine eram cândva.

REGULA NUMĂRUL 34:
Când ești membrul unui club exclusivist de sex, chiar nu ai niciun motiv să rămâi singur acasă vineri seara.

Charlie

Aparent, să-i conduc pe copiii de opt ani pe role, în ritm de dans, nu e suficient ca să mă înveselesc. Pot să zâmbesc fals și să păstrez aparențele, dar în sinea mea, vreau doar să plec acasă și să mă urc în pat.

După ce se termină cântecul, mă întorc pe role spre recepție, unde împart role și vând bețigașe fosforescente. Când se face liniște, îmi aduc aminte de cele două ocazii în care Emerson a venit la patinoar – prima dată ca să mă șocheze și a doua oară ca să mă șocheze și mai mult. Încă îl văd stând acolo, vorbind cu Sophie și mama, iar asta doar mă face să-mi lipsească și mai mult.

Când se deschide ușa de la intrare, zăresc un bărbat care intră, luminat din spate de soare, așa că nu văd cine este. Trupul și mersul îmi sunt atât de cunoscute, încât mai că-mi stă inima.

Nu ar veni aici, nu-i așa?

Dar apoi bărbatul înaintează și văd buclele de un șaten-nisipiu și trupul ceva mai slab. Ce naiba caută Beau aici?

El mă vede în spatele tejghelei și îmi face jenat din mână. O, Dumnezeule... O să fie îngrozitor. Nu prea

am dat ochii cu fostul iubit de când a aflat că mi-o trăgeam cu taică-su.

Când se apropie de tejghea, mă cam aştept să fie supărat şi să înceapă să trăncănească şi să mă insulte, dar nu o face.

– Hei! spune el.

– Hei!

– Scuze că te deranjez la serviciu. Ai timp de o pauză?

– Ăăă... mă bâlbâi eu.

Nu prea aş vrea să-mi petrec pauza cu fostul iubit care ţipă la mine.

– Nu sunt supărat, zice el, în mod evident ghicindu-mi gândurile. Cred doar că ar trebui să vorbim.

– Ăăă... sigur!

Mă întorc cu spatele la el, intru în biroul în care lucrează Shelly şi o rog să-mi ţină locul cât iau o pauză, iar ea este de acord. Îmi scot rolele şi-mi pun pantofii, după care ies cu Beau în parcare. Este început de mai, ceea ce înseamnă că este cald, puţin vântos şi niciun nor pe cer.

Dacă ar exista o vreme potrivită pentru discuţia pe care urmează să o purtăm... presupun că asta este.

Când ajungem la camioneta lui, coboară hayonul şi urc. Obişnuiam să facem des asta între turele de la serviciu sau la prânz. Parcă sunt ca înainte, nu ca Charlotte, fata care purta tocuri cui şi juca rolul de secretară focoasă pentru şeful ei.

Eu şi Beau stăm în linişte câteva minute.

În cele din urmă, se uită spre mine şi spune strâmbându-se:

– Cu tatăl meu, Charlie?

La naiba cu asta!

Sar și dau să mă întorc spre ușa din spate. El strigă după mine înainte să ajung acolo.

— Îmi pare rău, întoarce-te!

— Nu o să-mi petrec pauza simțindu-mă vinovată din cauza ta.

— Nu vreau să te simți vinovată! mă contrazice el. Vreau doar să aud părerea ta.

— Părerea mea? întreb eu, întorcându-mă. Deja ai vorbit cu el?

— Da. Abia am plecat de acolo.

Înțepenesc pe loc, întrebându-mă dacă vreau să aud ce a avut de spus Emerson.

— Nu, nu pot să aud așa ceva.

— Charlie, întoarce-te! Vorbesc serios. O să mă port frumos.

Înainte să mă gândesc prea mult la asta, mă întorc și mă îndrept încet spre Beau.

— Așadar, dacă deja ai vorbit cu el, ce vrei să auzi de la mine?

— Vreau doar să mă asigur că nu a...

Mă uit la el cât își caută cuvintele.

— Că nu a făcut ce?

— Știi tu... că nu te-a forțat să faci ceva.

Mă încrunt când mă holbez șocată la el. Vorbește serios?

— Să mă forțeze?

— Da... e șeful tău, Charlie. Ca să nu mai spun că este tatăl meu.

— Uf! mormăi eu, ridicând mâinile. Nu, Beau, nu m-a forțat și nici nu m-a manipulat. Apreciez îngrijorarea ta, dar tatăl tău chiar s-a purtat frumos cu mine. Probabil a fost cel mai drăguț iubit pe care l-am avut

vreodată, ca să fiu sinceră. În orice caz, el a fost cel care m-a ținut la distanță câteva săptămâni.

— Și ai fost la... clubul ăla?

— Nu o face pe sfântul, Beau! Chiar am fost fericită cu el acolo.

— Nu-ți stă în fire, adaugă el ridicând bărbia și îndreptându-și umerii, așa cum făcea de obicei când credea că știe mai multe decât mine.

Sângele începe să-mi fiarbă și mă controlez din răsputeri ca să nu mă întorc la muncă și să-l ignor complet, înainte să fac ceva prostesc.

— Beau... de unde știi cum sunt?

— Am fost împreună un an și jumătate, Charlie. Te cunosc.

Clatin din cap, uitându-mă în jos. Nu vreau să mă mai cert cu el. Credeam că am trecut peste asta.

— Chiar erai fericită cu el? întreabă Beau.

— Da, dar nu intenționa să aibă o relație cu mine. Nu dacă voia să te recâștige vreodată.

— Voi chiar credeați că o să accept asta?

Pare șocat, iar eu simt din nou impulsul de a fugi.

— Da, Beau. Nu are nicio legătură cu tine. Măcar o dată am crezut că ai fi capabil să accepți că nu totul este despre tine! izbucnesc eu.

— Este tatăl meu, Charlie! Ca să nu mai spun că are... clubul ăla. Privește situația din perspectiva mea. Te porți ca și când ai fi mult mai fericită cu el decât ai fost cu mine.

Rămân cu gura căscată. Am terminat. Nu-i mai cruț sentimentele. Nu-i mai suport manipulările, învinovățirile și condescendența.

— Poate pentru că eram! Chiar și când m-a tratat ca pe un obiect, m-am simțit mai prețuită, mai... apreciată când eram cu el, strig eu.

— Insinuezi că nu te-am tratat ca şi când te-aş fi apreciat? întreabă sărind de pe hayon şi se apropie de mine.

— Da, Beau! Exact asta insinuez. Emerson nu m-a făcut niciodată să mă simt proastă şi nici nu s-a purtat ca şi când aş fi stricat totul. Nu m-a înşelat niciodată.

— Iar aduci vorba despre asta? continuă ridicându-şi braţele.

— Las-o baltă! Ce rost are? întreb eu, întorcându-mă şi lăsându-l singur în parcare.

— Mi-a spus că te iubeşte. Ştiai?

Cuvintele lui mă opresc pe loc. Îmi îndrept spatele când îi asimilez spusele. Ştiam dacă Emerson mă iubea? Poate că, undeva în sinea mea, ştiam. Cu siguranţă ştiu că eu îl iubesc. Vestea asta ar trebui să mă entuziasmeze. Ar trebui să fie cel mai bun lucru pe care l-am auzit vreodată, însă mă face doar să sufăr mai mult.

— Cum spuneam... nu mai contează.

Zicând asta, îl las pe Beau în parcare, aruncând în urmă trecutul, acolo unde îi este locul, ca să nu mă mai gândesc la ce ar fi putut fi.

....

Pe la şapte, când la patinoar nu mai este atât de aglomerat, Shelly îmi dă liber. Aparent, de fiecare dată când merg acasă cu maşina, simt o vibraţie în oase. Parcă aş ieşi din corp. Zidurile casei de vacanţă încep să se vadă peste câteva minute. Niciodată nu mi-a displăcut mai mult să fiu acasă decât acum.

Dar chiar nu am unde altundeva să mă duc. Sophie doarme acasă la altcineva. Mama lucrează în tura de noapte şi sunt singură. E jalnic.

Iau o sticlă de vin din bucătărie, mă așez pe canapeaua din sufragerie și deschid televizorul la cea mai mizerabilă emisiune pe care o găsesc. Apoi beau o jumătate de sticlă și mă uit prin telefon, fără să fiu atentă la emisiune.

După un timp mă plictisesc să mă uit la telefon, dar cel puțin vinul mă calmează. Mă uit nepăsătoare la poveștile de pe Instagram, observând cum toți cunoscuții par să se distreze mai bine decât mine în seara asta.

Apoi, ajung la un story care mă face să mă opresc. Este Eden care își face un selfie într-o cameră slab luminată cu lumini roz care coboară pe zidul de cărămizi negre din spatele ei. Aș recunoaște oricând zidul. Nu indică și locația... Adică, nu ar mai fi un club exclusivist dacă ar ști toți unde este, dar divulgă locul ca și când s-ar lăuda unui grup mic de oameni. Unora ca mine, care știu despre Salacious Players Club.

Membrilor clubului Salacious... ca mine.

Mda, păcat că e imposibil să merg acolo în seara asta.

Nu. Este o nebunie. Nici măcar nu mă simt în elementul meu acolo. Am mers doar pentru că eram cu Emerson. Ce aș face dacă aș merge singură? Oamenii o să fie ocupați făcând sex, iar eu nu aș putea...

Înainte să-mi dau măcar seama ce se întâmplă, sunt îmbrăcată cu o rochie neagră lucioasă, cu un decolteu adânc și tiv deasupra genunchilor. Aplicația pentru Uber e deschisă pe telefonul meu și aștept afară, tremurând pe tocuri căci vinul nu-și mai face efectul, iar eu îmi dau seama acum cât de nebunesc e lucrul ăsta.

Vechea Charlie nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Nu știu nici dacă actuala Charlie ar face-o. Însă Charlotte – ea cu siguranță ar face-o. Așadar, când se apropie

mașina din capătul străzii, îmi aduc aminte că în seara asta sunt Charlotte. Nu trebuie să se întâmple nimic. Doar o să-mi petrec timpul în oraș, poate să mă uit din nou pe hol.

Poate o să dau de el... Nu.

Nici măcar nu o să fie acolo. Nu-i place să meargă la club noaptea, decât dacă are loc vreun eveniment. Deci dacă e acolo, poate că vrea să găsească pe cineva sau să-și omoare timpul. Gândul invaziv se fixează neplăcut în mintea mea, dar încerc să-l ignor când urc în mașină.

Când șoferul oprește în fața clubului, îi fac semn din mână și mă îndrept neliniștită spre ușă. În mod surprinzător, mă simt puțin mai calmă când intru pe ușă, spre micul hol întunecat. Tânăra blondă din spatele tejghelei îmi aruncă o privire și zâmbește. Aș vrea să-mi pot aduce aminte cum o cheamă, de vreme ce, în mod evident, ea și-a amintit de mine.

— Bună seara, domnișoară Underwood! spune cu un zâmbet strălucitor.

— Bună seara! răspund eu politicos.

Mi se pare ciudat să revin la club și sunt blocată între senzația de liniște, ca și când aș lucra încă aici, și impresia că sunt o impostoare.

Fii Charlotte! îmi amintesc eu.

Fata îmi face semn să intru și zâmbesc la paznicul care dă la o parte draperia neagră și îmi deschide ușa grea și izolată fonic.

— Distracție plăcută! îmi urează el cu voce joasă.

Înainte să intru în camera principală, îmi îndrept umerii cât de mult pot și ridic bărbia. Mi se pare că pretind a fi încrezătoare, dar sincer... care este diferența dintre încrederea reală și cea falsă? Probabil că niciuna. Deci, cu poșeta sub braț, intru în sală și observ

că este mult mai aglomerată decât am văzut-o până acum. Nici măcar în seara deschiderii și în seara licitației nu erau atât de mulți oameni aici. După ce mă uit repede prin cameră și observ doar câteva chipuri puțin cunoscute, mă îndrept spre bar. Barmanul din seara asta este Geo, cel mai drăguț supermodel pe care l-am cunoscut vreodată – aproape prea drăguț ca să fie barman. I se luminează chipul când mă vede, iar eu zâmbesc, brusc liniștindu-mă ceva mai mult. Oamenii mă recunosc. Locul meu este aici. Oarecum.

– Aș vrea să fi avut aparatul de fotografiat! spune Geo în loc de salut. Aș fi filmat cum ai intrat în camera asta. Ca și când ai domina-o.

Râd, încercând să-mi ascund roșeața din obraji.

– Nu-i adevărat!

– Ba da, i se alătură o voce cunoscută și prietenoasă când un braț moale îl cuprinde pe al meu. Întorcând capul, mă simt ușurată când o recunosc pe Eden care stă lipită de mine. Mă bucur foarte mult că ești aici! îmi șoptește la ureche.

– Trebuie să beau ceva, răspund eu, pentru că este singurul lucru care are logică acum.

– Dă-i femeii o băutură! îi spune Eden lui Geo, care clatină din cap zâmbind.

– Ce ai vrea, regină?

E condescendent, dar este uimitor cât de repede mă liniștesc aici. Cu Eden la braț și cu barmanul drăguț care flirtează puțin cu mine, deși știu că nu suntem în aceeași echipă, toate ticurile mele nervoase dispar.

O, și constructorul ăla imens și blond, căruia uneori îi face plăcere să-mi îngreuneze viața, îmi zâmbește din partea cealaltă a barului. Când îmi face semn din ochi, clatin din cap spre el. Este bine că există o

limită de două băuturi, deoarece nu aş avea încredere în preajma lui dacă aş fi ameţită.

— Vreau o vodcă cu apă minerală şi lămâie verde, te rog! îi spun lui Geo, iar el se întoarce repede, apucându-se să-mi prepare băutura.

Stau şi flecăresc cu Eden. Ea pare să bea suc de coacăze fără alcool, în timp ce eu mă uit subtil prin cameră. Vreau să ştiu dacă Emerson este prezent, dar nici nu vreau să ştiu deoarece, dacă este şi se află într-una dintre camerele astea, o să mi se facă rău.

Îl recunosc pe acelaşi bărbat familiar din seara inaugurării clubului, care mă fixa cu privirea şi care, în seara asta, are o privire încruntată. Mi se face pielea ca de găină, mai ales că sunt aproape sigură că nu e un ins pe care l-am cunoscut prin Emerson sau în club.

Ei bine, am tot dreptul să fiu aici, iar el nu o să mă facă să mă simt jenată. Întorcându-mă cu spatele la individ, mă uit la Eden.

— Pot să-ţi spun ceva? întreb eu după ce beau jumătate din primul pahar.

— Bineînţeles! răspunde Eden imediat cu un rânjet prefăcut.

— Te-am recunoscut după postările de pe blogul tău.

Ea face ochii mari şi zâmbeşte larg.

— Nu ştiam că se uită cineva la chestia aia. Dar oricum îmi place să scriu.

— Glumeşti? Eram obsedată. După ce am aflat de locul ăsta şi l-am cunoscut pe Emerson, blogul tău a fost cel care m-a făcut să mă simt... nu ştiu... ca şi când nu aş fi atât de ciudată.

— Bun! spune ea, punând o mână pe piciorul meu. Asta a fost intenţia mea. Crezi că bărbaţii se simt prost pentru lucrurile pe care le plac? Li se spune că

sunt ușuratici, depravați sau imorali? Nu. Cred că toate ne-am săturat să fim făcute de râs și îndesate în versiunile noastre perfecte, liniștite și nevinovate, în timp ce bărbații pot fi oricât de perverși vor.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

– Cred că te iubesc! îi răspund eu.

Ea ovaționează repede și-și ciocnește paharul de al meu înainte să spună:

– Bun! Tuturor ne-ar prinde bine mai multă dragoste, nu?

– Corect! răspund eu, bând restul paharului.

– Geo, cineva mai are nevoie de una, spune Eden, când observă că am devenit serioasă.

După ce Geo îmi dă băutura, oftez prelung. Probabil că Eden mi-a ghicit gândurile, deoarece se apleacă și spune:

– E aici, dar nu l-am văzut cu nimeni. Probabil că e în birou.

Sau într-una dintre camere, cu altcineva.

– Nu știu de ce am venit, mormăi în sinea mea.

– Eu știu, răspunde ea imediat. Ca să îi arăți ce ratează.

– Stând aici, singură la bar? râd eu.

Eden mă fixează cu privirea, afișând o expresie gânditoare.

– Spune-mi, Charlotte! Ai mai fost vreodată cu o femeie?

Fac ochii mari și mă înec cu băutura. Ea răspunde cu un chicot.

– Așa mă gândeam și eu. Dacă îți promit să o iau ușor, ai vrea să-l faci nebun de gelozie pe bărbatul tău? Nu cred că o să dureze mult.

Poate că e din cauza celor două băuturi pe care deja le-am terminat sau a entuziasmului pentru necunoscut, dar nu găsesc niciun motiv să o refuz. Eden este superbă și cu siguranță există o atracție. Nu vorbim despre sex total, dar ideea de a-i atrage atenția lui Emerson este ceva ce nu pot refuza.

— Cu siguranță!

— Haide! spune și mă ia de mână, îndepărtându-mă de bar. Să mergem să ne distrăm!

REGULA NUMĂRUL 35:
Din genunchi implori cel mai bine.

Emerson

Ce pierdere de timp! Deţin un nenorocit de club de sex şi îmi petrec seara de vineri ascunzându-mă în birou, în loc să socializez cu membrii. Chiar am crezut că pot găsi pe cineva aici cu care să-mi alung depresia, dar nu am găsit nici măcar dorinţa să privesc o femeie în ochi. În schimb, mă uit nepăsător la camere, bând burbon, când intră Maggie.

— O! spune ea, înţepenind în pragul uşii. Nu ştiam că eşti aici.

Pare ciudat de agitată, aşa că mijesc ochii la ea. Ce a pus la cale? Totuşi, nu are rost să întreb. Maggie nu-şi divulgă niciodată păţaniile, aşa cum o fac ceilalţi. De fapt, este în mare parte introvertită, iar dacă s-a întâlnit cu cineva sau a făcut ceva, niciun membru al grupului nostru nu ar şti despre asta.

— Nu mă băga în seamă, îi răspund eu. Sunt doar abătut.

O expresie compătimitoare îi străbate chipul. Apoi, intră şi închide uşa în urma ei, înăbuşind muzica tare din camera principală.

— Garrett ne-a pus la curent pe toţi aseară, când nu ai venit să bem.

Dau din cap spre pahar. Beam... doar că singur.

— Probabil crezi că sunt jalnic.

Ea își sprijină șoldul de birou și se uită la mine.

— Știi ce... E prima dată când te văd atât de jalnic.

Mă încrunt când îmi ridic privirea.

— Ei bine... mulțumesc!

— Vorbesc serios! În zece ani de când te cunosc, nu te-am văzut atât de afectat de o fată.

— Există un început pentru orice, glumesc eu, ridicând paharul.

Maggie oftează prelung.

— Deci, nu vrei să iei legătura cu ea?

— Am încercat. Nu mă sună, iar fiul meu a spus foarte clar că vrea să stau departe de ea.

— În primul rând, spune ea, luându-mi băutura din mână, mai bine îți ceri iertare, decât să ceri permisiunea.

Mă uit cum dă pe gât băutura rămasă, tresărind când lasă paharul pe masă. Nu am mai văzut-o pe Mags să bea tărie.

— În al doilea rând, e aici și tocmai a închiriat camera 12 cu Eden St. Claire.

Aproape sar de pe scaun, alungând cu ușurință amețeala indusă de burbon.

— Ce?

— Fă-mi o favoare și nu face o scenă. Trebuie să ne păstrăm afacerea.

O voce subtilă din mintea mea îmi spune că nu ar trebui să mă întorc acolo. Charlotte nu este a mea și nu am niciun drept să o împiedic să facă ce vrea, cu cine dorește, dar raționamentul ăsta dispare repede când ies repede din birou și merg pe hol spre camera 12.

Înainte să intru pe holul întunecat al voyeurilor, mă opresc. Nu pot să dau buzna așa. Maggie are dreptate, aș face o scenă și nu o să dea bine deloc. Așadar,

mă opresc în fața intrării și îmi aranjez cravata, inspir adânc, mă adun și deschid discret ușa.

Rămân lângă peretele cel mai îndepărtat ca să nu fiu văzut și mă strecor prin mulțime până ce ajung la fereastra sălii tronului. Și iat-o!

Purtând o rochie neagră care are decolteul prea adânc și e mai scurtă decât mi-ar plăcea, zâmbește și râde cu Eden. Ce face ea? Nu o să...

Charlotte se sprijină de perete. Eden o înghesuie când îi dă la o parte părul lung și castaniu în timp ce se apleacă, atingându-i cu buzele pielea albă. Charlotte închide ochii de plăcere.

Impulsul de a intra în grabă acolo ca să le opresc concurează cu dorința de a privi destul de mult timp, ca să văd ce vor să facă. Charlotte o mângâie pe Eden și nu-mi pot muta privirea când ajunge la sânii ei; jur că mi se oprește respirația când se privesc în ochi, amândouă zâmbind.

Eden îi spune ceva încet lui Charlotte, care-i răspunde dând aprobator din cap și zâmbind, aproape ca și când și-ar fi dat consimțământul – dar pentru ce?

Rămân cu gura căscată când Eden trage ușor în jos decolteul rochiei lui Charlotte, eliberându-i sânii și mângâindu-i.

Dumnezeule, uită-te la ea! gândesc eu. Nici măcar nu-i tremură mâinile când o mângâie pe cealaltă femeie. Nu am mai văzut-o niciodată pe Charlotte atât de atrăgătoare. O mică mulțime se adună dincolo de fereastra lor.

Scrutând mulțimea adunată ca să urmărească, pentru o clipă, privirea mi se oprește la Garrett care stă aproape în spate, privind fetele calm și captivat. Cum de se mulțumește mereu să fie un voyeur? Asta mă înnebunește.

Când Charlotte o apucă pe Eden de ceafă, pare să-i ghideze gura acolo unde vrea ea. Și rămân mască atunci când își lipește buzele de pielea albă a sânilor ei. Mai că nu-mi vine să cred ochilor.

Charlotte își arcuiește spatele și o sărută pe gură pe Eden, lăsându-și capul pe spate de plăcere. Apoi își întoarce lent capul, îndreptându-și atenția spre fereastra de unde privesc spectatorii – de unde privesc eu.

Știu că nu mă poate vedea, dar parcă ne-am uita unul la celălalt. Ce ar crede dacă ar ști că privesc? Chiar a venit la club să facă sex într-o cameră de voyeuri cu Eden?

Chiar atunci, Eden îi cuprinde fața lui Charlotte și o sărută cu pasiune.

Nu pot să respir. Limbile lor moi se împletesc în timp ce se pipăie una pe cealaltă și în clipa în care văd că Eden o apucă de fund pe Charlotte și îi ridică rochia până văd dantela neagră de dedesubt, izbucnesc.

Merg repede prin mulțime și îmi fac loc spre intrarea în cameră, ascunsă în spate. Când întind disperat mâna spre mâner, mă opresc. Calmează-te naibii, Emerson!

Apoi aud geamătul pițigăiat din cameră.

Mda, calmează-te naibii!

Îmi vibrează pielea când deschid ușa. Fetele tresar, dar când Eden se întoarce spre mine, zâmbește cu șiretenie.

— Emerson! strigă Charlotte, aranjându-și decolteul rochiei ca să-și acopere sânii și știu că ar trebui să iau în considerare mulțimea de dincolo de geam, dar nu o văd decât pe ea.

Ochii ei căprui și nevinovați se măresc în timp ce traversez camera, deschizând șocată gura când mă privește. Dar nu mă opresc.

– Eden, răspund eu pe un ton morocănos, cu ochii fixați la Charlotte.

– Bună, Emerson! răspunde suav Eden.

– Ieși!

Ea îmi răspunde cu un zâmbet cu subînțeles înainte să se îndrepte spre ușă. Nici măcar nu o aud închizându-se în urma ei înainte să o iau pe Charlotte – Charlotte a mea – în brațe. Aveam alte planuri când am intrat aici, în mare parte să o conduc acasă, să o duc cât mai departe de locul ăsta și de toate păcatele care ar putea să o găsească, dar acum, cu ea aproape, sunt neputincios.

O cuprind de talie, lipind-o de mine când îi strivesc gura delicată cu buzele mele dure și neiertătoare. Pentru o secundă, mă lasă să o sărut, apucându-mă nerăbdătoare de gât, iar eu mă încălzesc și mă încordez anticipând ce urmează.

Însă durează doar o secundă. Una singură. Suficient cât să mă lase să simt speranța înainte să se prăbușească la podea, spărgându-se ca sticla.

– Emerson, încetează! strigă ea, împingându-mă în piept cu destulă forță încât să mă oprească.

Mă retrag și mă uit în ochii de căprioară, pe care-i cunosc atât de bine, rugându-mă din suflet pentru încă o șansă.

– Nu poți să dai buzna aici și să te aștepți să alerg în brațele tale!

– Bine, mormăi eu. Atunci trebuie să pleci acasă.

Ea reacționează ca și când aș fi pălmuit-o, înclinând neîncrezătoare capul.

– Nu ești stăpânul meu, spune cu destulă furie încât să-i simt cuvintele ca pe niște pumnale. Nu mai ești.

Când încearcă să mă ocolească mergând spre uşă, o apuc de talie, dar se zbate din nou.

— Poate că nu sunt stăpânul tău, dar ăsta e clubul meu.

— Am dreptul să fiu aici la fel de mult ca tine! strigă ea, împingându-mă, dar sunt atras de Charlotte şi nu mă pot mişca.

Înainte să ajungă la uşă, o înghesui şi-i ridic bărbia ca să mă privească în ochi.

— Ce ai de gând, Charlotte? Ai venit aici ca să laşi pe Eden să ţi-o tragă ca să vă distraţi?

— Şi ce dacă am făcut-o? Tu ai fost cel care m-ai determinat să cred că sunt atrăgătoare şi destul de frumoasă.

Felul în care îşi ţine fruntea sus, forţa convingerilor ei, este ca o doză de ecstasy în sângele meu, dar nu-mi place să văd că e supărată pe mine.

— Eşti atrăgătoare şi frumoasă, Charlotte. Dar eşti şi a mea.

— Nu mai sunt! izbucneşte ea, dar observ mica ezitare din răspunsul ei, suficient încât să o fac să stea pe loc, în mâinile mele, până ce nu mai spune asta.

— Ba da, eşti, soptesc eu, apucând materialul rochiei în pumni.

— Ai spus că relaţia noastră nu înseamnă nimic, Emerson. Când Beau era în casa ta şi ai avut ocazia să îi spui totul, ai zis că nu este nimic.

Îi tremură vocea, iar eu nu îmi pot ţine mâinile departe de chipul ei, atingându-i maxilarul şi gâtul. Timpul petrecut departe de ea m-a transformat într-un disperat, am nevoie să-i ating pielea şi să îi gust buzele.

— Nu sunt perfect, Charlotte, şi te-am dezamăgit. Îmi pare rău!

— Mi-ai spus că relația pe care am clădit-o, fiind [p]upusa ta, însemna că pot să am mereu încredere în [t]ine.

Vorbele ei mă spintecă precum pumnalele.

— Poți să ai încredere în mine, Charlotte. M-am înșelat. Lasă-mă să mă revanșez! Pot să-ți câștig [i]ertarea.

— Cum?

Există un răspuns mult mai bun pe care vrea să [î]l audă, dar momentan nu prea gândesc cu creierul. Gândesc doar cu inima și mădularul, ambele vrând să domine și, cu toate că e cea mai proastă idee pe care am avut-o vreodată, ne folosește deocamdată.

— Ce faci? strigă ea când o ridic și o arunc pe [u]măr.

O duc în mijlocul camerei și o las ușor pe tron. De îndată ce stă așezată, îmi deschei cămașa la gât, doar doi nasturi, ca să mă pot să mă mișc și să respir. Apoi, îmi scot butonii cămășii și îmi suflec mânecile până la coate. Nu sare din scaun ca să încerce să iasă din cameră, deci e un semn bun.

— Emerson... încearcă ea să obiecteze.

Îngenunchind în fața lui Charlotte, îmi trec mâinile peste coapsele ei, ridicându-i rochia spre șolduri. Ea își mușcă buza de jos și mă privește neliniștită și curioasă totodată.

— Am îngenuncheat pentru tine, Charlotte. Știu că am promis să am grijă de tine și am greșit. Lasă-mă să mă revanșez!

— Asta nu-i nici pe departe suficient, Emerson.

— Este un început, mormăi eu, trăgându-i șoldurile spre marginea scaunului.

Cu fața aproape între genunchii ei, îi inhalez mirosul și îmi lasă gura apă. Acum sunt gata să mă

avânt, să-i ling păsărica perfectă ca un animal ce sunt, dar trebuie să am răbdare.

Suspină când o sărut pe interiorul coapsei, cu buze moi și limba umedă și i se face pielea ca de găină. Când ajung la joncțiunea umedă a coapselor ei, își bagă unghiile în părul meu, trăgându-mi fața mai aproape spre locul unde o vrea.

Găsesc cu degetele tivul subțire al chiloților ei, scoțându-i delicat. Asta-i clipa în care mi-aduc aminte că în spatele nostru se află un perete de sticlă și clienți nerăbdători care se bucură de spectacol. M-am concentrat atât de mult la Charlotte și la faptul că o ating din nou, că am uitat că suntem într-o cameră pentru voyeuri.

Aș putea să trag draperia sau să setez intensitatea luminii ca să avem intimitate, dar când arunc o privire spre chipul ei, Charlotte nu pare să fie deranjată prea mult de privitori. De fapt, pare mai excitată decât am văzut-o vreodată. Îi văd sfârcurile întărite prin materialul negru al rochiei.

Își înclină coapsele și mâna din părul meu îmi ghidează fața spre locul pe care îl vrea – zâmbesc șiret. Îi trag mai aproape șoldurile, îmi bag fața între coapsele ei și-i trec nerăbdător limba printre labii. Murmurul de plăcere vibrează prin mine când o fac de mai multe ori, devorându-i sexul ca un păcătos depravat și disperat ce sunt.

— Suge-mi clitorisul! scâncește ea și aproape ezit.

E aceeași fată care cândva se chinuia să vorbească obscen, iar acum îmi călărește fața și îmi spune ce-și dorește. Simt mândria în piept și mormăi drept răspuns, atingând cu buzele cel mai sensibil loc al ei, sugându-l așa cum îi place.

Strigătele ei răsună prin cameră, reverberând din pereții goi. Ridicând o mână, îi trag în jos decolteul,

expunându-i sânii și strângând carnea catifelată în timp ce i-o trag cu limba. Cu cealaltă mână, îi bag ușor un deget înăuntru. Charlotte își împinge șoldurile, iar eu nu vreau ca momentul să se sfârșească. Plăcerea ei stă în palma mea, un memento grăitor al faptului că ea îmi aparține.

Ridicându-mi din nou privirea la ea, nu mai văd fata prea tânără care a intrat în biroul meu în prima zi. O văd pe Charlotte așa cum trebuia mereu să fie – încrezătoare, senzuală și fericită.

– Sunt aproape, gâfâie ea. Nu te opri!

Îndoindu-mi degetul, mai bag unul și îl mișc energic în timp ce-i sug lacom clitorisul, simțind mușchii corpului ei mic încordându-se în jurul meu. Gâfâitul ei încetează când are orgasm, făcând-o să tremure. Se topește ca ceara pe fotoliu, iar eu îmi scot ușor degetele, sărutând-o pe coapse.

Mădularul meu tânjește în pantaloni, vrând să plonjeze în căldura ei umedă, dar nu îl scot încă. Nu sunt aici ca să i-o trag. Sunt aici ca să o câștig din nou.

– Vino cu mine acasă, îi spun în șoaptă, trecându-mi degetele peste picioarele ei, în timp ce-i pun la loc chiloții.

Ea încă-și ține capul pe spate și ochii închiși cât își recapătă suflul.

– Chiar crezi că asta e suficient ca să te răscumperi, Emerson?

Deschide ochii și coboară privirea spre mine, mângâindu-mi fața cu mâinile catifelate.

– Spune-mi ce vrei și o s-o fac, o rog eu.

Bunăvoința de pe chipul ei dispare, lăsând în loc o expresie încordată de frustrare. Apoi, se ridică de pe tron, trăgându-și rochia în jos când se îndreaptă spre ușă. Mă ridic într-o secundă și fug după ea.

— Nu e suficient, Emerson!

Când se întinde spre mânerul ușii, observ că ezită, că hotărârea îi știrbește, și o parte din mine vrea să o vadă clacând. Să mă ierte, să mă primească înapoi, fără să mă facă să plătesc cu adevărat pentru suferința produsă.

Pe de altă parte, vreau să o văd hotărâtă, să preia controlul pe care l-am cultivat în tot timpul ăsta și să facă ce e bine pentru ea. Chiar dacă asta înseamnă să mă lase aici.

Când o face, sunt foarte mândru de ea, dar tot sufăr.

Stând singur în camera slab luminată, mă gândesc la spusele ei. Nu este suficient. Știu ce ar fi suficient, dar nu știu dacă sunt în stare să o fac.

REGULA NUMĂRUL 36:
Nu le permite să te facă de râs.

Charlotte

Nu am putut să dorm toată noaptea. Imagini cu ce s-a întâmplat în sala tronului se mi se derulează în mod repetat în minte. Săruturile cu Eden... Chestie care a funcționat de minune, exact cum a spus că o să se întâmple. Emerson nu a putut sta departe în clipa în care a văzut-o cum mă mângâie.

Şi să îl părăsesc a fost un chin, dar am fost nevoită să procedez aşa. Deşi mi-am petrecut restul nopţii agitându-mă, dorindu-mi să nu mai fiu prudentă şi să îl sun. Puteam merge acasă la el, să îl las să mă ducă în pat şi să pretind că nu există consecinţe şi niciun risc să fiu rănită.

Pe de altă parte, este doar o chestiune de timp înainte ca Beau să revină şi să fiu dată la o parte, ignorată şi uitată. Ce fel de viitor aş avea cu Emerson în felul ăsta? Nu am avea niciodată o relaţie, nu s-ar căsători niciodată cu mine. Nu am putea să locuim împreună sau să ne plănuim vieţile câtă vreme mă păstrează ca pe un secret murdar, sub birou.

Merit ceva mai bun. Ştiu că este adevărat, dar tot e greu să-mi conving inima care pare să creadă că singura soluţie a problemei este să îmi ignor convingerile şi să mă întorc la el. Inimă proastă!

Stau întinsă în pat, uitându-mă la fotografia pe care mi-a trimis-o Garrett acum câteva zile cu mine şi Emerson la club în seara inaugurării, când aud o portieră

închizându-se afară. Mama și Sophie au ajuns deja acasă, deci ceva pare în neregulă.

Apoi, aud sunetul de rău augur al numelui meu strigat de singura persoană la care mă așteptam cel mai puțin.

— Charlotte, ieși imediat! strigă tatăl meu din fața casei de oaspeți și înțepenesc. Ce naiba?

Sar din pat în pantalonii scurți de pijama și un tricou, mă furișez spre ușă și mă uit pe fereastră. Și iată-l! Bărbatul pe care nu l-am văzut de mai mult de un an se plimbă prin fața ușii mele furios. Nu pot să mă mișc... sentimentul de rușine și vinovăție înoată prin venele mele, deși nu știu de ce îmi pare rău.

După o clipă, o văd pe mama ieșind din casă cu o expresie șocată.

— Jimmy, ce cauți aici? îi strigă ea.

Tata bate cu pumnii în ușă înainte să răsucească mânerul; o găsește încuiată, așa că bate din nou.

— Charlie, ieși acum!

Un fior rece îmi trece pe șira spinării când bâjbâi să deschid.

— Ce... încep să spun când deschid ușa.

Abia deschid ușa înainte să strige la mine.

— Am primit un telefon de la un coleg. Am auzit ce ai făcut!

— Ce? mă bâlbâi eu, uitându-mă de la el la mama. Un coleg?

— Despre ce vorbești? răspunde mama, venind lângă ușă.

— Bineînțeles că nu știi ce au făcut copiii tăi, Gwen îi spune el cu ură mamei, iar eu simt impusul de a înainta și a-i lua apărarea.

Am amintiri fericite cu tata. Amintiri cu râsete și zâmbete. Îmbrățișările și glumele lui și cuibăritul pe

canapea. Dar acum... nu văd decât chipul pe care nu l-am văzut de peste un an, schimonosit de furie când mă privește, cu o expresie care arată mai mult dezgust și rușine decât dragoste și acceptare.

– Nu sunt copil! îl contrazic eu.

– Mda, ei bine, ești copilul meu și nu îți dau voie să-ți vinzi trupul unor bogați perverși! strigă el, iar eu roșesc.

Zăresc mișcare în spatele mamei și o observ pe Sophie ieșind din casă ca să vadă ce se întâmplă. Reprimându-mi neliniștea, scutur din cap la ea. Expresia de frică de pe chipul ei îmi frânge inima și nu-mi pasă de mine, că tata țipă la mine sau că părinții știu exact ce am făcut în ultimele câteva luni. Dar dacă acțiunile mele o fac să sufere sau o înfricoșează, atunci nu o să mă iert niciodată.

– Nu mai țipa! mormăi eu printre dinți.

– De ce? răspunde el. Nu vrei ca mama ta să audă că ai fost într-un club de sex, scoasă la licitație pentru șaptezeci și cinci de mii de dolari?

Mama suspină și își acoperă gura.

– De acolo ai banii, Charlie?

– Nu!

În spatele tatălui meu, o văd pe Sophie scoțând telefonul, scriind ceva înainte să dispară în casă. Vreau doar ca ea să plece de aici.

– Despre ce vorbește, Charlie? întreabă mama, simțindu-se frica în vocea ei.

Mă pleoștesc când mă uit la ea.

– Nu sunt prostituată, mamă, spun eu și inspir adânc.

– S-a dus la un... club de sex, spune el dezgustat și tresar.

Nu voiam ca mama să afle în felul ăsta. Nu este corect față de ea.

— Acolo lucrezi? Acolo Emerson...

— Emerson Grant? intervine tata pe un ton furios.

Nu pot să cred cât de mult îmi doresc să mă înghită pământul. Asta e dincolo de orice umilință și nu sunt în stare să mă uit la mama. Observ felul în care se înmoaie.

Rămân cu privirea în pământ, încercând să ignor bărbatul plin de furie care stă lângă mine.

— Emerson deține clubul, spun cu delicatețe.

Aș vrea să am în particular discuția asta cu ea. Mă urăsc pentru că am așteptat atât. Mama este înțelegătoare; nu i-ar fi păsat dacă i-aș fi povestit totul înainte să afle.

— O, Charlie... spune ea, plecându-și capul și masându-și fruntea.

— Dar nu m-am vândut! ripostez eu, de data asta îndreptându-mi fustrarea spre el.

— Pe naiba! strigă el.

— Las-o să vorbească, Jimmy! E adult...

— Un coleg te-a văzut, Charlie! Te-a văzut acolo de trei ori. A spus că ai urcat pe scenă la o licitație și că te-ai vândut!

Îmi amintesc de ochii negri și atenți ai bărbatului pe care l-am văzut aseară. Știam că l-am mai văzut undeva, iar acum înțeleg clar totul. L-am întâlnit când eram mai mică; știu că lucra la firma de avocatură a tatălui meu. Tresar, gândindu-mă că m-a văzut pe scenă aproape dezbrăcată, purtată de Emerson în brațe, în camera voyeurilor de aseară cu Eden. Bombăn când îmi amintesc.

— Bărbatul care a câștigat era iubitul meu, răspund eu, forțându-mă să-mi țin umerii drepți și să nu mă fac mică de rușine.

De nenumărate ori îmi spun în minte: nu am greșit cu nimic. Nu am greșit cu nimic. Nu am greșit cu nimic.

– O, iubitul tău! răspunde tata. Am auzit totul și despre el. Emerson Grant! Felul în care îi accentuează numele îmi spune ce e pe cale să insinueze. Tatăl lui Beau, Charlie?

– O, Jimmy, de ce nu o lași în pace? E adult. Nu poți să vii aici și...

El ridică o mână, punând-o în fața ei ca să o facă să tacă, și mă cuprinde furia.

– Nu mai ai ce să spui, Gwen! Nu ar fi trebuit să le las cu tine. Uite cum le-ai stricat pe amândouă. Prima dată, a fost...

Tata flutură mâna spre casă și știu că e pe cale să o implice în povestea asta pe Sophie. Are de gând să pronunțe numele de dinainte de tranziție al surorii mele mai mici și totul din mine vrea să explodeze de furie.

– Să nu îndrăznești să o implici în asta! izbucnește mama, oprindu-l înainte să aibă măcar ocazia să o facă. Ai pierdut șansa asta când ai abandonat-o.

Când mama încearcă să îi dea mâna la o parte din față, el o împinge, iar eu izbucnesc. Tata nu a fost niciodată violent cu mine sau cu mama, dar întotdeauna a dominat conversația. A făcut-o constant să tacă și i-a vorbit condescendent, iar acum, văzând că o împinge ca și când vocea ei nu ar însemna nimic, mă înfurie.

– Nu o atinge! strig eu, încercând să mă bag între ei.

Dar și mama ripostează, iar el este atât de ocupat să țipe la ea pe după mine, încât nu pare să-i pese că încerc să îl opresc.

Încăierarea noastră se intensifică repede. Recunosc de departe sunetul mai multor voci, două portiere care se închid. Însă eu mă concentrez doar să-l îndepărtez cât

mai mult de mama. Totuşi, ei se ceartă, ţipând unul la celălalt.

Brusc, nici măcar nu-mi vine să cred ochilor când două mâini mari îl apucă pe tata de guler şi îl aruncă în zidul casei de oaspeţi.

Probabil halucinez deoarece Emerson îl înfruntă pe tata, mârâind la el ca un animal furios.

— Dacă le mai atingi vreodată, te îngrop!

— Emerson! strig eu.

— Emerson? spune surprins tata. Tu eşti ticălosul care i-o trage fiicei mele?

Îmi acopăr gura cu o mână şi mă uit din nou spre casă, pentru a mă asigura că Sophie nu e prin preajmă ca să audă asta.

Mama mă apucă de mână, îndepărtându-mă, şi simt cum tremură. Însă nu-mi pot lua privirea de la Emerson, furia şi ura emanând din expresia lui şi din tonul vocii.

El pare scos din sărite şi se încruntă şi mai mult.

— Vezi cum vorbeşti, nenorocitule!

— Mă îngreţoşezi! izbucneşte tata.

— Încetaţi amândoi! strig eu, venind spre ei.

— Stai departe de el, Charlie! Cheamă poliţia! spune furios tata, dar Emerson îl împinge din nou la perete.

— Te rog, încetează! îl implor eu, apucându-l pe Emerson de braţ.

Când se uită la mine, privirea i se îmblânzeşte. Şi pare să se chinuie să respire când oftează prelung. Îşi ia cu grijă mâinile de pe cămaşa tatei şi se retrage. Situaţia e tensionată când cei doi bărbaţi se încruntă unul la celălalt.

— Gwen, ştiai că bărbatul ăsta de 40 de ani a făcut... Dumnezeu ştie ce cu fiica noastră?

– Tată, te rog, încetează! îl implor, cuprinsă de umilință.

O mână mare se sprijină pe spatele meu și mă aplec spre ea.

Mama pufnește.

– Da, Jimmy, știam. A venit la petrecerea aniversară a lui Sophie.

Pentru o clipă, șocul și confuzia traversează chipul tatălui meu când se uită la ea, la el și la mine. Văd toate lucrurile pe care vrea Emerson abia se abține să nu i le zică tatei.

Parcă abia mă pot mișca. Ca și când un cuvânt sau o mișcare greșită i-ar face să explodeze.

– De ce nu am știut de petrecerea asta? răspunde tata.

– Pentru că nu ai fost invitat! izbucnește furioasă mama.

Nu am mai auzit-o vorbind așa cu el și cumva îmi place că a făcut-o. Bravo, mamă!

– Cred că ar trebui să pleci, mormăie Emerson.

– Eu? Asta e casa mea, ticălosule!

– Nu cred că familia ta te vrea aici, dacă te porți așa, spune Emerson calm. Așadar, de ce nu pleci ca să te calmezi? Întoarce-te când ai să poți vorbi ca un bărbat adevărat.

Niciunul dintre ei nu se mișcă și pare că între cei doi este o bombă cu ceas.

– Un bărbat adevărat? răspunde tata pufnind. Crezi că ești un bărbat adevărat? Manipulezi fete. Știu totul despre clubul tău dezgustător, iar fiica mea merită ceva mult mai bun decât tine, perversule!

– Hei! se aude o altă voce de lângă gard și ne întoarcem cu toții în același timp ca să-l vedem pe Beau stând la poartă. Rămân cu gura căscată când îl văd venind

spre tata cu o expresie furioasă pe chip. Nu vorbi aşa cu tatăl meu!

Simt emoţia în gât ca şi când ar sta cineva pe pieptul meu, iar când mă uit la Emerson, văd că şi lui i se schimbă expresia. Furia dispare şi se vede ruşinea.

În schimb, tata râde.

— Tatăl tău? întreabă el. Îmi pare rău, dar nu tu ai ieşit primul cu fiica mea? Îmi spui că eşti de acord ca el să-ţi ia iubita? Ce fel de familie dereglată sunteţi?

— Mda, ei bine, cel puţin tata mă sună şi îi pasă de mine şi nu m-a abandonat când aveam mai multă nevoie de el, răspunde Beau, iar eu casc ochii mari, şocată.

Întind o mână ca să-l calmez, deoarece, momentan, pare să vrea să-i dea un pumn în faţă tatălui meu. Dar cuvintele care îi ies pe gură mă determină să mă opresc. Beau... îi ia apărarea lui Emerson?

— Fiule, spune Emerson, întinzând o mână ca să-l calmeze, este în regulă.

— Nu, nu este! răspunde Beau. Nu am de gând să stau şi să-l las pe ticălosul ăsta ignorant să o trateze urât pe Charlie, să te trateze pe tine urât şi să se poarte ca şi când ar fi mai bun decât tine.

— Voi ar trebui să plecaţi! izbucneşte tata şi mă uit la mama.

Ea îmi aruncă o privire plină de regrete înainte să se întoarcă spre tata.

— Nu, Jimmy, tu ar trebui să pleci! Emerson avea dreptate. Întoarce-te când ai să fii calm şi ai să vrei să vorbeşti, dar azi te-ai dat destul în spectacol în faţa fetelor.

— Nu te las cu perversul ăsta! se ceartă el, făcând semn spre Emerson.

Eu şi Beau vrem să îl contrazicem, dar Emerson ridică mâna ca să ne oprească.

Apoi, se uită direct la tata şi inspiră adânc.

— Știi ce, ai dreptate! Chiar dețin un club în centru și o duc pe fiica ta acolo, dar nu i-am spălat creierul, nu am manipulat-o și nici nu am rănit-o în vreun fel. Și nu mi-e rușine. Crezi că știi ce e bine pentru fiica ta, dar habar nu ai. Vrei doar să trăiască așa cum crezi tu că ar trebui să trăiască și ești un fariseu! Le-ai pierdut din cauza asta. Poate că nu sunt cel mai bun tată din lume, dar aș pune oricând pe primul loc fericirea copilului meu. Și știu sigur că niciodată nu ai putea să o iubești pe Charlie mai mult decât mine. Nu dacă ai suporta să stai departe de ea și o singură zi.

Simt că rămân fără aer când rostește cuvintele astea, inima mea aproape explodând în piept. Acum îmi dau seama cât de mult îl iubesc, cât de mult m-am schimbat de când a început să mă iubească și cum, în clipa asta, toate lucrurile pentru care ne-am certat devin banale. Îmi este foarte clar în acest moment că Emerson înseamnă totul pentru mine.

REGULA NUMĂRUL 37:
Nu-ți cere scuze pentru rahaturile pentru care nu-ți pare rău.

Emerson

Eu și Beau eram împreună în mașină, un miracol în sine, când am primit un telefon de la Sophie. Probabil Charlotte i-a dat numărul meu după ce i-am dăruit biletele pentru festivalul de animații, căci după câteva zile mi-a trimis un mesaj ca să-mi mulțumească pentru ele. Slavă Domnului că eu și Beau eram doar la câteva minute distanță! Mai c-am făcut un accident pe stradă din cauza vocii ei înspăimântate când am condus cu viteză spre casa ei. Mi-a zis că tatăl lor a apărut din senin, că țipă la Charlie și că este speriată.

Se temea de tatăl ei, așadar m-a sunat. Când mă gândesc la asta, îl urăsc și mai mult pe ticălosul ăla.

Este aproape imposibil să vorbesc civilizat cu gunoiul ăsta, dar asta merită acum Charlie, mama și sora ei. Așa că-i zic totul. Dacă tot s-a ajuns aici, e mai bine să dăm cărțile pe față.

Nu mi-e rușine de mine sau de ceea ce fac.

Și o iubesc pe Charlie.

Și... nici măcar nu am curajul să mă uit la chipul ei când îmi ies cuvintele din gură.

— Destul!

Vocea tânără a lui Sophie este cea care detensionează situația, chiar în clipa în care tatăl ei deschide gura,

gata să se certe cu mine. Toți ne uităm cu atenție la adolescenta curajoasă cu păr albastru care se îndreaptă spre curte. Seamănă mult cu Charlie – e neînfricată și nesăbuită și al naibii de isteață.

– Tată, mama are dreptate. Ar trebui să pleci. Eu l-am sunat pe Emerson pentru că m-ai speriat când ai apărut, spune ea, uitându-se la el cu o privire aprigă care mă face să mă simt mândru.

Șocată, Charlie își ridică privirea la mine.

– Sophie te-a sunat?

Dau aprobator din cap. Când mă uit la tatăl ei, observ pentru prima dată de când am ajuns aici că pare mai mult plin de remușcări, decât furios. Se uită fix la Sophie și este încruntat. Pare foarte chinuit, dar recunosc emoția scrisă pe chipul lui – vinovăția unui tată.

– Tată... spune Charlie, distrăgându-i atenția. Când el se uită în sfârșit la ea, cu ochii înlăcrimați și plini de regret, fiica lui continuă: ...nu mi-e rușine de bărbatul cu care mă întâlnesc și nici de ceea ce fac și poate că ți-e greu să crezi, dar Emerson nu a greșit cu nimic. M-am săturat de toată lumea care se poartă ca și când ar ști ce este mai bine pentru mine. Am 21 de ani și nu sunt proastă sau prea tânără ca să știu ce vreau.

Mâna ei mică o găsește pe a mea, împletindu-și degetele cu ale mele, iar eu mă abțin să nu o iau în brațe și să o sărut cu mai multă pasiune decât am sărutat-o vreodată.

– Ai ales să pleci și nu ai niciun drept să-mi vorbești așa cum ai făcut-o azi. Dacă ai fi fost pe aici anul ăsta, poate ai fi văzut că nu am fost niciodată mai fericită decât în ultimele trei luni.

Acum nu mă pot abține. O lipesc de mine, sprijinindu-i capul de pieptul meu când o îmbrățișez, sărutând-o pe creștet.

— Gwen, chiar o să permiți așa ceva? întreabă el, încă opunându-se, dar mama lui Charlotte doar oftează.

— Pleacă odată, Jimmy!

— La naiba cu asta! mormăie el spre mine, dar îl ignor, inspirând mirosul șamponului lui Charlotte și al brațelor ei catifelate când îmi trec degetele peste ele. Nu am terminat! îi spune bărbatul lui Gwen. Mai târziu, trebuie să discutăm serios situația!

Îl privesc cum traversează cu pași apăsați curtea din spate spre poarta laterală, oprindu-se o clipă să se holbeze la Sophie. Stângaci, ea ridică o mână ca și când și-ar lua „la revedere" și toți așteptăm să vedem ce o să facă Jimmy.

— Pa, puștoaico! îi spune el, fluturând la fel de stângaci mâna înainte să plece, și nu e greu să vezi dezamăgirea de pe chipul lui Sophie.

Sunetul motorului mașinii lui răsună înainte să îl auzim accelerând pe stradă.

Gwen se grăbește spre Sophie ca să o îmbrățișeze. Mă uit când Beau o urmează, punând o mână caldă pe umărul lui Sophie, consolând-o.

Retrăgându-mă, îmi cobor privirea la Charlie.

— Ești bine?

Ochii aprigi și căprui mă privesc în timp ce dă aprobator din cap.

— Da, sunt bine.

Aș vrea să mă pot abține, dar nu pot. Tot nu știu în ce direcție ne îndreptăm sau ce o să se întâmple, deci acum accept orice și o sărut pe frunte.

— Ce s-a întâmplat?

— A venit din senin. A zis că un ins care lucrează la firma lui de avocatură i-a spus că am fost la club, că am fost scoasă la licitație și că fac sex cu patronul.

Încleștându-mi maxilarul, mormăi.

— O să-l caut și o să-i anulez imediat și irevocabil abonamentul. Este împotriva regulilor noastre să discutăm despre ceilalți membri în afara clubului. Îmi pare foarte rău, Charlie!

— Este în regulă, spune ea și, poate instinctiv, se apleacă iarăși, și mă îmbrățișează. Mă simt foarte ușurat că o am din nou, dar mă tem prea mult ca să mă simt încă norocos. De ce erai cu Beau? mă întreabă în șoaptă.

— L-am sunat în dimineața asta. I-am spus că trebuie să discutăm.

— O! răspunde ea, ridicându-și privirea la mine. Unde mergeați?

— Să bem un pahar. Aveam ceva important să discut cu el.

— O... repetă Charlotte, uitându-se la fața mea și probabil întrebându-se care e acel lucru important.

Sunt nevoit să apelez la toată puterea de a mă controla ca să o las să plece și mă retrag încet.

— Trebuie să discut cu el, zic și văd cum înghite în sec, dând apoi din cap.

Aș vrea să-i pot transmite exact ce gândesc acum. Vreau să îi spun că urma să-i povestesc totul fiului meu. Fără să mai aștept permisiunea lui sau să-i cer să ne accepte așa cum suntem. Vreau să știe că acum o aleg pe ea, așa cum ar fi trebuit să fac înainte. Dar o să am timp să-i spun mai târziu asta.

— Pot să te sun mai încolo? întreb eu.

Charlotte dă nerăbdătoare din cap. Apoi îi mângâi cu delicatețe obrazul, abținându-mă să nu o îmbrățișez tot restul zilei și oricât de mult pot. Însă mai întâi trebuie să mă ocup de asta.

După ce o las pe Charlotte afară, mă întorc spre fiul meu. Nu prea reușesc să-i citesc expresia. Mă aștept să fie

furios și indignat, dar e mai complicat decât atât. E gânditor, precaut și, totodată, nesigur.

— Haide, Beau! strig eu, iar el mă urmează când îl conduc ocolind curtea din față unde este parcată mașina mea.

Îmi amintesc vag de prima dată când am venit acasă la Charlotte, în seara inaugurării clubului – cât de sigur am fost atunci că nu o să las lucrurile să scape de sub control! Cât de prost am fost să cred că era măcar posibil!

Nu e nici urmă de tatăl lui Charlotte, din fericire. Deși, presupun că, dacă vreau să fac parte din viața ei pe termen lung, o să fiu nevoit să găsesc o cale să mă înțeleg cu el. Oricât de rău ar fi cu ea, nu e corect ca Charlotte să-și trăiască restul vieții fără el doar pentru că tipul nu știe cum să fie tată.

Uitându-mă la Beau, nu pot să-mi imaginez cum a putut tatăl lui Charlotte să le părăsească atât de ușor. Cât de plin de iluzii trebuie să fie un bărbat ca să-și trăiască viața fără copiii lui? Și totuși... Iată-mă pregătit să-i spun copilului meu că nu plănuiesc să o evit doar pentru că lui nu-i place situația.

Liniștea se lasă preț de o clipă între noi când îmi caut cuvintele să-i zic asta. Un bărbat mai bun ar putea mai întâi să-și ceară scuze, dar nu sunt în stare să-mi cer scuze pentru că o iubesc pe Charlotte. De asta nu-mi pare rău.

Când se uită la mine, îmi dau seama că vrea să spună ceva, așa că-mi adun toate puterile să-i fac față.

— Știi... ea a încercat să mă avertizeze. Știam că tatăl ei este un ticălos, dar nu am ascultat. Când l-am auzit spunând asta despre tine..., am izbucnit pur și simplu.

— Îmi pare rău că a trebuit să auzi asta, dar întotdeauna o să existe oameni care să reacționeze așa, care văd lucrurile într-un fel și refuză să aibă o minte deschisă.

Aș prefera să fiu un ins pe care oamenii să-l considere depravat sau păcătos, decât îngust la minte și nesuferit.

Beau dă din cap aprobator, privindu-mă atent.

– Chiar o iubești? Nu e doar...

– Da! răspund eu, întrerupându-l. Chiar o iubesc. Și nu am vrut să se întâmple așa. Știi asta, nu?

– Mda.

Apoi, mă pregătesc pentru partea dificilă.

– Și înțelegi că nu o să încetez să mă văd cu ea? Ar fi trebuit să-ți spun înainte și să nu mă port ca și când nu ar fi fost nimic, dar chiar m-am temut să nu te pierd din nou.

El înghite în sec și se uită în jos și, pentru prima dată, îmi dau seama că fiul meu este acum un bărbat. Nu mai este copil, nu mai e același adolescent deșirat pe care mi-l amintesc sau copilul care se uita cu admirație la mine. Beau este la fel de bărbat ca mine și este timpul să nu-l mai tratez ca pe un copil.

– Tot cred că este ciudat, mormăie Beau, iar eu trebuie să îmi mut privirea ca să nu râd. Și nu știu dacă pot să vă văd cu adevărat împreună, cel puțin nu o vreme. Dar... pare fericită cu tine – mult mai fericită decât era cu mine.

Încerc să nu mă entuziasmez prea tare sau să mă simt prea ușurat, deoarece acesta e un pas mic, dar important totodată, și este mai mult decât suficient. Fiul meu nu țipă la mine, nu mă insultă și nici nu mă amenință că nu o să-mi mai vorbească niciodată.

Așa că păstrez tăcerea în timp ce el vorbește.

– Nu prea îmi place... Nu o să te mint că îmi place.

– Este în regulă, răspund eu repede.

– Dar... mulțumesc pentru că i-ai luat apărarea!

– Firește!

— Mulțumesc pentru că mi-ai luat apărarea, răspund eu, schițând un zâmbet.

O liniște ciudată plutește între noi. Și parcă trec câteva ore înainte să-și ridice în sfârșit privirea ca să se uite în ochii mei. Faptul că nu pleacă sau nu-mi spune să mă duc naibii este suficient ca să știu că o să fim în regulă.

— Mai vrei să bem un pahar? întreb eu, dând din cap spre mașină.

El strânge din buze și dă aprobator din cap.

— Bineînțeles!

Sunt gata să urc în mașină și să plec, însă nu și pentru ce face fiul meu care, din trei pași, ajunge la mine și mă îmbrățișează brusc. Aș vrea să pot să țin minte momentul și la naiba, fac eforturi! A trecut foarte mult de când m-a îmbrățișat cu adevărat și-mi doresc să se oprească timpul o clipă ca să mă lase să savurez clipa.

Mult prea curând, el se retrage.

— În regulă, să mergem! zice și urcă pe scaunul din dreapta, lăsându-mă uluit.

Beau are cale lungă de parcurs și poate că nu o să ne mai vedem la club sau nu o să accepte relația mea cu Charlotte, dar tot e fiul meu și nu o să-l las să plece atât de ușor.

REGULA NUMĂRUL 38: Uneori, nu este nevoie de cuvinte.

Charlie

Când intru în casă, sora mea și mama stau pe canapea. Sophie are pete roșii pe nas și obraji, semn că a plâns.

– O, Soph, îmi pare rău! spun și mă așez pe canapea lângă ea.

Este doar ora unu după-amiaza și deja ziua de azi a fost extenuantă. Sunt multe lucruri de analizat. Un ticălos i-a spus tatei că m-a văzut la club. Părinții mei știu despre Emerson și club și că am fost scoasă la licitație – sunt îngrozită. Și punctul maxim al zilei a trebuit să fie momentul în care Emerson Grant și-a declarat dragostea pentru mine în fața tuturor. E cam greu să-mi pese de altele, când îmi amintesc asta neîncetat.

– Este în regulă, mormăie sora mea când își sprijină capul pe umărul meu. Sper că nu ești supărată că l-am sunat pe Emerson.

Îmi ridic privirea și mă uit surprinsă la ea.

– Supărată? Nu, bineînțeles că nu! Ai făcut ce trebuia.

– Ai văzut cum l-a izbit pe tata în zid? întreabă ea, ascunzându-și zâmbetul când își prinde buzele cu degetele.

Eu și mama râdem.

– A fost grozav, spune mama.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus... adaug eu, mai mult pentru mama, de vreme ce Sophie şi-a cam dat seama şi singură.

Şi presupun că ar putea fi o conversaţie mai potrivită în particular, dar îmi place ideea că nu mai avem secrete, că cel puţin nu mai avem.

— Este în regulă, dragă, zice mama când îmi mângâie genunchiul. Nu e ca şi când nu mi-aş fi dat seama ce vârstă are. Bănuiam ceva, dar am încredere în tine, Charlie. Eşti o fată puternică şi isteaţă şi ştiu că poţi să ai grijă de tine.

Mă ustură gâtul din cauza emoţiei, dar mă forţez să înghit şi să nu plâng.

— Mulţumesc, mamă!

Apoi, ea îi ciufuleşte părul surorii mele.

— Şi niciuna dintre voi nu trebuie să-l vadă sau să-l înfrunte până nu e pregătită. Îmi pare rău că te-a speriat!

— Este în regulă, mormăie Sophie.

— Mai are cineva chef să stăm în pijamale şi să ne uităm la film? Cred că avem nevoie de o sâmbătă relaxantă.

— Tu eşti singura care este încă în pijamale, spune Sophie râzând.

— Atunci, du-te şi îmbracă-te şi tu în pijamale! O să aleg nişte filme Disney, iar mama o să pregătească gustările.

— De acord! răspunde mama ridicându-se şi mergând spre bucătărie.

Iau păturile din coş şi mă ghemuiesc lângă sora mea, iar mama se aşază în partea opusă, şi evadăm din realitate pentru următoarele câteva ore, cântând la filmele noastre preferate cu prinţese şi încercând să uităm de ziua de azi şi tot dramatismul ei. Oricât mi-aş dori să fac doar un duş şi să mă duc direct la Emerson, trebuie să

fiu cu familia mea o vreme. Trebuie să știu că ele sunt în regulă.

Cam pe la jumătatea celui de-al doilea film, se aude o bătaie la ușă de la intrare. Mă uit în spate ca să văd printre draperii părul zburlit și șaten al lui Beau. Oftez prelung. Dacă a venit ca să mă supere sau să mai vorbească despre asta, chiar nu am chef să-i deschid.

– Vorbesc eu cu el, spun și mă ridic oftând.

– Nu-i accepta prostiile! zice sora mea zâmbind, iar mama rămâne cu gura căscată.

– Sophie! Vezi cum vorbești!

Încă zâmbesc când deschid ușa. Beau se uită în jos înainte să-și ridice fruntea ca să mă privească.

– Hei! îl salut eu, la care el răspunde cu propriul „Hei!" leneș.

Ies pe veranda din față și închid ușa în urma mea. Însă el nu vorbește imediat și-mi dau seama că se simte jenat. Dacă vrea să mă urască sau să fie supărat pe mine, sunt dispusă să renunț la trecutul și prietenia noastră, dar dacă eu și Emerson o să încercăm să avem o relație, trebuie să-l am pe Beau de partea mea.

– Îmi pare rău! rostește atât de repede, încât aproape nu-l aud.

– Ce?

– Pentru că am fost un iubit de rahat... Îmi pare rău, mormăie el! Își ține mânile în buzunare și nu mă privește în ochi. Nu ar fi trebuit să te înșel niciodată și ar fi trebuit să mă port mai frumos cu tine, să-mi dau seama că ești nefericită.

O, Isuse, Te rog, nu-l lăsa pe Beau să spună toate astea cu speranța că o să mă recâștige! Nu cred că pot suporta nivelul ăsta de nebunie.

– Mulțumesc... spun eu, nesigură când aștept să văd unde vrea să ajungă.

— Vreau doar să fii fericită, Charlie. Meriți să fii fericită.

Pufnesc.

— Chiar dacă sunt cu tatăl tău?

El oftează zgomotos și îmi dau seama că se chinuie să o spună, dar tot reușește să dea din cap.

— Mda. Chiar dacă ești cu tata.

— Sper că vorbești serios.

— După ce am văzut azi... nu știu, eu doar... văd lucrurile diferit acum. Între voi e ceva special. Este evident că te merită mai mult decât mine.

Tristețea pe care o citesc pe chipul lui mă face să înaintez și să-i cuprind obrajii calzi și bronzați în mâini.

— Nu te mai învinovăți, Beau! Ești iubit și ești tânăr și o să te descurci. O să găsești pe cineva care te va face să te simți bine și care va fi la fel de fericită pe cât ți-ai fi dorit să fiu eu cu tine.

În cele din urmă, își ridică privirea și se uită la mine. Când îl îmbrățișez, se relaxează lipit de corpul meu.

— Sophie e bine? mormăie el pe umărul meu.

— Da, e bine.

— Bun! Știu că probabil mă urăște.

— Nu te urăște, răspund eu, dându-mi ochii peste cap.

— Tocmai s-a încruntat la mine pe fereastră, spune el râzând, iar eu mă întorc la timp ca să văd cum trage draperia.

Amândoi râdem un minut întreg înainte să mă întorc spre Beau cu un zâmbet trist.

— Vrei să intri să te uiți la *O poveste încâlcită* cu noi?

– E tentant..., dar nu. Cred că o să merg acasă. În plus, abia am plecat de la tata şi sunt destul de sigur că o să te sune sau o să vrea să vă întâlniţi.

Nu ratez expresia dezgustată care-i străbate chipul.

– De ce spui asta?

– Pentru că şi-a petrecut ultimele două ore spunându-mi cât de mult te iubeşte şi că nu o să aştepte permisiunea mea ca să vă întâlniţi... făţiş.

Înţepenesc.

– A spus el asta?

– Da.

Nu ne mai ascundem. Nu-l mai minţim pe Beau şi nu-i mai aşteptăm aprobarea. De data asta, e adevărat.

Probabil că par surprinsă, deoarece el doar mă bate uşor pe umăr când spune:

– Atunci, o să plec.

– Pa, Beau! mă bâlbâi eu.

Apoi urcă în maşină şi pleacă, iar eu practic alerg spre duş. Când ies, aproape mă întind după fusta mulată şi după bluză, dar mă răzgândesc. Vreau să fiu eu însămi când mă întorc la Emerson. Trebuie să mă accepte ca Charlie, dacă mă vrea ca Charlotte.

....

Tremur în ghetele mele negre Doc Martens când bat uşor la uşa de la intrare a lui Emerson. Parcă e un pas înapoi să mă întorc aici în calitate de musafir. Am intrat pe uşa asta de vreo sută de ori în ultimele trei luni, dar acum pare aproape un nou început metaforic, unul care ne redefineşte relaţia. O a doua şansă ca să fac totul corect.

Asta nu schimbă faptul că tânjesc să-i fiu aproape ca şi când numai aşa pot să supravieţuiesc. Când deschide în sfârşit uşa, îl studiez, stând în partea cealaltă, în aceiaşi

pantaloni albaştri şi cu aceeaşi cămaşa mulată gri de mai devreme, care acum este descheiată la gât, dezvăluind un smoc de păr pe care-l cunosc prea bine.

Doar pentru că mă aflu în prezenţa lui, totul pare în regulă. Dimineaţa aia nenorocită este o amintire îndepărtată, ştearsă, acum, că stăm aici şi ne sorbim din priviri. Şi, cu toate că sunt o mie de lucruri de zis, nu mai avem nici ce să se spunem, niciun cuvânt care ar face situaţia să aibă logică în afară de „Te doresc, am nevoie de tine, te iubesc!" Şi asta e tot ce contează pentru mine.

Ca şi când mi-ar putea ghici gândurile, face exact ce-mi doresc. Întinde o mână puternică şi mă apucă de ceafă, trăgându-mă spre el până când nu mai rămâne niciun centimetru între noi. Apoi mă sărută, buzele lui devorându-le pe ale mele, iar limba lui îşi face loc spre a mea până devenim o singură persoană.

Sărutul lui nu ia, nu revendică şi nici nu fură ceva ce nu ofer de bunăvoie. Emerson murmură încet şi răguşit în gura mea în timp ce-mi atinge spatele cu cealaltă mână şi mă lipeşte de corpul lui înalt. Aceeaşi mână se furişează mai jos, strângându-mi cu putere fundul şi făcându-mă să ţip în gura lui când mă ridică şi-i cuprind talia cu picioarele.

Apoi mă duce înăuntru, trântind uşa în urma lui. Încearcă să urce scările, dar suntem prea disperaţi, iar eu îl trag de cămaşă când mă lasă pe trepte, îngenunchind în faţa mea.

— La naiba, mi-a fost dor de tine! mormăie Emerson, băgându-şi mâna în părul meu şi strângându-mă când mă sărută pe gât.

— Mi-a fost foarte dor de tine! îi răspund eu, descheindu-i cămaşa, ca să pot ajunge la pielea lui, pentru că trebuie să-l ating.

Şi nu contează că abia ne-am văzut aseară şi i-am simţit gura cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă, pentru că nu a fost ca acum.

Când îi deschei în sfârşit cămaşa, el o scoate repede, oferindu-mi priveliştea trupului său dezgolit, iar eu îl cuprind de mijloc, sărutându-l de la piept spre talie. Când îi ling abdomenul, tachinând zona de deasupra centurii, mormăitul lui mă face să simt o vibraţie profundă.

— Dezbracă-te pentru mine, Charlotte! Vreau să o văd pe fata mea!

Mă apucă de bărbie, ridicându-mi faţa până când zâmbesc la el. Sunt fata lui.

— Da, domnule, răspund eu suav, apoi mă mişc cu îndemânare ca să-mi scot cămaşa.

Văzându-mi sânii, îşi ia mâinile de pe centură şi le întinde spre mine, sărutându-mi trupul şi devastând fiecare centimentru al pieptului până respir sacadat.

— Vreau să-mi acord timp cu tine, Charlotte, şopteşte el pe pielea mea, dar nu mă pot abţine când te văd. Mă înnebuneşti! Acum vreau doar să ejaculez şi vreau să o fac în tine.

— Da, suspin eu când trag de nasturele blugilor mei negri.

Imediat ce deschei fermoarul, mă apucă de talie.

— Întoarce-te! îmi ordonă el, punându-mă în genunchi pe câteva trepte mai sus şi trăgându-mi aproape violent pantalonii în jos.

Un suspin strident îmi scapă printre buze când îi simt gura pe spate, sărutările umede şi calde coborând până ce mă împunge cu limba, gemând lacom pe sexul meu. Lingându-mi frenetic clitorisul, mă duce spre extaz înainte să se retragă şi să-şi dea jos pantalonii.

— Eşti a mea, Charlotte! Păsărica asta a ta e a mea, înţelegi?

— Da! țip eu, împingându-mi șoldurile înapoi, căutându-l – gura lui, mâinile lui, mădularul lui, orice –, dar el mă ține la distanță.

Mă întorc și-l văd cum se masturbează fără tragere de inimă, uitându-se cu poftă la păsărica mea expusă.

— Spune-mi că ești a mea! Spune-o!

— Sunt a ta, zic printre gemete, apucând cu mâna treapta de lemn cu atâta putere, că mi se albesc încheieturile. Nu te vreau decât pe tine! Sunt a ta și tu ești al meu. Domnul meu! strig eu.

— Asta-i fata mea! murmură el și mă penetrează fără să mă avertizeze, urma de durere fiind acoperită de plăcere.

Țip când îmi împing șoldurile înapoi, încercând să-l primesc mult, oricât e posibil, până îl am complet, iar el are totul din mine.

Emerson își sprijină puternic mâinile pe scări lângă ale mele și îmi acoperă corpul, împingându-și șoldurile puternice. Pielea fierbinte a pieptului său este lipită de spatele meu, iar eu îi simt respirația la ureche. Cu fiecare lovitură a șoldurilor lui pe fundul meu, scâncetele mele de plăcere se amestecă cu gemetele lui.

Mi-o trage repede și dur până ce ajungem în același timp la orgasm, iar când țip de plăcere, el geme când se împinge o ultimă dată, rostindu-mi numele când ejaculează.

Înainte să mă prăbușesc pe scări, mă ridică. Își scoate mădularul și sperma picură pe picioarele mele când mă întoarce cu fața la el.

— Te iubesc, Charlie! șoptește Emerson în gura mea, pecetluind cuvintele cu un sărut plin de dor, iar eu îi mușc buza de jos, făcându-l să simtă intensitatea care fierbe în mine.

Când ne îndepărtăm unul de celălalt, îmi trec limba peste urmele de dinți de pe buza lui, înainte să-i șoptesc:

– Și eu te iubesc!

Și asta e tot ce trebuie să ne spunem. S-a terminat cu secretele obscene sau clipele furate, rămâne doar expresia brută a tot ce am simțit în ultimele trei luni. Lăsând hainele pe scări, mă duce în patul lui și-și respectă promisiunea de a nu se grăbi cu mine, știind că în sfârșit are la dispoziție tot timpul din lume.

Epilog

REGULA NUMĂRUL 39:
Fetele bune au parte de finaluri fericite.

Charlotte

Nu se concentrează deloc la şedinţă. La telefon sunt trei posibili investitori, chipurile lor apărând pe ecran în timp ce Maggie şi Garrett le prezintă noile programe ale clubului, care urmează să se desfăşoare în noul an fiscal, iar Emerson nu se concentrează, încruntându-se când se uită la ecranul calculatorului.

Evident, îi ling mădularul ca pe o nenorocită de acadea şi o fac intenţionat, ca să-l înnebunesc. După rapiditatea cu care face click, ştiu că şi-a închis microfonul. Apoi, îşi bagă mâna în părul meu şi mormăie pe un ton profund:

— Nu mă mai tachina, Charlotte şi suge-mi scula ca o secretară cuminte!

Scâncesc în timp ce dorinţa îmi coboară pe şira spinării, culminând între picioarele mele şi udându-mi chiloţii.

— Da, domnule, şoptesc eu şi-i iau mădularul impresionant în gură.

Gemând la fiecare mişcare a buzelor în jurul lui, îl ung cu salivă şi dau din cap în ritmul care-i place.

— O să-mi dau drumul în gura ta, geme el, iar eu îi răspund murmurând.

Așa cum a promis, capul mădularului său se încordează între buzele mele, iar apoi ejaculează în gâtul meu, țâșnind până înghit totul.

Când îmi ridic privirea la el, Emerson se uită la mine cu dragoste în ochi. Mângâindu-mă cu afecțiune pe cap, zâmbește când se apleacă și mă sărută.

— Ești perfectă!

— Nu erați într-o ședință, domnule? șoptesc eu.

— Am închis camera. Garret se ocupă de asta.

— O să mă concedieze dacă nu te poți concentra la lucru cât timp sunt aici, spun și râd. El mă ridică în poală, punându-mă pe birou, apoi împinge scaunul până ce ajunge între coapsele mele.

— Aș vrea să-l văd încercând!

După câteva minute, când limba lui este între labiile mele și buzele sale mă duc pe altă planetă, îmi dau seama că ședința s-a încheiat și că la telefon se aude doar vocea lui Garrett.

— Nu poți să dispari încontinuu de la ședințele cu investitorii noștri! îl mustră el pe Emerson.

Camera este încă închisă, la fel și microfonul, ceea ce e bine deoarece sunt la două secunde de al doilea orgasm pe ziua de azi.

— Știu că poți să mă auzi, Grant!

Emerson chicotește între picioarele mele.

— Ai face bine să taci, Charlotte!

Cu mâna liberă, apasă pe ecran și știu că a deschis microfonul. Din fericire, camera este încă închisă; altfel, partenerul lui de afaceri mi-ar vedea fundul pe biroul lui Emerson.

— Lucrez în pauză de masă, Garrett. Ce vrei? întreabă el cu vocea înăbușită. Îmi mușc buza când îmi suge nerăbdător clitorisul, făcându-mă să văd stele.

— Mda, pauză de masă pe naiba! răspunde la telefon Garrett. Mă bucur că ți-ai recuperat fata, dar tot avem o companie de condus, deci dacă ați putea să vă petreceți mai puțin timp făcând sex oral pe sub birou și mai multă vreme găsind metode prin care ne mulțumim investitorii, ar fi minunat.

— Cineva trebuie să și-o tragă, mormăie Emerson între picioarele mele.

Am reușit să-mi amân orgasmul până ce-și bagă două degete în vulva mea, iar eu nu pot să nu suspin, legănându-mi șoldurile ca să îl simt mai adânc.

Garrett își drege glasul la difuzor.

— Bună, Charlotte! După ce terminați, vreți să citiți propunerea pe care v-am trimis-o? Trebuie să ne întâlnim cu persoane importante până la finalul trimestrului, altfel, am pus-o. Și nu la propriu.

Imediat ce se închide apelul, țip de plăcere și tremur când am orgasmul mult așteptat. Abia îmi recapăt suflul când Emerson mă trage ca să mă sărute. Își trece degetele umede peste pielea de pe pieptul meu.

— L-ai auzit, spune el pe buzele mele. Mă împiedici să-mi fac treaba, Charlotte. Dacă nu încetezi să mai fii atât de atrăgătoare, o să fiu nevoit să te leg de biroul tău.

— Pare amuzant, șoptesc eu.

— Da, așa este, răspunde el.

După ce ne revenim după orgasm, chiar ne întoarcem la lucru. Printez propunerea pe care a trimis-o Garrett, iar apoi îi răspund cu o scuză rapidă și oficială. Îmi place de Garrett și urăsc să-l aud atât de nemulțumit. Nu îi stă în fire. De obicei, este lipsit de griji și amuzant

și întotdeauna a fost cel mai mare fan al relației mele cu Emerson. Mă face să mă întreb ce i-ar fi putut strica dispoziția în ultima vreme. Probabil invidia? Emerson spune că Garrett nu e genul care să se însoare și că și-o trage suficient cât să nu fie niciodată prost dispus.

Însă poate îl deranjează să-și vadă cel mai bun prieten și într-o relație stabilă.

....

O parte din compromisul pe care l-am făcut cu mama luna trecută, când am început să-mi mut treptat lucrurile acasă la Emerson, a fost că trebuie să păstrăm tradiția de a mânca taco marțea. Nu prea a trebuit să mă oblige, de vreme ce Emerson conduce și plătește mereu, ceea ce înseamnă pahare cu margarita fără număr pentru noi.

Totul e și mai suportabil deoarece Sophie trebuie să stea lângă el întotdeauna, iar în seara asta îi atrage toată atenția arătându-i schițele animațiilor la care lucrează deja de câteva luni. Presupun că m-ar deranja mai mult dacă el nu ar fi atât de adorabil, prefăcându-se fermecat de desenele ei.

Încă suntem la primul coș de chipsuri și salsa când mama îmi cuprinde umerii cu un braț și-mi spune:

— Nu te supăra pe mine! Nu m-am putut abține.

— Despre ce vorbești? întreb eu, dar apoi îl văd traversând camera.

— A trebuit să-l invit. Este seara familiei.

Casc ochii mari când Beau îmi face stângaci semn din mână. Mă uit la Emerson, dar el nu pare să fie deloc surprins, ceea ce înseamnă că deja știa de asta.

— De ce nu îmi spune nimeni ce se întâmplă? întreb eu, dar nu mi se răspunde când mama se ridică în picioare ca să-l îmbrățișeze pe Beau.

Apoi, Emerson îl bate pe umăr și se mută ca să se poată așeza în capătul mesei.

Este ciudat că fostul și actualul meu iubit iau cina împreună? Bineînțeles! Situația este extrem de stânjenitoare, dar el e fiul lui Emerson, așadar presupun că acum face parte din familie, iar familiile sunt mereu ciudate.

– Ce faceți? întreabă stângaci Beau, iar eu continui să beau, uitându-mă după chelner, ca să fie pregătit când termin paharul.

– Sophie îmi arată benzile desenate pe care le-a schițat, răspunde nonșalant Emerson.

– Se numesc manga, îl corectează ea dându-și ochii peste cap, iar mama râde.

– Fii indulgentă cu el, Soph, e bătrân, spune Beau zâmbind.

Iar când ea îi împinge desenele, pare la fel de amuzat ca Emerson, iar asta îmi încălzește inima.

Deși s-ar putea să fie efectul paharului de tequila.

Când chelnerul lasă înghețata prăjită în fața surorii mele, sunt amețită și toată stângăcia de la masă nu mai pare ciudată. Eu și mama nu ne putem opri din râs, iar Emerson pare mai mult amuzat de beția noastră. El, mama și Beau spun povești jenante despre mine, iar eu sunt prea concentrată la înghețată ca să-mi pese.

În timp ce ei vorbesc, o înghiontesc pe sora mea cu piciorul, iar ea își ridică privirea la mine zâmbind. O întreb în șoaptă:

– Par fericită?

Zâmbetul ei se luptă să i se întindă pe toată fața când își mușcă buza și se uită la oamenii de la masa noastră și din nou la mine. Dă din cap foarte convinsă, iar eu trebuie să-mi înăbuș emoția care mi se adună în gât.

Şi pur şi simplu, nu este ciudat, greşit sau incomod. Este doar familia mea.

Când plătim nota, ne luăm rămas-bun de la Beau, iar Emerson le duce acasă pe mama şi pe sora mea. În drum spre casa lui, mă uit pe geam în timp ce el întinde mâna şi mă apucă de picior.

Mă uit la el şi îmi muşc buza de jos.

— Ai fost foarte calm cu familia mea, dar dacă ar şti la ce obscenităţi sunt sigură că te gândeşti...

Zâmbetul şiret pe care îl are se transformă în ceva mai sinistru.

— Habar nu ai!

— Aşadar, de ce nu-mi arăţi? întreb eu.

El râde. Apoi, când oprim la un semafor, se întinde peste scaun şi îmi trage faţa spre a lui, apucându-mă strâns de sub bărbie.

— Simulare de incendiu, îmi şopteşte cu şiretenie.

După o secundă, coboară din maşină, iar eu fac ochii mari. Izbucnesc în râs când sar din maşină şi alerg în spate, dar el deja este în faţa mea şi, înainte să ajung la volan, Emerson e deja este acolo. Apucându-mă de talie, mă lipeşte de maşină. Amândoi râdem şi abia respirăm, iar el nici nu se compară cu bărbatul pe care l-am cunoscut în urmă cu patru luni.

— Iubito, în fiecare secundă în care sunt lângă tine, mă gândesc la toate lucrurile obscene pe care vreau să ţi le fac, şi poţi fi sigură că o să trăieşti toate fanteziile alea! murmură lângă buzele mele. Crezi că faci faţă?

Rămân cu gura căscată când îmi linge buza superioară, tachinându-mă cu limba.

— Îhî... suspin eu.

Un chicot răsună prin noapte când cineva din spate claxonează.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]